

MARGUERITE DURAS

DIỆP ANH (dịch)

Nỗi đam mê

Của

LOLVOSTEIN

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

- 2001 -

NỖI ĐAM MÊ CỦA LOL.V.STEIN

MARGUERITE DURAS

**NỖI ĐAM MÊ CỦA
LOL.V.STEIN**

Diệp Anh *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG - 2001

VÀI LỜI VỀ TÁC GIẢ

MARGUERITE DURAS

 uộc sống và sự nghiệp của M.Duras có thể tạo nên một bức tranh minh họa đẹp nhất về sự phát triển của tiểu thuyết mới theo hướng hoàn toàn cá nhân và độc đáo.

Sinh tại Đông Dương (Gia Định) bà mất cha khi lên 5 tuổi, và đã chứng kiến những bi thảm của người mẹ...từ những kinh nghiệm của thời thơ ấu, bà đã cho ra đời tiểu thuyết đầu tay "Một con đập chống lại Thái Bình Dương" (1950). Bà rời Đông Dương vào năm 18 tuổi, nhưng cả sự nghiệp của bà như góp phần lật lại trang quá khứ thực về dân ở đây, cho đến thành công diệu kỳ của cuốn "Người tình" (1984) được trao giải Goncourt.

Những truyện ngắn đầu tiên của M.Duras mang nặng ảnh hưởng của tiểu thuyết Mỹ và chủ nghĩa hiện

sinh. Nhưng với cuốn "Giai điệu Moderato" (1958), bà đã tìm được chỗ đứng trong các tác giả của tiểu thuyết mới. Đặc biệt bà đã tìm được con đường riêng của mình qua cuốn "Nỗi đam mê của Lol.V.Stein" (1964).

Cuốn sách được ghi trong những công trình nghiên cứu hiện đại về vô thức và được công nhận như một kinh nghiệm nội tâm. Trên cơ sở chủ đạo này, bà đã cho ra đời nhiều truyện khác... Và luôn nhận được sự nâng niu, trân trọng của độc giả nhiều nước trên thế giới. Chính Francoise Sagan tác giả của Tam biệt một tâm hồn cũng phải thừa nhận M.Duras đã nổi lên như một thần tượng của nhiều thanh niên- học sinh, trí thức... Ở bà có một sự lây lan khó diễn tả.

"Nỗi đam mê của Lol.V.Stein" đã được xuất bản đầu năm 1992. Nhiều năm qua đi tác phẩm vẫn còn nguyên những giá trị mà nó vốn có, vẫn chiếm được cảm tình của đông đảo bạn đọc Việt Nam. Đây là lần tái bản thứ nhất.

Trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc: NỖI ĐAM MÊ CỦA LOL.V.STEIN"

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Lol.V.Stein sinh tại đây, ở thành phố S.Tahla này và nàng đã trải qua phần lớn tuổi thơ của mình ở đó. Cha mẹ nàng là giảng viên đại học, cả hai cụ nay không còn nữa. Nàng chỉ còn lại một người anh hơn nàng chín tuổi, tôi chưa gặp bao giờ. Người ta nói rằng anh ấy đang sống ở Paris.

Tôi không được nghe nói gì về thời thơ ấu của V.Stein. Hẳn nó sẽ làm cho tôi xúc động lắm, nhưng ngay cả Tatiana Karl, người bạn gái thân nhất cùng học với nàng ở trường phổ thông cơ sở, cũng không hề nói với tôi.

- Cứ vào ngày thứ năm, hai nàng lại ôm nhau nhảy trong sân trường vắng vẻ, họ không muốn đi chơi cùng với những người bạn khác, mà thích ở lại trường hơn. Tatiana bảo rằng người ta vẫn cho phép họ làm như vậy. Hai nàng trông rất duyên dáng, biết đòi hỏi mọi người ưu ái và mọi người cũng chiều theo ý hai nàng. Họ tự hài lòng với những điệu nhạc đã lỗi thời trong chương trình "souvenir" vang lên từ đài bán dẫn của khu nhà bên cạnh. Cứ vào ngày đó, hai người lại ở trường mơ màng

theo tiếng nhạc trong cái sân trường rộng vắng ấy. Từ các phố xung quanh, thỉnh thoảng người ta lại nghe thấy tiếng hai người gọi nhau giữa những điệu nhảy, "Nào Tatiana hãy đến đây chúng mình nhảy đi". Đó là tất cả những gì mà tôi được biết !

Và cả điều này nữa. Năm mười chín tuổi, vào một buổi sáng, trong một dịp nghỉ Lol đã gặp Michael Richardson tại sân quần vợt. Khi đó anh ta hai lăm tuổi, là con trai độc nhất của một điền chủ ở ngoại ô T.Beach. Thế rồi cha mẹ hai bên đồng ý việc cưới xin, Lol đã đính hôn được sáu tháng, họ định sẽ tổ chức đám cưới vào mùa thu. Nàng vừa mới học xong trung học, đến T.Beach nghỉ hè đúng lúc có cuộc khiêu vũ lớn đầu mùa tổ chức tại nhà nghỉ thành phố !

Tatiana vẫn không tin vào vai trò quyết định của đêm vũ hội đáng ghi nhớ ấy trong nỗi đau của Lol.Stein. Tatiana muốn xem xét lại xa hơn trước cả khi họ chơi thân với nhau. Căn bệnh vốn đã nảy sinh ở trong Lol ngay từ khi nàng còn nhỏ, nhưng vì nàng luôn sống trong tình cảm lớn lao của gia đình và bạn bè, nên nó không được bộc lộ ra. Theo Tatiana thì không phải chỉ riêng nàng mà tất cả các bạn bè khác đều nghĩ ở Lol có một cái gì đó không ổn. Nàng làm cho mọi người có cảm giác là nàng luôn sống trong nỗi buồn sâu lắng, thế nhưng bất chợt nàng có thể quên ngay người đã làm cho nàng u sầu. Lol rất dịu dàng nhưng người ta cũng có thể

phát hiện một cách nhanh chóng sự lãnh đạm khủng khiếp của nàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy khổ sở hay đau đớn, chưa bao giờ người ta nhìn thấy trên khuôn mặt nàng một giọt lệ. Tatiana còn nói rằng Lol rất xinh, ở trường cánh con trai tranh nhau đến tán tỉnh mặc dù biết nàng có thể tuột khỏi tay lúc nào không biết. Bởi vì họ phải cố gắng lắm mới có thể chiếm được một chút gì đó thuộc về nàng. Lol dí dỏm nhạo báng một cách liêu lĩnh và tinh tế mặc dầu một phần của con người nàng lúc nào cũng cách xa các bạn cả về thời gian và không gian. Nàng nghĩ đi đâu vậy? Phải chăng nàng đang bay bổng trong giấc mơ của tuổi dậy thì? Không, Tatiana trả lời rằng không. Người ta có thể nói là nàng chưa nghĩ đến ai cả, đúng thế, nàng chưa nghĩ về ai cả. Hay là con tim nàng chưa ở đúng vị trí của nó? Chắc rồi nó sẽ phải trở về đúng chỗ. Nhưng bản thân nàng thì không biết được điều đó. Đúng, hình như tình cảm của nàng không như những người khác.

Tatiana vẫn chưa thực tin hẳn khi có tiếng đồn về lễ đính hôn của Lol. Lol đã tìm được một người có khả năng chiếm được hoàn toàn sự chú ý của nàng ư? Khi Tatiana biết Michael Richardson và được chứng kiến sự say mê điên cuồng của Lol đối với Michael, nàng cũng sờn nhưng dù sao nàng vẫn còn một chút nghi ngờ: Hay là Lol đã kết thúc được thời kỳ chưa hoàn thiện của trái tim nàng?

Đã có lần tôi hỏi Tatiana rằng cơn khủng hoảng sau này của Lol có chứng tỏ nàng đã nhầm không. Nàng nhắc lại là không và tin rằng sự khủng hoảng đó với sự nhầm lẫn ở Lol chỉ là một.

Tôi không còn tin những điều Tatiana nói và cũng chẳng có gì có thể thuyết phục được tôi nữa.

Và đây, suốt từ đầu đến cuối câu chuyện, những điều tưởng như không có thật mà Tatiana kể hòa lẫn với những gì mà tôi hình dung về cái đêm ở nhà nghỉ của T.Beach. Cũng từ đó tôi sẽ kể câu chuyện của tôi với Lol.V.Stein.

Mười chín năm trước đêm hôm ấy, tôi không muốn biết gì nhiều hơn ngoài những gì tôi nói và cũng không muốn nói một cách khác đi theo trình tự thời gian của nó. Thậm chí những năm tháng ấy chứa đựng những điều huyền bí mà nhờ đó tôi được biết Lol.V.Stein. Tôi không muốn bởi sự hiện diện ở tuổi dậy thì của người con gái ấy trong câu chuyện này sẽ làm giảm đi phần nào những sự kiện rất thực của nàng trong cuộc sống của tôi dưới con mắt bạn đọc. Chính vì thế mà tôi phải tìm kiếm nàng, tôi chôn nàng ở thời điểm mà tôi thấy cần thiết. Khi tôi cảm thấy nàng bắt đầu vận động để có thể gặp được tôi, nói chính xác hơn là vào đúng lúc những người

cuối cùng bước chân vào phòng nhảy của nhà nghỉ thành phố T.Beach, đó là hai người phụ nữ .

Ban nhạc ngừng chơi, một điệu nhảy từ từ kết thúc. Sàn nhảy thừa thốt dần rồi vắng hẳn. Người đàn bà lớn tuổi hơn dừng lại một chút rồi mỉm cười, sau đó bà quay lại phía cô con gái đi cùng. Không còn hoài nghi gì nữa, đó là con gái của bà ta. Cả hai đều có dáng người cao, mảnh. Nhưng nếu như cô con gái còn chưa được uyển chuyển với cái chiều cao ấy và cái thân hình hơi cứng một chút thì ở bà mẹ những khiếm khuyết ấy là đường nét tuyệt vời của tạo hóa. Và thanh lịch ở bà cả trong lúc đứng yên lẫn trong lúc hoạt động thật đáng lo ngại.

-Sáng nay hai người phụ nữ này cũng ở ngoài bãi biển. Michael Richardson (chồng chưa cưới của Lol) nói như vậy.

Anh ta dừng lại, nhìn hai người đàn bà mới đến rồi kéo Lol đi về phía quầy bán đồ giải khát có những khóm cây xanh ở cuối phòng.

Hai người đàn bà đi ngang qua sàn nhảy và cũng đi về hướng đó.

Cũng như anh ta, Lol cũng nhìn người đàn bà kiêu diễm đó đi lên. Dáng người bà ta mảnh khảnh. Chắc là từ trước tới giờ bà ta vẫn giữ được như thế. Tatiana

nhớ rõ trên thân hình mảnh mai ấy bà ta mặc chiếc váy màu đen cổ trễ, có hai lần đăng ten cũng màu đen. Bà ta muốn ăn mặc như vậy, và bà cũng đạt được ý muốn của mình, dáng vẻ tuyệt mỹ của thân hình và khuôn mặt bà toát lên điều mỹ mãn ấy.

Bà là ai ? Về sau người ta mới biết: đó là Anne Marie Stretter. Bà bao nhiêu tuổi? Bà biết những gì, còn thì chẳng ai biết về bà cả? Điều huyền bí nào đã làm cho khuôn mặt của bà phản phát sự yếu đuối khác thường? Đường như chỉ có sự mạnh bạo trong chính con người bà mới giúp cho bà đứng vững. Nhưng sự mạnh bạo đó mới duyên dáng làm sao cũng giống hệt như thân hình của bà vậy. Sánh vai nhau, hai mẹ con dẫn nhau đến nơi mà họ cần đến. Đến đâu? Không có gì có thể đến với người đàn bà này được nữa, không còn gì nữa. Tatiana nghĩ như vậy - chỉ trừ cái chết của bà ta. Bà ta có nhìn Michael Richardson khi đi ngang qua không? Bà có nhìn thấy anh ta khi lướt nhìn khắp phòng khiêu vũ hay không? Điều đó không thể biết được, vì thế cũng không thể biết câu chuyện của tôi và Lol.V.Stein bắt đầu khi nào. Nếu nhìn gần người ta rất khó nắm bắt được cái nhìn của bà ta do con người của mắt hầu như hoàn toàn bị mất màu. Bà dùng phấn hồng, khuôn mặt đỏ rực lên với loại phấn "eve marin" chắc sẽ bị xấu đi vì ánh nắng.

Họ đã nhận ra nhau chưa lúc bà ta đi ngang qua Michael Richardson ?

Khi anh ta quay lại phía Lol và mời nàng nhảy lần cuối cùng, Tatiana thấy mặt anh ta tái đi và do rất chú ý theo dõi nên nàng biết bản thân anh ra cũng chăm chú nhìn người đàn bà mới vào.

Lol không hề để ý đến sự thay đổi đó. Nàng vẫn bước theo anh và hình như không hề lo sợ, như thể nàng không bao giờ biết sợ, cũng không hề thấy ngạc nhiên, sự thay đổi ấy đã thành bản chất ở anh mà nàng đã quên rồi. Bản chất đó vẫn vốn có ở Michael Richardson mà nàng được biết.

Anh ta trở nên khác hẳn. Mọi người có thể thấy rõ điều đó, thấy rõ anh ta không còn là người như trước đây người ta vẫn nghĩ. Lol nhìn anh ta, thấy anh ta đổi khác.

Đôi mắt của Michael Richardson sáng lên, khuôn mặt anh ta tóp đi nom từng trái, trên đó pha lẫn sự đau khổ của quăng đời đầu tiên, nhưng chín chắn hơn.

Nhìn thấy anh ta như vậy mọi người hiểu ngay không một ngôn từ nào, không một sức mạnh nào trên đời có thể giải thích được sự thay đổi của Michael Richardson. Và người ta cũng sẽ thấy ngay anh ta sẽ phải

sống đến cùng. Thế rồi cuộc tình mới của Michael Richardson lại bắt đầu.

Việc quan sát sự thật hiển nhiên đó hình như không làm cho Lol đau khổ chút nào.

Tatiana thấy bản thân Lol cũng đổi khác, nàng nhìn bao quát xung quanh theo dõi sự việc và để ý đến thời gian. Giả như nàng làm chủ được bản thân mình không những chỉ trong việc đi đến đây mà làm chủ được cả ưu thế của nàng thì chắc là nàng sẽ không đến nỗi quá thụ động. Nàng nháy một lần nữa với Michael Richardson. Đó là lần cuối cùng.

Người đàn bà đứng một mình, hơi cách xa quây bán đồ giải khát. Cô con gái đã đi lại với nhóm bạn đứng gần cửa.

Michael Richardson tiến về phía bà, xúc động đến nỗi người ta sợ rằng anh ta sẽ bị từ chối. Lol cũng hồi hộp chờ đợi. Người đàn bà không từ chối. Cả hai bước ra sàn nhảy Lol nhìn theo họ với cái nhìn của một người mẹ luống tuổi thanh thản nhìn các con đi xa. Nàng có vẻ yêu mến họ.

-Mình cần phải mời người đàn bà này nhảy mới được.

Tatiana nghe và thấy rõ anh ta trở nên khác hẳn. Anh ta tiến đến, như một người chịu hình phạt, cúi mình chờ đợi. Người đàn bà khẽ nhíu mày. Liệu bà ta có nhận ra người sáng nay bà ta đã gặp trên bãi biển và chỉ có thể hay không ?

Tatiana ở lại bên cạnh Lol.

Theo bản năng Lol tiến một vài bước cùng với Michael Richardson về phía Anne Marie Stretter. Tatiana bước theo nàng, thế rồi cả hai đều nhìn thấy: người đàn bà mấy máy đôi môi, nhưng không nói gì, ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt của chàng thanh niên đã gặp sáng nay. Khi đã ở trong vòng tay anh ta, bà bỗng trở nên vụng về, ấp úng vì mọi việc diễn ra quá nhanh. Tatiana để ý thấy lúc này anh ta bối rối bao nhiêu thì giờ đây đến lượt người đàn bà lại lúng túng bấy nhiêu.

Lol quay lại sau quây kia, bên cạnh những bồn cây xanh, Tatiana đi với nàng.

Chàng thanh niên và người đàn bà vẫn say sưa nhảy. Mắt anh ta chăm chăm nhìn vào đôi vai trần của bà. Marie Stretter thấp hơn, mắt luôn nhìn vào một điểm xa xăm nào đó trong góc phòng. Cả hai đều im lặng.

Sau điệu nhảy thứ nhất, Michael Richardson đi lại cạnh Lol như trước đến nay anh ta vẫn làm thế. Đôi mắt

anh ta khẩn khoản cầu xin sự thông cảm ở Lol. Nàng mỉm cười với anh ta. Thế rồi sau điệu nhảy tiếp theo, Michael không còn trở lại tìm nàng nữa.

Từ đó Anne Marie Stretter và Michael Richardson luôn ở cạnh nhau.

Đêm càng buông xuống, càng khó nhìn thấy sự đau khổ của Lol, nét đau khổ của nàng dường như đã rơi tuột. Dường như nàng đã quên đi nỗi đau tình ái khó hiểu vừa diễn ra.

Ánh bình minh bắt đầu xuất hiện, đêm tan dần, Tatiana thấy đôi trai gái kia như già thêm. Mặc dù Michael trẻ hơn bà ta, nhưng giờ đây trông anh cũng già như Anne Marie Stretter, cả Lol nữa, ba người như già đi rất nhiều, thêm hàng trăm tuổi. Tuổi của những kẻ si tình, mê muội.

Chỉ đến giờ này, hai người mới vừa nhảy vừa nói với nhau một vài lời. Lúc nghỉ họ vẫn im lặng đứng cạnh nhau và luôn cách xa mọi người ở một khoảng nhất định. Trừ lúc nhảy, hai người vẫn giữ khoảng cách như lúc ban đầu mới nhìn thấy nhau.

Lol vẫn đứng ở chỗ cũ lúc Anne Marie Stretter bước vào, sau những bồn cây xanh của quầy bán giải

khát. Tatiana, bạn thân của nàng vẫn luôn vuốt ve bàn tay nàng đặt ở chiếc bàn nhỏ phía trên có những bông hoa. Phải, chính Tatiana là người đã dành cho nàng củ chỉ thân ái đó suốt cả đêm.

Trời sáng hửng, Michael Richardson đưa mắt tìm ai đó ở cuối phòng. Anh ta không còn nhìn thấy Lol nữa.

Cô con gái của Anne Marie Stretter đã ra về từ lâu. Người mẹ hình như không hề để ý đến sự vắng mặt của cô gái.

Chắc chắn Lol cùng với Tatiana và cả hai người kia nữa cũng không để ý đến một điều: khi màn đêm qua đi thì mọi chuyện giữa họ sẽ chấm hết.

Ban nhạc ngừng chơi. Phòng nhảy hầu như vắng tanh. Chỉ còn lại một vài đôi trong đó có Michael Richardson và Anne Marie Stretter, và ở phía sau những khóm cây xanh còn có Lol cùng cô bạn gái của nàng - Tatiana Karl. Họ không để ý đến tiếng nhạc đã ngừng. Đến đây lẽ ra ban nhạc phải chơi tiếp như mọi lần. Như những người máy, họ tìm đến với nhau, không để ý đến tiếng nhạc đã dứt. Chính lúc đó các nhạc công đi qua trước mặt họ, hối hả, tay cắp những chiếc đàn violon dựng trong những chiếc hộp buồn tẻ. Họ ra hiệu ngăn các nhạc công lại, có thể để nói điều gì đó, nhưng vô ích.

Michael Richardson đưa tay lên trán như cố tìm lại một vài dấu vết vĩnh hằng trong gian phòng, trong đó có nụ cười của Lol, nhưng anh ta đã không nhìn thấy.

Anh và người đàn bà đứng lặng nhìn nhau, rất lâu không biết làm gì và làm thế nào để bước ra khỏi bóng đêm.

Vào lúc đó một người đàn bà đã luống tuổi, mẹ của Lol, bước vào phòng khiêu vũ. Vừa nguyên rửa, bà vừa hỏi hai người đã làm gì với đứa con của bà.

Ai đã báo cho bà mẹ Lol biết mọi chuyện vừa xảy ra ở phòng khiêu vũ trong đêm hôm đó? Tatiana thì không phải rồi, nàng không hề rời Lol nửa bước. Hay là bà tự đến?

Khi bà mẹ thấy cô gái sau những bồn cây xanh, bà đổi giọng vừa lo lắng, vừa dịu dàng nói với cô.

Khi bà đến cạnh và chạm vào người, Lol mới rời tay khỏi chiếc bàn. Chỉ đến lúc này nàng mới hiểu rằng mọi sự sẽ chấm dứt, nhưng còn mơ hồ, chưa phân biệt rõ sẽ như thế nào. Bà mẹ như tấm màn chắn giữa nàng với họ, và là dấu hiệu của giông tố. Nàng liền đưa tay đẩy mạnh bức chắn đó xuống đất. Những lời than vãn rất tình cảm, nhưng cũng rất tục tĩu lập tức im bật.

Lần đầu tiên Lol kêu lên thành tiếng. Những bàn tay lần nữa lại để trên vai nàng, chắc là nàng không hề nhìn thấy. Nàng tránh để không ai đụng đến khuôn mặt mình.

Michael Richardson và người đàn bà bắt đầu di chuyển, bắt đầu tiến về phía bức tường, tìm kiếm lối ra. Lúc ấy trong phòng cũng như ngoài trời vẫn là thứ ánh sáng nhờ nhờ của rạng đông. Cuối cùng họ nhìn thấy chiếc cửa chính, và từ từ đi về phía đó.

Lol không ngừng kêu lên những điều rất hợp lý: "chưa muộn đâu, trời mùa hè mà". Nàng van nài Michael Richardson hãy tin lời nàng nhưng hai người vẫn tiếp tục bước đi. Mọi người cố gắng giữ nàng lại nhưng nàng vùng ra, chạy về phía cửa và gieo mình vào đó. Cánh cửa khép chặt ở phía dưới kêu lên ken két.

Mắt nhìn xuống, họ đi ngang qua nàng. Anne Marie Stretter bước xuống trước rồi đến lượt anh ta, Michael Richardson. Lol nhìn theo suốt cho đến tận ngoài vườn. Tối khi nàng không còn nhìn thấy họ nữa, nàng ngã vật xuống đất, bất tỉnh.

Bà Stein kể lại rằng, Lol được đưa về Stahla và trong suốt mấy tuần liền nàng không hề bước chân ra khỏi phòng.

Trong thành phố ai cũng biết chuyện của nàng và cả chuyện của Michael Richardson.

Những dấu hiệu đau đớn của Lol biểu lộ sự suy sụp của nàng. Nhưng biết nói gì về một nỗi đau không lý do?

Nàng luôn lặp đi lặp lại câu nói: "Trời mùa hè thế đây, chưa muộn đâu mà".

Nàng giận dữ đọc to tên của mình: Lol.V.Stein,

Tiếp đó, nàng phàn nàn là nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi khi phải chờ đợi một điều gì đó. Nàng than phiền một cách chán nản. Nàng thường nói rằng thực sự chẳng có gì phải suy nghĩ cả trong khi đó thì nàng chờ đợi, đòi hỏi với tính nôn nóng rất trẻ con, một liều thuốc công hiệu ngay lập tức cho sự trống vắng này. Tuy vậy mọi trò giải trí người ta bày ra chẳng có tác dụng gì cho tâm trạng của nàng lúc ấy.

Sau đó, nàng bỗng nhiên thôi không than thở về bất cứ điều gì. Ngay cả nói dần dần nàng cũng chẳng muốn. Nàng bớt giận dữ. Nàng cất lời lên là chỉ để nói không nào diễn tả nỗi đau buồn ghê gớm của nàng và thời gian mới dài làm sao khi nàng phải đeo đẳng cái tên Lol.V.Stein. Mọi người khuyên nàng nên cố gắng, nàng nói không hiểu tại sao lại phải thế, chỉ tìm lấy một từ

thôi đối với nàng cũng đã là quá khó. Dường như nàng không còn chờ đợi bất cứ cái gì nữa.

Nàng đang nghĩ về một điều gì đó hay là nghĩ về chính nàng? Người ta hỏi nàng như vậy và nàng không hiểu câu hỏi. Người ta có thể cho rằng chuyện đó là tất nhiên. Cũng chẳng có gì phải suy nghĩ khi sự yếu hèn vô tận làm cho nàng không thể dứt khỏi nỗi đau khổ, nó đã trở thành miền đất hoang vu ở đó tính năng du cư đã đẩy nàng vào một cuộc theo đuổi liên miên về một điều không xác định. Mọi người không được biết mà nàng thì chẳng buồn nói ra.

Chỉ có thời gian mới có thể giải thích được tình trạng suy sụp, sự mệt mỏi và khổ sở của nàng. Và điều đó được đánh giá nhẹ hơn so với nỗi đau ban đầu. Nó không thể kéo dài lâu quá và không thể kéo theo một sự thay đổi quan trọng nào trong đời sống tình cảm của Lol. Tuổi trẻ đang độ sung sức sẽ quét bỏ nhanh chóng tất cả. Cũng có thể giải thích là: Có thể nàng đã đau khổ khi thoáng thấy mình yếu kém dưới con mắt của riêng nàng bởi vì nàng đã bị người con trai của T.Beach bỏ rơi. Bây giờ nàng phải trả giá cho sự hờ hững đến kỳ lạ trước nỗi đau khổ của mình trong đêm vũ hội, sớm muộn thì điều đó cũng phải đến. Thế rồi mặc dù vẫn trầm lặng, nàng đã

bắt đầu đòi ăn, yêu cầu người khác mở cửa và đánh thức dậy. Và ngay sau đó, nàng rất thích có người nói chuyện bên cạnh. Nàng chăm chú theo dõi tất cả những gì mọi người nói và kể trước mặt nàng. Với nàng thì cái gì cũng quan trọng như nhau. Nàng nghe rất say sưa.

Với họ, nàng không bao giờ đón hỏi tin tức, không đặt một câu hỏi nào. Lúc mọi người thấy cần thiết phải báo cho nàng biết về việc chia tay giữa hai người. Khi biết anh ta đã ra đi, thì nàng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh và mọi người cho rằng đó là một điều tốt lành. Tình yêu mà nàng dành cho Michael chết dần. Rất hiển nhiên và cùng với một phần lý trí của mình sau khi bình tĩnh lại, nàng đón nhận mọi điều, lật lại vấn đề, xoay chuyển tình thế và tìm ra cách trả thù chính đáng.

*

* *

Lần đầu tiên khi nàng ra khỏi nhà, một mình, không báo cho ai biết cả, trời đã về đêm. Jean Bedford đang bước đều trên vỉa hè. Lúc đó, anh cách nàng chừng một trăm mét. Nàng vừa ra phố hầy còn đứng trước cửa nhà. Khi nhìn thấy anh, nàng ẩn mình đằng sau chiếc cột trụ của cánh cổng ra vào.

Cuộc gặp gỡ giữa nàng và Jean Bedford là phần thêm vào câu chuyện vừa qua của Lol. Đó cũng là những sự kiện cuối cùng mà chúng ta có thể thấy được. Và sau đó nó hoàn toàn lắng chìm đi trong suốt mười năm.

Jean Bedford không nhìn thấy nàng đi ra. Anh cứ tưởng đó là một phụ nữ đang đi dạo, sợ hãi nép mình khi nhìn thấy anh, một người đàn ông đơn độc lúc ban đêm trên đường phố vắng tanh.

Với dáng dấp trẻ trung và nhanh nhẹn, lúc đi đến trước cửa anh nhìn nàng.

Điều làm cho anh dừng chân lại là một nụ cười sợ hãi, chắc chắn như vậy, nhưng lại ánh lên một nỗi vui mừng quá đôi khi thấy anh đang đi tới. Anh dừng lại và cũng mỉm cười với nàng. Nàng bước ra khỏi chỗ giấu mình và đi về phía anh. Không một chút gì trong cách ăn mặc, đi đứng nói lên tâm trạng của nàng ngoài đầu tóc bị rối tung. Nhưng có thể là nàng đã chạy và tới hôm đó trời cũng hơi gió. Chắc chắn nàng đã chạy đến đó từ phía đầu kia của đường phố vắng ngắt bởi vì nàng sợ. Jean Bedford nghĩ vậy.

-Tôi có thể dẫn cô đi nếu như cô sợ.

Nàng không trả lời. Anh cũng không nài nỉ thêm. Anh bắt đầu bước tiếp thì nàng cũng đi theo bên cạnh

anh trong niềm hân hoan của một người ưa thích dạo chơi.

Khi họ đi đến cuối phố, phía ngoài thành thì Jean Bedford bắt đầu nghĩ là nàng không đi theo một hướng nhất định nào cả.

Thái độ đó làm cho Jean Bedford chột dạ. Hiển nhiên anh nghĩ ngay đó là một cô gái bị dở người nhưng anh không dám chắc. Đó cũng không phải là một trò mạo hiểm. Chắc là nàng đùa vì nàng hãy còn rất trẻ.

- Cô đi hướng nào, thưa cô ?

Nàng gắng sức rồi nhìn về phía bên kia đường phố nơi họ từ đó đi đến.

-Có nghĩa là...Nàng nói.

Anh bật cười và nàng cũng cười theo vui vẻ.

-Nào, chúng ta đi về phía kia.

Ngoan ngoãn, nàng tiếp tục đi theo anh.

Nhưng rồi sự im lặng của nàng càng làm cho anh phải suy nghĩ. Vì rằng cùng với sự im lặng đó nàng có vẻ rất tò mò với những nơi chốn mà họ đi qua mặc dù những chỗ đó hoàn toàn không có gì đáng để ý đến. Có thể nói rằng không những, nàng vừa mới đến thành phố

này mà nàng đến đây chỉ với mục đích tìm thấy ở đó hoặc tìm ở đó một điều gì, một căn nhà, một khu vườn, một đường phố, thậm chí một vật đối với nàng vô cùng quan trọng và nàng chỉ có thể tìm vào ban đêm mà thôi.

-Tôi ở rất gần đây, nếu như cô muốn tìm cái gì đó, tôi có thể giúp cô - Jean nói.

Nàng trả lời rất kiên quyết.

-Không, tôi không tìm gì cả.

Anh dừng lại, nàng cũng dừng theo. Anh thấy thích thú với chuyện đó, còn nàng thì không để ý đến. Anh tiếp tục đi. Lần này anh đứng lại lâu hơn - nàng lại đợi anh. Jean thôi không còn chơi trò đó nữa, anh để mặc cho nàng đi. Vừa có vẻ như dẫn nàng đi, anh đi theo nàng. Vừa rất để ý theo dõi, anh giả vờ tiếp tục đi, ở mỗi chỗ ngoặt, anh nhận thấy nàng vẫn tiếp tục bước; vẫn tiến về phía trước nhưng chẳng khác gì như cơn gió bị chững lại mỗi khi gặp cánh đồng bao la rộng lớn.

Anh cứ để cho nàng đi một lúc, sau đó một ý nghĩ thoáng đến với anh, anh muốn xem nàng sẽ thế nào nếu họ trở về chỗ ban đầu nơi anh tìm thấy nàng. Nàng sẽ lại khi họ đi qua một căn nhà nào đó. Anh nhận ra cánh cổng nơi nàng ẩn mình hồi nãy. Khu nhà rất rộng. Cửa ra vào vẫn để ngỏ. Vậy là anh nghĩ ngay nàng có thể là

Lol.V.Stein. Anh không quen gia đình Stein nhưng anh biết họ ở đâu đây trong thành phố này. Anh cũng biết câu chuyện của cô gái trẻ, cũng như phần lớn giới quý tộc trong thành phố thường đi nghỉ hè ở T.Beach.

Anh dừng lại, cầm lấy tay nàng. Nàng để mặc cho anh cầm. Anh hôn lên bàn tay đó, bàn tay có một mùi hương nhàn nhạt của bụi. Ở ngón tay có đeo nhẫn cưới tuyệt đẹp. Báo chí có công bố tay Michael giàu có đã bán tất cả tài sản để đi Calcuta. Chiếc nhẫn tỏa muôn ánh hào quang, Lol nhìn chiếc nhẫn cùng với sự tò mò như lúc nãy.

-Cô có phải là cô Stein không?

Nàng gật đầu mấy lần, lúc đầu hơi lưỡng lự nhưng càng về sau càng khẳng định.

-Vâng.

Vẫn dễ bảo nàng theo anh về nhà anh.

Đến lúc đó, nàng để cho anh dẫn đi với vẻ uể oải nhưng hài lòng, sung sướng. Anh chuyện trò với nàng. Anh kể anh làm việc tại một nhà máy sản xuất máy bay, anh là thợ máy, anh vừa đi nghỉ ở Pháp về. Nàng lắng nghe. Anh thật sung sướng được làm quen với nàng.

- Cô muốn gì bây giờ ?

Mặc dù rất cố gắng nhưng nàng không trả lời được. Anh thôi không hỏi thêm nữa.

Tóc của nàng cũng có một mùi hương như ỏ tay nàng. Nàng đẹp, dáng mảnh khảnh, do nỗi buồn vừa qua nên trông nàng tái xanh. Các đường nét của nàng cũng chìm đi trong màu xám xanh đó, những đường nét đó đã bắt đầu mất đi do màu da tái xanh, chúng chìm sâu trong da thịt. Nàng trông rất trẻ, người ta đoán nàng chỉ mười lăm tuổi. Thậm chí ngay mãi tới khi tôi được gặp nàng, nàng vẫn trẻ một cách kỳ lạ.

Nàng bứt ra khỏi cái nhìn chăm chú của anh và trong nước mắt nàng nói giọng van vỉ:

- Thời gian đối với tôi thật là quá dài.

Nàng đứng lại gần anh như một người ngạt thở đang thiếu không khí, anh hôn nàng. Nàng níu lấy anh, cũng hôn lại đến nỗi làm cho anh đau, như là nàng đã yêu anh rồi, một người xa lạ. Anh rất tế nhị nói với nàng.

- Có lẽ mọi cái rồi sẽ trở lại giữa cô và anh ấy.

Nàng thích anh. Nàng gây cho anh một ham muốn được yêu những cô gái bé nhỏ, buồn bã và ít lời. Anh buột miệng báo tin cho nàng.

- Có lẽ anh ấy sẽ trở lại.

Nàng lựa lời, nói chậm chạp.

- Ai đã ra đi rồi cơ?

- Cô không biết hay sao? Michael Richardson đã bán tất cả cơ nghiệp và đã đi với bà Stretter sang Ấn Độ rồi.

Nàng lắc đầu như lấy lệ, buồn bã.

- Cô biết không, tôi cho rằng họ là những người biết trái, biết phải.

Anh xin lỗi và nói với nàng anh phải đi gọi điện cho mẹ nàng. Nàng không phản đối.

Người mẹ được Jean Bedford báo tin, lại một lần nữa đến tìm cô gái về nhà. Đó cũng là lần cuối cùng. Lần này nữa Lol cũng ngoan ngoãn theo bà như lúc này đã đi theo Jean Bedford.

Jean Bedford xin cưới Lol mặc dù chưa gặp lại nàng một lần nào kể từ cái đêm hôm ấy.

Câu chuyện của họ làm xôn xao toàn S.Tahla, một thành phố không lớn lắm nên khó mà giữ kín mọi việc. Người ta cho rằng Jean Bedford chỉ thiếu những người đau khổ và tệ hơn, họ nói anh quá hạ mình với những cô gái từng bị bỏ rơi.

Mẹ Lol nói lại với nàng cách hỏi cưới kỳ lạ của Jean Bedford. Liệu nàng còn nhớ ra anh nữa không? Nàng vẫn nhớ và nàng đã đồng ý. Bà mẹ nói với nàng Jean Bedford phải đi xa khỏi S.Tahla trong vài năm vì công việc, nàng có chấp nhận không? Nàng cũng chấp nhận.

Vào một ngày tháng mười, Lol.V.Stein đã lấy Jean Bedford. Đám cưới được tổ chức chỉ trong phạm vi những người thân của gia đình, bởi vì Lol đã đỡ hơn nhiều và gia đình nàng bằng mọi cách muốn nàng quên đi lần đính hôn đầu tiên. Tuy nhiên họ thậm trọng không báo tin và cũng không mời một ai trong số bạn gái của nàng, ngay cả Tatiana - bạn thân nhất của Lol. Sự cẩn thận đó là hoàn toàn sai. Nó càng khẳng định hơn với những người vẫn cho rằng nàng hãy còn bị suy sụp nặng, trong đó có cả Tatiana Karl.

Như vậy là Lol đã lấy chồng không theo ý muốn và tuyệt nhiên không có một sự lựa chọn nào, và dưới con mắt của một số người thì việc lấy chồng của nàng rất có thể là một sự thay thế cho người đàn ông duy nhất đã ra đi khỏi T.Beach. Và Lol rời S.Tahla, thành phố quê hương của nàng suốt trong mười năm. Nàng đến sống ở U.Bridge.

Nàng sinh được ba đứa con. Trong mười năm đó, mọi người xung quanh đều tin rằng nàng thủy chung với Jean Bedford. Chữ thủy chung có bao hàm một ý nghĩa gì đối với nàng hay không, người ta chắc chắn không bao giờ biết được. Không bao giờ cả Lol và cả Jean Bedford nhắc lại quá khứ của Lol cũng như đêm khiêu vũ đáng ghi nhớ ở T.Beach.

Ngay cả sau khi qua khỏi cơn suy sụp tinh thần, nàng cũng không hề quan tâm đến số phận hiện tại của những người nàng đã quen trước lúc đi lấy chồng. Nàng cũng rất ít về thăm mẹ sau khi cưới và cái chết của bà hình như cũng không làm cho nàng khóc nhiều lắm. Nhưng mọi người xung quanh không bao giờ đặt câu hỏi về sự lạnh lùng đó của Lol. Người ta nói nàng đã trở nên như vậy từ khi nàng phải chịu quá nhiều đau khổ. Trước đây, nàng rất dịu dàng và đó là ấn tượng tốt đẹp của mọi người khi nghĩ về nàng thì nay, từ khi xảy ra chuyện giữa nàng và Michael Richardson nàng bỗng trở nên chai lì, thậm chí lắm khi không biết điều. Mọi người cũng tha thứ cho nàng nhất là từ ngày mẹ nàng nằm xuống. Nàng tỏ ra tin tưởng vào tương lai của mình và không hề muốn đổi thay. Mọi người cho rằng nàng hài lòng và còn thấy rất hạnh phúc bên cạnh chồng. Đôi lúc, nàng cùng anh đi

công tác, tham dự các buổi hòa nhạc của anh, khích lệ những điều anh thích làm, chấp nhận ngay cả việc anh đi chơi với những cô công nhân trẻ trung của nhà máy. Jean Bedford nói anh rất yêu vợ. Nàng vẫn vậy, vẫn luôn luôn như thế trước và sau khi lấy chồng. Anh nói anh luôn hài lòng về nàng và không phải anh đã làm cho nàng đổi khác mà chính anh đã đúng khi chọn nàng làm vợ. Anh yêu người đàn bà đó, Lola Valéria, anh yêu cái hiện diện lặng lẽ đó bên cạnh anh, yêu người phụ nữ đứng đấy mà lúc nào cũng như đang mơ ngủ. Hình ảnh nhạt nhòa không ngớt đó luôn làm anh dao động giữa lúc sao nhãng nàng. Và những lần gặp lại người vợ có mái tóc màu vàng óng, có thân hình đẹp, không thay đổi mỗi sáng thức dậy, anh luôn xúc động. Anh luôn trở về với người đàn bà tận tình ít nói và lặng lẽ đó mà anh gọi là sự dịu dàng của nàng, sự dịu dàng của vợ anh.

Trong nhà của Lol ở U.Bridge là cả một trật tự rất khe khắc. Mọi thứ như nàng muốn, hầu như phải đúng lúc, đúng chỗ, đúng cả về thời gian và không gian. Giờ giấc phải chính xác, vị trí của tất cả mọi vật cũng vậy. Người ta không thể xê xích gì thêm, tất cả đã dẫu vào đấy xung quanh Lol, hoàn hảo.

Thỉnh thoảng, nhất là lúc Lol vắng nhà, cái trật tự bất biến đó, làm cho Jean Bedford phải ngạc nhiên, cả

tính lạnh lùng thích áp đặt của nàng cũng vậy. Cách bày biện phòng ngủ, phòng khách được sao chép theo mẫu trong các quầy hàng, cách bố trí mảnh vườn Lol trông nom giống hệt những khu vườn khác của U.Bridge, Lol bắt chước nhưng bắt chước theo ai? Theo những người khác, tất cả mọi người khác và với một cách đa dạng nhất có thể được. Căn nhà buổi chiều vắng cô phải chăng có trở thành một sân khấu trống vắng nơi đó chỉ có một màn độc thoại được chơi rất say sưa nhưng không có nghĩa. Phải chăng không thể tránh được chuyện Jean Bedford thỉnh thoảng lại sợ ở nơi đó? Chả lẽ cũng không thể tránh được chuyện anh phải dõi theo tiếng vỗ vụn đầu tiên của những tảng băng mùa đông?

Ai biết được? Ai mà biết được liệu một ngày nào đó anh sẽ nghe thấy tiếng đổ vỡ ấy hay không?

Nhưng lại rất dễ làm cho Jean Bedford yên lòng khi vợ anh ở nhà, thường là phần lớn thời gian trong ngày. Rồi lúc nàng mãi miết thu xếp mọi việc của nàng thì anh thôi không còn day dứt, bớt tìm đặt cho mình những câu hỏi. Loì sắp xếp lại trật tự trong nhà một cách gần như tự nhiên và như thế rất hợp với nàng.

Mười năm kể từ ngày cuối trôi qua.

Một hôm người ta cho Jean được chọn lựa giữa nhiều điều kiện làm việc tốt hơn ở nhiều thành phố khác

nhau trong đó có S.Tahla. Anh vẫn hằng luyến tiếc S.Tahla nơi anh đã buộc phải rời xa sau ngày cưới theo yêu cầu của mẹ Lol. Và đã mười năm trôi qua kể từ ngày Michael Richardson vĩnh viễn ra đi. Lol không những không bao giờ nhắc đến chuyện đó mà nàng còn trở nên ngày càng vui hơn cùng với thời gian. Vậy thì nếu như Jean Bedford chỉ chần chừ một chút, không chấp nhận "món quà" mà người ta dành cho anh, Lol sẽ dễ dàng bị lúng túng. Nàng chỉ nói rằng nàng sẽ rất vui sướng được trở lại sống ở ngôi nhà cũ cha mẹ nàng mà bấy lâu nay vẫn cho người ta thuê.

*
* *

Lol dọn dẹp chuyển về ngôi nhà chôn nhau cắt rốn của mình ở thành phố S.Tahla cũng chu đáo và cẩn thận như đến ngôi nhà ở thành phố U.Bridge. Nàng đã thành công khi đưa vào ngôi này vẫn cái trật tự khe khắt và nhịp sống năm xưa. Đồ gỗ trong nhà vẫn không thay đổi. Đặc biệt, nàng rất chăm chút mảnh vườn bị bỏ hoang từ ngày nàng ra đi. Mảnh vườn trước của nàng cũng tốn nhiều công phu, nhưng lần này nàng bị sai

lầm khi làm các đường đi. Nàng những muốn đặt các lối đi cách nhau theo hình cánh quạt nhưng vì không có con đường nào gặp nhau cho nên những lối đi ấy không thể sử dụng được.

Jean rất hả dạ về việc ấy. Hai người lại bắt tay vào làm thêm những lối đi khác chạy dọc vườn cắt những lối đi ban đầu và như vậy tiện cho việc dạo chơi trong vườn một cách hợp lý.

Do công việc của chồng được cải thiện tốt hơn, Lol thuê một người ở tại Stahla và nàng đỡ được công việc chăm sóc bọn trẻ.

Tự nhiên có thể do thời gian nhàn rỗi, nhiều là đằng khác, nàng dần dần có thói quen dạo chơi trong thành phố nơi nàng đã sống thời thơ ấu và cả vùng ngoại ô của nó.

Trong khi đó ở U.Bridge, suốt mười năm, Lol đi chơi rất ít, đến nỗi lắm lúc chồng nàng phải ép buộc nàng đi dạo để bảo vệ sức khỏe. Ở Stahla, nàng tự tạo cho mình thói quen đó.

Thoạt tiên, thỉnh thoảng nàng đi mua bán, sau đó nàng đi ra khỏi nhà hàng ngày một cách đều đặn không cần một duyên cớ nào hết.

Những cuộc dạo chơi nhanh chóng trở nên không thể thiếu được đối với nàng. Nó cũng cần thiết như mọi thứ trong nhà, giờ giấc, sự ngăn nắp và giấc ngủ.

*
* *

Trong khi cần phải hình dung được những mắt xích mà tôi chưa tìm thấy trong câu chuyện của Lol, tôi thấy việc phải dọn mảnh đất, xới bới nó lên và mở một số ngôi mộ mà xác chết của Lol đang nằm ở đó hợp lý hơn là tạo ra những ngọn núi, dựng lên những chuồng trại vật, những tai biến. Và do biết rõ người đàn bà này nên tôi tin rằng nàng sẽ hài lòng hơn khi tôi khắc phục tình trạng thiếu một số những sự kiện về cuộc đời của nàng theo hướng này.

Vả lại, chính từ những giả thuyết quan trọng mà tôi đã làm việc đó, theo tôi những giả thuyết ấy đã bước đầu được khẳng định.

Do vậy, nếu như Lol không nói với ai về những gì xảy ra tiếp theo thì đã có cô người ở, chính cô ta cũng có nhớ lại chút ít: sự yên tĩnh của thành phố trong một số ngày, việc qua lại của những đôi tình nhân, một số

những hoạt động kín đáo của Lol. Cô giúp việc đến ở gia đình Bedford chưa được lâu và chưa bao giờ cô ta thấy Lol có những hành động tương tự.

Vậy thì cũng như tôi về phía mình, tôi thiết tưởng cũng còn nhớ được đôi điều.

Khi ngôi nhà đã được chu tất - chỉ còn lại buồng ngủ ở tầng ba phải trang bị lại đồ đạc. Vào một buổi chiều ảm đạm, một người phụ nữ vừa đi qua ngôi nhà của Lol, và nàng đã dõi theo người phụ nữ đó. Cô ấy không đi một mình. Người đàn ông đi với cô ta ngoái đầu lại nhìn ngôi nhà còn thơm màu sơn mới quét và cái công việc nhỏ đang có những người công nhân thu dọn. Vừa mới nhìn, thấy đôi trai gái lộ đầu ra phố, Lol nấp vào sau một bụi cây và hai người kia không nhìn nàng. Người phụ nữ nhìn xung quanh chăm chú nhưng không chăm chú như người cùng đi với mình, dường như cô ta đã biết nơi này rồi thì phải. Họ nói với nhau một vài lời mà Lol không thể nghe rõ, mặc dù phố xá yên tĩnh, nàng chỉ nghe được mấy từ cụt ngủn.

-Có thể là đã chết.

Khi đi qua khu vườn, họ dừng lại. Anh ta ôm chặt cô gái vào lòng và hôn một cách lén lút. Tiếng động cơ của một chiếc ô tô đã tách hai người ra xa. Họ tạm biệt

nhau. Người đàn ông quay trở lại, bước vội hơn. Anh ta đi ngang qua ngôi nhà không hề nhìn lại.

Lol đứng trong vườn không chắc đã nhận ra người đàn bà. Nàng thấy khuôn mặt cô ta có những nét quen quen cả dáng đi ấy, và cách nhìn cũng vậy. Những nụ hôn vụng trộm và ngọt ngào họ trao cho nhau lúc chia tay mà Lol bắt gặp đó không gọi lại cho nàng một chút gì hay sao? Nàng cũng không cần trở về trước những ai nàng đã, hay không gặp lại. Nàng chờ đợi.

Ít lâu sau nàng bắt đầu lấy cớ để đi ra ngoài phố, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ nói dối.

Tôi không thấy một mối liên quan nào giữa những cuộc dạo chơi này với việc đi qua của cặp trai gái trong sự ngỡ ngợ của Lol đối với người đàn bà cũng như trong những từ mà người đó nói một cách băng quơ mà có thể Lol đã nghe thấy.

Lol xúc động, nàng quay trở lại trong giấc mộng ngày xưa. Nàng bước đi trên những đường phố, đi như vậy không chủ đích.

Một khi nàng ra khỏi nhà, ra đến đường phố và bước đi thì cuộc đi dạo cuốn hút nàng hoàn toàn, dứt nàng khỏi ham muốn tồn tại, hoặc hơn thế nữa giữ nàng

mãi mãi đắm chìm trong giấc mộng. Những đường phố đó đưa Lol.V.Stein đi suốt các cuộc dạo chơi, tôi biết điều đó.

Tôi đã đi theo nàng rất nhiều lần nhưng không bao giờ bị nàng bắt gặp, không bao giờ nàng quay lại đối mặt với tôi.

Thậm chí có lẽ nàng cũng không thể nhận thấy một sự việc ngẫu nhiên vô nghĩa, xác định những chỗ ngoặt trên đường đi dạo của nàng: đường phố này thưa vắng, đường phố kia quá vòng, một cửa hiệu bán quần áo mẫu. Sự buồn tẻ đơn điệu của một đường phố, tình yêu và những cặp trai gái ôm nhau ở các góc của những khu vườn, hay dưới cổng ra vào các ngôi nhà. Nàng lướt qua như thế trong sự im lặng thành kính thường thấy trong các nhà thờ.

Thỉnh thoảng những cặp tình nhân giật mình thảng thốt vì không nhìn thấy nàng đang đi tới. Nàng phải xin lỗi nhưng với một giọng quá nhỏ đến nỗi không ai nghe được lời xin lỗi của nàng.

Vùng trung du của S.Tahla trải rộng, hiện đại với những đường phố thẳng góc. Khu phố chính nằm ở phía tây, xây dựng không theo qui hoạch, đầy những đường nét gấp khúc và ngõ cụt. Phía sau khu phố này có những

cánh đồng trải dài, những con đường và cả một khu rừng, Lol chưa bao giờ đi xa quá khu rừng ở phía bên kia S.Tahla. Còn ở phía bên này, nàng hầu như đã đi khắp, ở đó là nhà của nàng, bao xung quanh là khu công nghiệp lớn.

S.Tahla là một thành phố khá lớn và đông dân cư cho nên Lol có thể yên tâm khi nàng đi dạo dù không định trước. Hơn nữa nàng cũng chẳng chọn lựa, nàng đi khắp nơi và rất ít khi nàng đi dạo cùng một chỗ.

Vả lại không có chút gì trong cách ăn mặc, trong dáng dấp của nàng khiến người ta chú ý đến nàng, chỉ trừ một điều: đó có thể chính bản thân nàng, Lola.V.Stein, người con gái bị bỏ rơi ở nhà nghỉ của T.Beach đã sinh ra và lớn lên ở S.Tahla. Nhưng nếu như một vài người nhận ra ở nàng người con gái đó, nạn nhân của sự phản bội khùng khiếp của Michael Richardson, thì ai mà lại cố ý, thiếu tế nhị gọi lại cho nàng điều đó? Ai lại có thể nói rằng:

- Có lẽ là tôi nhầm, nhưng có phải cô là Lola.V.Stein chẳng?

Hoàn toàn ngược lại.

Nếu như có tin đồn gia đình Bedford đã trở lại Stahla và nếu một vài người đã biết chắc điều đó khi

thấy người phụ nữ đi qua thì cũng không một ai đi về phía nàng để hỏi han cả. Mọi người nghĩ chắc chắn khi trở lại thành phố quê hương nàng đã khá hẳn và giờ đây nàng đã hoàn toàn thanh thản.

Trong khi nàng không muốn đến gần ai và hình như nàng muốn quên đi câu chuyện cũ thì tôi không tin Lol nghĩ được rằng mọi người không muốn nhận ra nàng để tránh khỏi phải ở trong một tình thế khó xử nghĩa là gọi lại cho nàng nỗi đau xưa, một vấp vấp trong quãng đời quá khứ của nàng.

Không, Lol phải giữ cho được danh dự của một người không tiếng tăm ở S.Tahla, phải coi đó là một bằng chứng thử thách mà nàng phải chịu đựng hằng ngày, và nàng phải vượt qua hàng ngày trong chiến thắng. Nàng phải luôn làm yên lòng mình sau những cuộc dạo chơi. Nếu nàng muốn thì mọi người sẽ rất ít khi gặp nàng. Nàng tin đã hòa vào dòng chảy của tự nhiên và khả năng nhìn thấy được nàng hay không là tùy thuộc ở nàng.

Việc chuyển về vĩnh viễn của đôi vợ chồng, cơ ngơi của họ, cuộc sống khá giả, những đứa con khỏe mạnh, dáng đi khoan thai của Lol, chiếc áo măng tô màu xám. đúng đắn, những chiếc váy tối màu hợp với ban

ngày phải chẳng không chúng tỏ nàng đã vĩnh viễn qua khỏi một cơn khủng hoảng của nỗi đau thất tình? Tôi không biết. Nhưng sự việc còn đó, không một ai đến gần nàng khi nàng du ngoạn trong thành phố suốt tuần vừa qua.

Nàng có nhận ra ai ở S.Tahla này không? Thế còn riêng người phụ nữ đi qua nhà nàng vào cái ngày trời u ám, nàng có nhận ra hay không? Tôi không tin chắc lắm.

Khi ngấm ngấm theo dõi nàng, tôi nhìn thấy đôi lúc nàng có mỉm cười với một vài người, hoặc ít ra thì người ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng nụ cười quyến rũ của Lol, nụ cười nửa miệng lúc nào cũng nở trên môi không khác gì như nàng đang tự cười mình. Nàng có vẻ như đang chế giễu mình và mọi người, hơi một chút chán chường nhưng cũng rất thích thú trong khi nàng, một mình đứng ở phía bên này của một dòng sông rộng ngăn cách hẳn với những người khác ở S.Tahla, đứng ở bên kia sông.

Như vậy, Lol.V.Stein trở lại S.Tahla, thành phố quê hương, nơi nàng đã thuộc như lòng bàn tay, mà không cần thiết đến một dấu hiệu nhận biết bằng mắt nào. Nàng nhận ra S.Tahla, mãi mãi nhận ra thành phố của nàng và vì đã biết nó rất rõ trước đây, thân quen với nó từ ngày xưa. Nhưng không có một bằng chứng nào giải

thích thỏa đáng nguyên nhân đã khiến nàng phải đi khỏi S.Tahla. Dần dần nàng bắt đầu nhận ra một ít, và nàng bắt đầu tiến lại càng ngày càng gần hơn với điều bí mật của S.Tahla. Chính ở chỗ này đây của trái đất nơi mọi người nghĩ rằng nàng sống trong nỗi đau quá khứ, nỗi đau tình duyên ngang trái. Nhưng nơi đó cũng đang phai mờ dần khỏi tâm trí nàng, trong cuộc sống thường ngày. Tại sao lại là những chỗ này chứ không phải ở những nơi khác? Ở một vài điều thì Lol cũng sống ở đó như Lol đã sống trong thời kỳ đầu tiên. Nàng không có ý kiến gì nữa về khoảng cách không đổi khác của kỷ niệm ngày xưa. Khoảng cách đó còn đây, sự hiện diện của nàng làm cho thành phố trở nên trong sáng hơn, khó nhận ra. Nàng bắt đầu du ngoạn trong cung điện xa hơn tráng lệ hơn S.Tahla của nàng, những nơi từng bị lãng quên.

Như Jean Bedford từng nói với Tatiana là mỗi khi trở về nhà, Lol sắp xếp lại trật tự trong nhà, nàng rất vui vẻ, hơi mệt một chút mỗi sáng trở dậy nhưng nàng rất dịu dàng với con cái, nàng dễ dãi hơn với những ý muốn của chúng, để cho chúng tự do hơn, tha thứ cả những điều đại dột, và hỗn láo của chúng đối với nàng.

Một hôm nàng nói với chồng là có thể anh có lý, sự ngăn nắp ấy có thể không cần thiết. Nàng không giải thích tại sao và sau đó thay đổi lại.

Nàng nói hàng ngày nàng đi dạo trong khu phố nào đó, như thể đó là lần đi đầu tiên. Nhưng không bao giờ nàng kể lại một biến cố nhỏ nào trong những chuyến đi dạo. Jean Bedford cho sự kín đáo của vợ về những lần đi dạo là rất tự nhiên vì nàng chủ động mọi sinh hoạt của nàng. Rất hiếm khi nàng đưa ra ý kiến và hầu như nàng chẳng kể một chuyện gì cả. Hay là sự vui vẻ bên ngoài của nàng chỉ để che giấu một chút gì cay đắng, buồn bã ở thành phố nàng đã sống thời thiếu nữ chẳng? Chính điều đó làm Jean Bedford phải suy nghĩ.

Lol không bao giờ nói về những việc mua bán của nàng. Cũng không bao giờ nàng mua bán trong khi đi dạo ở S.Tahla. Nàng không có thời gian.

Khi trời mưa, mọi người xung quanh biết nàng nóng lòng mong đợi lúc trời quang tạnh từ phía sau của sổ phòng nàng. Tôi thiết tưởng nàng chắc phải thấy ở đó, trong cái buồn tẻ của mưa rơi, cái dĩ vãng đơn điệu, tẻ nhạt nhưng tuyệt vời và dễ chịu hơn bất cứ lúc nào khác trong cuộc sống hiện tại của nàng, dĩ vãng đó nàng đi tìm từ ngày trở lại S.Tahla. Nàng dành tất cả những buổi sáng của nàng cho con cái, cho việc tổ chức lại cái trật tự khe khắt mà chỉ riêng mình nàng mới đủ sức làm và biết cách làm. Nhưng khi trời mưa không đi dạo được, nàng

chẳng mó tay vào việc gì cả. Nàng cố gắng không để lộ sự lo lắng quá đáng về công việc nội trợ và nó hoàn toàn tan biến vào những giờ nàng đi dạo hoặc lẽ ra phải đi dạo đầu cho buổi sáng đó vất vả đến mấy.

Nàng đã làm gì vào những giờ đó trong suốt những năm qua. Tôi hỏi nàng như thế, nàng không phải trả lời gì với tôi. Hay là vào những giờ này nàng chẳng bận bịu gì ở U.Bridge? Không bận gì cả. Nhưng nàng đã làm gì nữa? Nàng chẳng biết trả lời thế nào, nàng chẳng làm gì cả. Nàng đi xem cái tủ kính bày hàng chẳng ? Có thể, cũng đúng như thế.

Biết bao ý tưởng của nàng đều khô cạn mỗi khi cuộc dạo chơi kết thúc, không hề có một ý nghĩ nào vượt qua cửa để lọt vào nhà. Những ý nghĩ đó chỉ đến với nàng trong khi nàng đi dạo. Có thể nói sự di chuyển chỗ một cách máy móc của cơ thể nàng đã làm cho những suy nghĩ đó trôi dạt một cách hỗn độn, Lol đón nhận tất cả với một sự khoái trá và ngạc nhiên. Luồng không khí ùa vào nhà nàng, quấy quả nàng và nàng bị cuốn theo ra. Rồi những ý nghĩ chợt ào đến.

Những ý nghĩ nảy sinh và luôn hồi sinh, hàng ngày trong nàng vẫn luôn luôn là những ý nghĩ đó. Nó đến trong sự xô đẩy chen lấn, bắt lấy sự sống, hít thở trong

một vũ trụ có sẵn. không có bờ cõi mà trông đó một, chỉ một ý nghĩ theo Lol đến cùng. Cùng với thời gian nó truy đuổi Lol hơn tất cả mọi ý nghĩ khác, buộc nàng cuối cùng phải giữ lấy nó.

Đêm khiêu vũ lung linh thuở xa xưa, đó là phần sót lại duy nhất của một đại dương giờ đây bằng phẳng trong cơn mưa ở S.Tahla. Tatiana sau này đã đồng ý với tôi khi tôi nói với nàng điều ấy.

Như vậy là chính vì thế mà cô ấy đi dạo, để có thể nghĩ lâu hơn đến đêm khiêu vũ.

Đêm khiêu vũ trở lại xao động, bắt lấy cuộc sống của Lol. Nàng ấp ủ, che chở, nuôi sống nó, nó lớn dần lên và để một ngày nào đó nó sẵn sàng hồi sinh trở lại.

Nàng đi vào trong đêm khiêu vũ.

Nàng đi vào đó hàng ngày.

Lol không nhìn thấy ánh sáng của những buổi chiều trong mùa hè ấy. Nàng đi vào trong luồng ánh sáng tưởng tượng lạ lùng của đêm khiêu vũ ở T.Beach . Và trong vòng vây chỉ mở rộng cho riêng ánh mắt của nàng, nàng lại tìm về quá khứ, nàng điều khiển nó, sắp xếp chỗ ở thực sự của nó.

-Một kẻ quần trí, cô ta chắc phải luôn luôn nghĩ đến chỉ một điều đó, Tatiana nói.

Tôi cũng nghĩ như Tatiana.

Tôi quen Lol.V.Stein với cách duy nhất mà tôi có thể: tình yêu. Cũng bởi lý do sự quen biết đó khiến cho tôi tin điều này, trong nhiều chi tiết của đêm khiêu vũ ở T.Beach, chính đoạn kết đã giữ lấy Lol. Giờ khắc chính xác đánh dấu sự kết thúc của nó là khi ánh rạng đông xuất hiện cùng với sự thật tàn nhẫn ghê gớm tách nàng mãi mãi ra khỏi Michael Richardson và Anne Marie Stretter . Lol sống qua từng ngày trong việc phục hồi lại khoảnh khắc đó. Thậm chí nàng còn ghi lại được khoảng thời gian nhanh chóng đến choáng người, trưng bày nó, rào những giây phút của khoảng thời gian đó bằng lưới sắt để giữ cố định một cái gì cực kỳ mỏng manh nhưng đối với nàng là cả một vẻ duyên dáng khôn cùng.

Nàng vẫn đi dạo. Nàng nhìn thấy ngày càng chính xác, rõ ràng những điều nàng muốn thấy. Cái nàng muốn xây đắp lại, đó là sự tận thế. Nàng thấy mình vẫn ở cùng vị trí ấy, trong cái tận cùng đó, mãi mãi ở giữa một phép đo tam giác mà ánh bình minh và hai người kia là phần kết thúc vĩnh viễn. Nàng vừa thoáng thấy ánh bình minh đó trong khi họ vẫn chưa thấy được, nàng biết, còn họ thì chưa. Nàng bất lực không ngăn được họ. Và điều đó đã lại bắt đầu:

Vào lúc đó, một chuyện, nhưng là chuyện gì? Lẽ ra phải được tiến hành đã không được tiến hành. Vào chính lúc đó, Lol đứng, còi lòng tan nát, không còn giọng để kêu cứu, không lý lẽ không còn bằng chứng về sự vô nghĩa của ngày tiếp sau đêm hôm đó.

Nàng không phải là chúa trời - Nàng không phải là một ai cả! Hẳn là nàng đã cười khi nghĩ đến cuộc đời nàng. Sự hồi hốt trước một nỗi đau hoặc một nỗi buồn nào đó bị loại bỏ. Chỉ còn lại từ giây phút đó một khoảng thời gian thuần khiết, trắng như ngà.

Và điều đó lại bắt đầu: Những cánh nhìn của sổ đóng kín niêm phong, đêm khiêu vũ bị những bức tường vây quanh trong luồng ánh sáng huyền ảo ban đêm chỉ bao gồm vốn vẹn có ba người. Lol tin chắc một điều này: cùng nhau họ có thể được bảo toàn khi một ngày khác bắt đầu đến, ít ra là như vậy.

Chuyện gì có thể xảy ra? Lol không đi qua xa hơn những điều chưa biết từ đó mở ra khoảng khắc ấy. Nàng không hề có một kỷ niệm nào dù là tưởng tượng, nàng không hề có một ý niệm nào về cái chưa biết ấy. Nhưng điều nàng tin, đó là nàng phải thấu hiểu, đó là điều nàng cần phải làm, dù cho đối với trí não và thể xác nàng, đó có thể là nỗi đau lớn nhất, niềm vui lớn nhất, bị lẫn lộn

trong một khái niệm trở thành duy nhất, nhưng không thể gọi lên thành tên vì thiếu một từ. Vì yêu nàng, tôi muốn tin rằng nếu Lol thường lặng lẽ trong cuộc sống đó là vì nàng đã hiểu cái từ đó có thể tồn tại. Và vì sự tồn tại của từ đó nên nàng đã im lặng. Đó có thể là một từ khuyết thiếu một từ vắng mặt, bị khóet sâu ở ngay chỗ khuyết thiếu nơi mọi từ khác có thể bị vùi chôn. Người ta không thể nói lên từ đó nhưng có thể làm cho nó ngân vang. Mênh mông vô độ, như một cái chiêm rỗng, nó có thể gì lại tất cả ai muốn ra đi, nó có thể thuyết phục họ bằng cái không thể, làm cho điếc tai với tất cả những từ khác ngoài nó, trong một lúc nó có thể chỉ đích danh họ, tương lai và hiện tại.

Ngôn từ đó bị thiếu, nó phá rối tất cả những kẻ khác, làm hư hại tất cả, đó cũng như con chó chết bỏ vó ngoài biển vào lúc giữa trưa. .

Bằng cách nào những kẻ khác đã được tìm thấy? Ở cửa hàng đồ cũ với những cuộc phiêu lưu mạo hiểm như những cuộc phiêu lưu mạo hiểm của Lol.V.Stein ngọt ngạt ngay từ trong trứng đâm chân tại chỗ, và những cuộc tàn phá. Than ôi, hãy có những cuộc tàn phá đó, máu hãy tuôn chảy mãi mãi, đi suốt dọc đường chân trời, chồng chất và trong số đó, từ ngữ đó vốn không tồn tại,

uy thế là ở đó: nó đợi người ta ở chỗ ngoặt của lời nói, nó thách thức người ta nâng nó lên, làm cho nó nổi lên khỏi cái ngai vàng bị chọc thủng khắp nơi, qua đó chảy ra biển cả, nào cát, sự bất tử của đêm vũ hội trong màn ảnh của Lol.V.Stein. Họ vô cùng ngạc nhiên đã nhìn thấy những người chơi đàn Violông đi lướt qua.

Lẽ ra cần phải vây tường bao quanh đêm vũ hội, biến nó thành một con tàu tràn ngập ánh sáng để chiều chiều Lol đi lên đó nhưng con tàu vẫn cứ nằm mãi trên bến cảng không có thực ấy dù cho nó không bao giờ bị đóng neo và khi nào cũng sẵn sàng rời bến cùng với ba hành khách duy nhất của nó. Giờ đây Lol vẫn đang sống trong viễn cảnh đó. Một đôi lần dưới mắt nàng, Michael Richardson vẫn giữ lòng nhiệt thành như những ngày đầu tiên, vẫn với sức mạnh phi thường ấy. Nhưng Lol không phải là chúa trời mà cũng chẳng phải là một ai cả.

Michael Richardson từ từ lột bỏ chiếc váy đen của người đàn bà kia và thời gian anh ta làm việc đã dài bằng quãng thời gian của một chuyến đi.

Đối với Lol nàng không thể vắng mặt ở nơi sự việc đã xảy ra. Sự việc đó không thể xảy ra nếu không có nàng: nàng với anh ta da thịt sát da thịt, như bóng với hình, mắt nàng gắn vào thân thể của anh. Nàng sinh ra

để nhìn thấy anh. Những kẻ khác sinh ra là đã chết. Sự việc trên nếu nàng không được nhìn thì nàng sẽ chết khát, rã rời, sụp đổ và dần dần sẽ hóa thành tro bụi. Rồi thân hình dài và gầy của người đàn bà kia xuất hiện.

Trong sự vận động tuyệt đối song song và đối nhau, Lol đã bị người đàn bà kia thay thế bên cạnh người đàn ông T.Beach. Bị thay thế bởi người đàn bà đó trong phút chốc, Lol vẫn mãi không quên được giây phút đó: khi thân hình của người đàn bà kia xuất hiện cạnh Micheal thì thân hình nàng tan biến đi, tan biến đến vô cùng.

Lol đã không bao giờ đạt được ý muốn giật bỏ chiếc váy của Anne Marie Stretter, hủy diệt những gì là nhung lụa của chính con người bà ta.

Những gì xảy ra giữa hai người kia, sau đêm khiêu vũ, tôi nghĩ rằng Lol chắc không bao giờ nghĩ tới. Giá như nàng có nghĩ tới thì chuyện ra đi mãi mãi của anh ta, sau khi họ chia tay dấu cho nàng không muốn, là một dấu hiệu tốt về phía nàng. Nhưng điều đó càng khiến nàng khẳng định hơn trong ý nghĩ rằng nàng đã luôn thuộc về anh, rằng anh ta chỉ có thể sống hạnh phúc thực sự khi đó là hạnh phúc của một tình yêu ngắn ngủi, không bao giờ trở lại, với sự dũng cảm, không đòi hỏi gì

hơn cả. Michael Richardson đã được nàng yêu với một tình yêu quá lớn lao, không gì so sánh được. Giờ đây Lol không còn nghĩ về mối tình đó nữa. Không bao giờ. Nó đã chết đến mức bốc lên cái mùi của tình yêu đã chết.

Người đàn ông T.Beach chỉ còn lại một nhiệm vụ duy nhất phải hoàn thành, vẫn là nhiệm vụ ấy trong vũ trụ của Lol.

Michael Richardson mỗi một buổi chiều, bắt đầu cởi quần áo của người đàn bà khác không phải là Lol và khi những bầu vú khác trắng ngần xuất hiện sau lần áo váy lông thú màu đen, và chỉ dừng lại ở đấy thôi, anh ta cảm thấy lóc mắt. Ngay cả một vị chúa Trời cũng bị nản lòng trước sự lột bỏ đến khỏa thân.

*

* *

Lol nhận ra người ấy ngay khi vừa mới nhìn thấy. Đó chính là người đàn ông đi qua nhà nàng cách đây vài tuần.

Hôm đó anh ta đi một mình.

Anh ta từ một rạp chiếu bóng trung tâm đi ra. Trong lúc mọi người vội vàng chen nhau trong hành

lang, anh bước rất thông dong. Khi đến hè phố đôi mắt anh ta chớp chớp trong ánh sáng đèn, chậm rãi nhìn ra xung quanh mà không hề thấy Lol.V.Stein. Bằng một cử động của cánh tay, anh ta kéo chiếc áo đang vắt trên vai xuống, tung nhẹ lên trên không rồi mặc áo vào, vẫn với vẻ thư thái ung dung.

Phải chăng anh ta giống người chồng chưa cưới của nàng ở T.Beach? Không, anh ta không giống người ấy. Hay là phong cách anh ta có cái gì đó giống với người tình đã ra đi ấy? Chắc chắn là có, đó là cái nhìn anh ta dành cho đàn bà. Chắc có lẽ anh chàng này cũng chạy theo tán tỉnh đàn bà như điên và chỉ là để thỏa mãn sự hiếu kỳ và anh ta vẫn luôn luôn như đòi hỏi, thêm muốn trong mỗi ánh nhìn. Đúng, anh ta cũng có cái nhìn giống Michael Richardson - con người làm Lol đã từng biết trước đêm khiêu vũ. Anh ta trông không còn trẻ như Lol nhìn thấy lần đầu. Nhưng cũng có thể là nàng nhầm. Nàng nghĩ chắc chắn anh ta có tính nôn nóng và có lẽ rất dễ dàng nổi khùng. Anh ta lướt nhìn được phố, lướt nhìn từ phía rạp chiếu bóng. Lol vòng ra phía sau anh ta.

Đằng sau, trong chiếc áo khoác màu xám, Lol đứng lại chờ đợi anh ta chọn đường đi. Tôi nhìn thấy điều này.

Cái nóng nực của mùa hè mà nàng phải chịu đựng với ít nhiều vô lý cho đến ngày hôm nay mới sôi lên và

tràn ra. Lol chìm ngập trong đó. Tất cả thành phố, những con đường, cả con người xa lạ kia. Tại sao lại cái nóng nực đó, tại sao lại cái mệt mỏi đó? Đây không phải là lần đầu tiên. Từ mấy tuần nay đôi lúc nàng những muốn là một chiếc giường để cho thân hình nặng nề, sạm nắng khó lay chuyển kia, cho sự từng trải bạc bẽo và sự mềm yếu đang sắp sửa sa ngã xuống một dải đất khô cằn và hủy diệt kia ngã mình trên đó. Sao nàng lại cảm thấy thiếu vắng thân hình này đến thế? Đâu rồi cái cơ thể như của chim chiền chiện không biết mệt mỏi mà nàng thường gằn gỏi lúc bấy giờ?

Anh ta quyết định đi về phía dốc phố. Anh ta ngần ngại ư? Đúng rồi. Anh ta nhìn đồng hồ rồi quả quyết đi về hướng đó. Liệu Lol có đoán được tên người đàn bà anh ta sắp gặp hay không? Hoàn toàn không. Nàng cũng không biết rằng chính nàng cũng đang đi theo người đó qua người đàn ông này của Stahla. Và tuy nhiên người đàn bà ấy không chỉ còn là người đã đi qua vườn nhà nàng mà cô ta còn quan trọng hơn nhiều đối với Lol, tôi tin như vậy.

Nếu như anh ta có một điểm hẹn chính xác vào một giờ nào đó, anh ta sẽ có một khoảng thời gian từ bây giờ cho đến giờ hẹn. Với một niềm hy vọng mơ hồ không bao giờ dứt, Lol tin rằng anh ta sẽ dùng khoảng thời gian

đó để gặp một người đàn bà khác, đi theo người đó mà quên mất người anh ta hẹn gặp. Khoảng thời gian đó anh ta sẽ hoàn toàn dành cho Lol.

Anh ta bước đều đều, dọc theo các cửa hiệu. Đây không phải là lần đầu tiên từ mấy tuần nay anh ta bước đi như vậy. Anh ta ngoái lại, đôi lúc còn dừng hẳn một cách lộ liễu khi gặp những người phụ nữ xinh đẹp đi một mình. Mỗi lần như thế, Lol giật nảy mình cứ như thể anh đang đứng lại trước mặt nàng vậy.

Thời thiếu nữ, ở ngoài bãi biển, nàng cũng đã gặp cách xử sự y hệt như thế của những người đàn ông Stahla. Hình như nàng hãy còn nhớ là nàng rất khó chịu thì phải? Những kỷ niệm của thời thiếu nữ để lại trong Lol một hồi ức êm đềm và hạnh phúc. Giờ đây nàng thấy cái nhìn của họ đối với nàng kín đáo hơn và có phần giống nhau. Nàng không thể tự thấy mình, vậy thì nàng có thể nhìn thấy nàng qua con mắt của người khác. Đây là sức mạnh toàn năng từ đó nàng được tạo ra, khi nàng chưa có một nơi nào gắn bó.

Họ bước đi trên bãi biển dành cho nàng. Họ không quen biết nhau. Nàng đi theo anh không chút khó khăn. Bước chân anh trải dài và đôi vai anh không hề nhúc nhích. Anh vẫn không biết có nàng đi theo.

Đó là một ngày giữa tuần, đường phố rất ít người. Kỳ nghỉ hè sắp đến.

Rất thận trọng , nàng đi khá cách xa anh. Khi anh đưa mắt nhìn một người đàn bà khác, nàng cúi xuống hoặc hơi quay đi. Có lẽ anh cũng nhìn thấy chiếc áo khoác xám, chiếc mũ nồi đen, không có gì khác hơn và những thứ đó theo anh, chẳng có gì nguy hiểm cả. Khi anh dừng lại trước một tủ kính, hoặc một cửa hiệu, nàng đi chậm lại để không phải dừng cùng anh. Nếu như những người đàn ông Stahla nhìn thấy nàng, Lol sẽ chạy trốn.

Nàng muốn đi theo, đi theo để làm cho anh bị bất ngờ, dọa anh bằng một sự bất ngờ. Cách đây từ ít lâu rồi nàng cũng từng đi theo anh như vậy. Nếu như nàng muốn đến lượt chính nàng cũng bị bất ngờ, thì nàng không thích nó xảy ra trước khi nàng quyết định.

Đường phố hơi dốc về phía quảng trường. Từ quảng trường này tỏa ra đường phố chạy về phía ngoại ô. Khu rừng ở vào phía bên này. Người ta có thể nghe thấy rất rõ tiếng la hét của bọn trẻ.

Anh đi theo đường phố tách khu rừng nhất, đó là một đường phố thẳng, vừa mới được xây dựng, nơi giao thông quan trọng hơn ở những đường phố khác và là đường dẫn ra khỏi thành phố nhanh nhất. Anh bước gấp

gáp. Thời gian trôi đi thật là nhanh. Hạn thời gian anh có trước cuộc hẹn gặp, nghĩa là của cả hai người - Lol và anh giảm dần, giảm mãi. Anh sử dụng khoảng thời gian đó để tìm kiếm, theo cách nhìn nhận của Lol. Anh đã đánh mất nó, anh bước đi, đi mãi. Mỗi một bước chân anh bước thêm như gõ mạnh vào Lol làm cho nàng đau nhói. Từ mấy ngày nay, từ mấy tuần nay, bước chân của những người đàn ông S.Tahla cũng đều như vậy.

Tôi hình dung và thấy rằng:

Nàng chỉ cảm thấy sự ngọt ngào của mùa hè khi anh có một cử động nào đó trong lúc bước đi, khi anh xộc tay vào mái tóc, khi anh ta châm một điếu thuốc và nhất là lúc anh nhìn một người đàn bà đi qua. Thế rồi Lol nghĩ là nàng không còn đủ sức lực để đi theo anh ta, trong khi đó thì chân nàng vẫn tiếp tục đi theo người đàn ông này trong số những người đàn ông của S.Tahla. Lol biết đường phố này dân tới đâu một khi đang nhận ra một vài ngôi nhà của quảng trường, một hòn đảo nhỏ có những người dân sống tụ tập quanh đó, tách hẳn khỏi thành phố, nơi có một rạp chiếu bóng và một vài quán bar.

Với khoảng cách đó anh ta không thể nghe thấy thậm chí từng bước chân của nàng trên vỉa hè. Nàng đi

đôi giày đế phẳng mà nàng vẫn thường hay dùng mỗi khi đi dạo. Tuy nhiên để cẩn thận hơn, nàng cất chiếc mũ đi.

Khi anh dừng lại trên quảng trường, nàng liền cởi chiếc áo khoác ngoài màu xám và một người đàn bà với bộ đồ màu xanh nước biển xuất hiện nhưng anh vẫn không nhìn thấy. Anh dừng lại ở gần một bến đỗ xe car. Bến xe car rất đông người, đông hơn rất nhiều so với trong thành phố. Lol đi một vòng quanh quảng trường và giấu mình đằng sau bến đỗ đối diện với những chiếc xe car.

Mặt trời đang lặn qua những mái nhà. Anh châm một điếu thuốc lá rồi bước từ đầu nọ đến đầu kia trước tấm biển của khách sạn. Anh nhìn đồng hồ, thấy chưa đến giờ hẹn liền đứng đợi. Lol thấy mắt anh ta đảo khắp xung quanh.

Rất nhiều phụ nữ đứng đợi xe car, đi qua quảng trường và lướt qua. Anh nhìn không để sót một người nào, Lol nghĩ vậy.

Lol thấy anh nhìn như muốn xuyên thấu qua các làn áo váy, hít thở sâu hơn trong đám phụ nữ ấy trước cuộc hẹn gặp mà anh đã quá quen thuộc, anh tưởng tượng ra mình cùng với những người phụ nữ đó trong vài giây rồi sau đó ruồng bỏ họ và để tang tất cả, từng người. Duy nhất chỉ có một người phụ nữ kia dấu chưa có mặt

nhưng có thể làm cho anh thấy thiếu vắng nhớ nhung vào phút sau chót, người đó trong số hàng nghìn người sẽ đến, đến với Lol.V.Stein, và là người mà Lol và anh đang chờ đợi.

*

Cuối cùng thì người phụ nữ ấy cũng đến. Cô ta bước xuống khỏi chiếc xe car đầy ắp những người trở về nhà vào buổi tối.

Lúc cô ta tiến về phía anh, trong bước đi chuệch choạng, rất chậm, rất nhẹ tạo cho cô ta một vẻ dịu dàng, dễ thương, kín đáo. Khi vừa nhìn thấy khối đen đen của mái tóc mỏng và khô phủ quanh một khuôn mặt bé hình tam giác, từ đôi mắt to rất sáng ánh lên một vẻ trầm tư nhẩn nhục. Lol lập tức nhận ra ngay đó là Tatiana. Chỉ đến lúc đó nàng mới thực tin cái tên suốt mấy tuần nay vẫn lẩn vẩn đâu đó chính là Tatiana Karl.

Tatiana bận một bộ đồ thể thao màu đen kín đáo. Nhưng mái tóc của cô thì rất được chăm chút, cô cài một bông hoa màu xám và chải ngược mái tóc lên bằng những chiếc lược nhỏ màu vàng. Cô đã rất cẩn thận giữ mái tóc mỏng manh đó bằng một chiếc ruy-băng đen mà khi nó vòng ra phía trước, viền quanh đôi mắt long lanh khiến cho đôi mắt như càng thêm mênh mang, thăm thẳm hơn, chiếc ruy-băng ấy mới nhìn qua rất khó thấy

và chỉ một cơn gió nhẹ cũng đủ làm tung ra. Lol đoán rằng có lẽ cô ta đã phải phủ một tấm mạng tối màu để đến một lúc nào đó anh ta sẽ là người duy nhất đụng tay vào và gỡ bỏ nó một cách dễ dàng và lúc ấy cô ta sẽ phủ mình trong suối tóc xoả tung ấy. Lol bỗng nhớ ra và như thấy rõ ràng mình đang ở ngay cạnh mái tóc đó. Lúc bấy giờ mọi người nói rằng có lẽ sớm muộn gì Tatiana cũng buộc phải cắt mái tóc của cô, nó làm cho cô quá mệt mỏi, khi nào cũng như níu kéo đôi vai cô xuống, mái tóc làm cho cô xấu đi vì nó quá dày, không hợp với đôi mắt to và khuôn mặt quá bé của cô. Tatiana đã không cắt tóc, cô ta giữ đúng lời.

Tatiana có giống như vậy vào ngày hôm đó không? Hoặc là có một chút gì hoàn toàn khác hay không? Hôm đấy đúng là cô ta bện tóc sau lưng và mặc váy màu sáng. Tôi cũng không nhớ rõ nữa.

Hai người nói với nhau một vài câu vớ vẩn trên đường phố đi về phía đầu kia của khu ngoại ô. Họ đều bước đi bên cạnh nhau, rất ít nói.

Tôi tin rằng tôi cũng thấy những điều mà Lol.V.Stein phải thấy.

Giữa họ có một mối đồng cảm không phải do sự hiểu biết lẫn nhau mà đúng ra là do sự coi thường mối quan hệ đó, họ đã quá quen nhau. Họ cũng giống nhau

trong cách biểu lộ sự kinh hoàng sợ hãi, cũng như sự hồ hững lãnh đạm. Khi gần đến nơi, họ đi nhanh hơn. Lol.V.Stein theo dõi phán đoán họ là đôi tình nhân, điều bộ của hai người không giấu nổi điều đó. Họ không yêu nhau. Nàng có thể nói gì hơn? Ít ra thì những người khác cũng có thể nói như vậy. Còn nàng, nàng không nói. Những mối quan hệ khác giữ họ trong mối quan hệ không phải là tình cảm, cũng không phải là hạnh phúc mà đó là một cái gì không tạo nên đau khổ cũng như niềm vui. Họ cũng chẳng sung sướng cũng chẳng bất hạnh. Sự hòa hợp của họ là do vô tình, theo thói quen mà họ chỉ giữ trong chốc lát, mọi điều hơn lẽ thiệt bị gạt ra. Họ là những chuyến tàu sát cạnh nhau, xung quanh họ là cảnh trí, họ nhìn cảnh vật đó mà đâu phải chỉ có một mình họ. Họ điều đình với nhau. Bằng những con đường khác nhau, họ đã đến đích cùng với Lol.V.Stein. Hai người cố hết sức nói, làm, xoay xở, lừa dối nhau, họ đi lại, dối trá, họ tiến lên rồi tụt lại trong khi nàng không hề cố gắng làm điều gì cả.

Cách đây mười năm, nàng đã không thể có được một chỗ đứng ở T.Beach. Nó cũng chẳng hơn gì một chỗ trong nhà hát ở T.Beach. Đó là chỗ này vậy? Cũng cần phải biết tự bằng lòng về chỗ đứng của mình để cuối cùng có thể tự mở cho mình một lối đi, để tiến lên một

chút về bên bờ xa xôi kia nơi họ đang sống, những người kia. Về phía cái gì? Bên bờ nào vậy?

Một dãy nhà dài, hẹp, chắc trước đây là một trại lính hoặc là một khu nhà hành chính nào đó. Một phần để đỗ các loại xe car. Phần còn lại chính là khách sạn. Hotel des Bois (khách sạn những khu rừng), nổi tiếng là tồi nhưng đó là chỗ duy nhất các cặp tình nhân trong thành phố thường tìm đến một cách an toàn. Phố đó gọi là phố "Những khu rừng" và khách sạn này nằm ở số cuối cùng. Mặt tiền của khách sạn là một hàng cây trăn già, một vài cây chỉ còn trơ lại gốc. Phía sau khách sạn là một cánh đồng lúa mạch đen trải dài, phẳng lì, không cây cối.

Ánh nắng chiều hầy còn rải rác ở vùng đồng quê này, ở trên những cánh đồng này, Lol biết khách sạn này vì nàng đã từng đến đó với Michael Richardson. Và chắc hẳn nàng cũng đã đến đây một vài lần suốt trong những cuộc đi dạo. Đó cũng là nơi mà Michael Richardson đã nói với nàng những lời thề thốt yêu đương. Kỷ niệm một chiều mùa đông cũng đã chôn vùi trong quên lãng, dưới những bước chân nàng, trong cái băng giá đến từng ngày và chậm chạp của thành phố S.Tahla.

Cũng chính tại nơi đây người con gái của S.Tahla sửa soạn trang điểm để đi dự vũ hội ở T.Beach.

Trên quảng phố "Những khu rừng", Lol hơi mệt một chút. Không cần thiết phải theo sát họ trong khi nàng biết chắc họ sẽ đi đến nơi nào. Liệu mình để Tatiana nhận ra thật là một điều tệ hại mà nàng không muốn.

Khi nàng tới khách sạn thì hai người kia đã lên tầng. Lol đứng đợi trên đường. Mặt trời đang lặn. Hoàng hôn đỏ ối, buồn thảm ụp xuống. Lol chờ đợi và vòng ra phía sau khách sạn "Những khu rừng", đứng quan sát từ một góc của khu nhà. Thời gian trôi đi. Nàng cũng không biết vào giờ này người ta có còn cho thuê những cái phòng quay về phía cánh đồng nữa hay không? Cánh đồng ở cách nàng một vài mét trái dài một màu xanh thăm thẳm và những bông kiều mạch đang độ ngậm sữa.

Từ trên tầng hai của khách sạn "Những khu rừng", một ô cửa sổ bật sáng. Phải, đó chính là phòng mà thời trẻ nàng đã từng thuê.

Tôi nhìn thấy nàng đến đây ra sao. Rất nhanh nhẹn, nàng bước xuống cánh đồng lúa mạch, lướt nhẹ qua, ngồi xuống và ngã mình ở đó. Trước mặt nàng vẫn là ô cửa sáng ánh đèn. Nhưng chỗ của Lol vẫn không bị ánh sáng dội đến.

Nàng không chủ định làm điều mà nàng đang làm. Tôi cho rằng đây là lần đầu tiên nàng đi tới đây mà không hề có ý định đến, rằng nếu ai đó cản dạn nàng thì nàng sẽ nói nàng ngồi nghỉ ở đó. Nàng mỗi một vì đi đường và với những chuyện sắp tới, rồi lại còn phải trở về. Ngây ngất bải hoải, nàng hít sâu vào lồng ngực làn không khí ngọt ngào tuyệt vời của trời chiều. Nàng cũng không tự hỏi do sự yếu đuối lạ lùng nào đã xui khiến nàng đến ngã lưng trên cánh đồng lúa mạch này. Nàng để mặc cho mình được thoải mái, được hít thở bầu không khí ngọt lành đó, nàng thiu thiu và cho đến lúc giấc ngủ không thể cưỡng lại được đã đến với nàng.

Lúa mạch lao xạo dưới lưng nàng, những hạt kiều mạch đầu hè. Mắt vẫn hướng về ô cửa sáng, người đàn bà cảm thấy trống trải nhìn chăm chú và nhồi nhét cái cảnh tượng không thể nhìn thấy được kia, và cả luồng ánh sáng phát ra từ căn phòng nơi có những người khác đang ở đó.

Từ xa, với bàn tay khéo léo của thần tiên, kỷ niệm của một kỷ ức nào đó trôi dạt. Nó đi lướt qua Lol sau khi nàng ngã mình xuống cánh đồng, nó hiện ra trước nàng vào cái giờ muộn mằn này của chiều tối, trên cánh đồng lúa mạch, người đàn bà ấy nhìn chăm chăm về một

ô cửa nhỏ hình chữ nhật, một sân khấu chật hẹp ngăn cách yên lặng nơi chưa hề có một nhân vật nào xuất hiện. Và vì thế mà Lol sợ sự xa cách ngày càng lớn dần đối với những người kia, nhưng chỉ một chút xíu thôi. Nhưng đó là nỗi sợ hãi của Lol, cũng là nỗi sợ hãi mà những người khác có thể có ở vào địa vị của nàng. Họ thì họ có thể có gan giữ kín trong lòng. Còn nàng hoàn toàn ngược lại, nàng yêu mến nó, nàng thuần phục nó, vuốt ve nó bằng đôi bàn tay mình trên bạt ngàn lúa mạch.

Từ phía bên kia khách sạn, hoàng hôn mất dần rồi chìm đi. Màn đêm buông xuống.

Bóng người đàn ông lướt qua ổ cửa hình chữ nhật. Một lần đầu rồi lần thứ hai, đi ngược lại.

Ánh đèn đổi khác và trở nên sáng hơn. Ánh sáng hắt ra không phải từ phía trong, cũng không phải từ bên trái mà từ trần nhà.

Đến lượt Tatiana Karl, thân thể trần truồng, tóc để xõa chậm chậm lướt qua làn ánh sáng. Nàng dừng lại nơi ô chữ nhật mà Lol vẫn quan sát. nàng quay người vào phía trong ở đó có lẽ có người đàn ông.

Cửa sổ quá bé và Lol chỉ nhìn thấy đôi tình nhân từ ngang lưng lên. Như vậy nàng cũng không nhìn thấy đuôi tóc của Tatiana.

Ở khoảng cách đó, Lol không nghe thấy họ nói với nhau. Nàng chỉ thấy những cử động trên khuôn mặt họ cũng gần giống với các động tác của các bộ phận trên thân thể. Buồn bã, họ nói rất ít. Nhưng rồi nàng cũng không còn nhìn thấy nữa khi họ đi vào phía trong phòng, sau khung cửa sổ Lol thấy cách thể hiện nét mặt của họ giống như nhau.

Người đàn ông lại một lần nữa đi qua khung ánh sáng nhưng lần này đã mặc quần áo. Một lúc sau đó, Tatiana vẫn thân trần, nàng dừng lại, ngực ưỡn, đầu hơi ngẩng cao và bằng một cử động nhẹ nhàng tung mái tóc lên, tay đưa lên sẵn sàng đón lấy rồi vuốt mái tóc về phía trước, bện vào rồi lại gỡ ra. Bộ ngực nàng hơi đồ sộ so với thân hình mảnh mai của nàng và cũng đã quá xồ xề, đó là bộ phận duy nhất không còn được cân đối trong thân hình của Tatiana. Lol nhớ lại tình bạn thật trong trắng của họ xưa kia. Tatiana cũng trạc tuổi Lol.

Người đàn ông tiến đến trong khi Tatiana vẫn bận bịu với mái tóc của nàng, anh ta nghiêng người vùi đầu vào mớ tóc dày, mềm và hôn lên nó. Nàng vẫn tiếp tục gỡ tóc, để mặc anh ta.

Họ đi khuất khỏi khung cửa sổ một lúc khá lâu. Tatiana trở lại một mình, tóc cô lần nữa lại xổ tung ra.

Sau đó cô đi về phía cửa sổ, miệng ngậm một miếng thuốc lá và chống tay lên thành khung cửa.

Còn Lol, tôi nhìn thấy nàng: Nàng không nhúc nhích. Nàng biết rằng nếu họ không được thông báo về sự có mặt của nàng trên cánh đồng thì sẽ không một ai phát hiện ra nàng cả. Tatiana không nhìn thấy chấm đen nhấp ở cánh đồng lúa mạch.

Tatiana rời cửa sổ rồi lại trở lại, lần này cô đã bận vào người bộ đồ màu đen. Người đàn ông cũng đi qua lần cuối cùng, chiếc áo vắt trên vai.

Một lúc sau, ánh đèn trong căn phòng tắt ngấm. Một chiếc tắc xi chắc là được gọi qua điện thoại dừng lại trước khách sạn.

Lol đứng dậy. Trời tối hẳn. Chân nàng tê dại. Những bước đi đầu tiên nặng nề nhưng rất nhanh. Khi đến bãi đỗ xe ô tô, nàng cũng tìm được một chiếc xe tắc xi. Đã đến giờ ăn tối. Nàng về quá muộn.

Chồng nàng đang đứng trên hè phố đợi nàng về. Anh thực sự hoảng hốt.

Nàng đã nói dối và mọi người cũng tin nàng. Nàng bịa ra là nàng phải đi đến tận vườn ươm cây của vùng ngoại ô để tìm mua một loại cây mà nàng định trồng làm hàng rào chắn giữa khu vườn và đường phố.

Chồng nàng trách nhẹ nhàng rằng nàng đã đi quá lâu như thế trên những đường phố tối tăm vắng vẻ. Đối với chồng nàng thì tình yêu của Lol dành cho Michael Richardson là một đảm bảo chắc chắn về sự thủy chung của nàng. Nàng không thể tìm được lần thứ hai một người đàn ông của t.Beach. Có thể nàng đã nói dối anh nhưng Jean Bedford tin là nàng không bao giờ nói dối.

Những ngày tiếp theo đó, Lol lần tìm địa chỉ của Tatiana Karl.

Nàng vẫn không ngừng đi dạo.

Màu ánh sáng lung linh huyền ảo của đêm khiêu vũ đã hoàn toàn tắt ngấm. Nàng không còn nhìn thấy rõ nữa. Những vết ô nhòe màu xám của thời gian đã che phủ hoàn toàn những khuôn mặt, những thân hình của các cặp tình nhân.

Gia đình Tatiana Karl không hề ở S.Tahla. Lol và Tatiana quen biết và kết bạn với nhau ngay ở trường trung học và hai nàng cùng đi nghỉ ở T.Beach. Thành ra bố mẹ họ cũng không quen biết nhau. Lol đã quên mất địa chỉ của gia đình Tatiana. Nàng liền viết thư hỏi hội "Ái hữu" của trường trung học thì được biết: sau khi ông bố về hưu, gia đình Tatiana Karl chuyển về sống ở bờ biển, gần T.Beach. Còn về Tatiana, người ta không biết

tin cô từ dạo chuyển nhà. Lol vẫn kiên trì, nàng viết cho bố mẹ Tatiana một bức thư dài để nói với bà là nàng rất muốn gặp Tatiana, người bạn gái duy nhất mà không bao giờ nàng quên được. Bà mẹ Tatiana âu yếm viết thư trả lời và đưa cho nàng địa chỉ của cô con gái đi lấy chồng từ tám năm nay, chồng cô là bác sĩ Beugner ở T.Tahla.

Rất nhiều lần Lol đi dạo quanh khu biệt thự mà nàng đã nhìn thấy giống như bao khu nhà khác của thành phố.

Nàng đứng trên một khoảng đất khá cao. Một khu vườn lớn, cây cối um tùm rậm rạp làm cho người ta khó nhìn thấy mặt trước của tòa nhà, nhưng lại có thể dễ dàng nhìn từ phía sau nhờ những hệ thống lối đi quanh co với những tầng có ban công và một mái hiên rộng nơi Tatiana thường ngồi ở đó vào mùa hè. Và cũng chính từ phía đó Lol nhìn thấy cánh cổng ra vào bằng sắt.

Lol không đến nhà Tatiana theo như kế hoạch của nàng, mà đầu tiên nàng đi dạo vòng quanh nhà Tatiana, lăm le trên những đường phố tiếp giáp khu biệt thự. Ai biết đâu đâu đấy? Có thể Tatiana sẽ đi ra ngoài và hai nàng sẽ gặp nhau như thế, có vẻ rất tình cờ.

Điều đó đã không xảy ra.

Lần đầu tiên đến, nàng nhìn thấy Tatiana, trên người mặc áo tắm, đang nằm sưởi nắng trên một chiếc ghế xích đu dài, hai mắt nhắm lại. Lần thứ hai cũng vậy.

Một lần khác, nàng không thấy Tatiana chỗ mái hiên. Ở đó chỉ có chiếc ghế tựa dài của nàng, một chiếc bàn thấp cùng với những tấm ảnh hoa đầy màu sắc. Hôm đó thời tiết hơi nặng. Lol chân chũn nán lại. Nàng vẫn không thấy Tatiana xuất hiện.

Cuối cùng Lol quyết định đến nhà thăm Tatiana.

Nàng nói với chồng nàng định đến thăm một người bạn gái cũ cùng học ở trường phổ thông trung học bởi vì trong lúc sắp xếp lại mọi thứ nàng tình cờ tìm thấy bức ảnh của cô bạn cũ. Nàng đã bao giờ nói với anh về cô bạn ấy chưa, nàng cũng không biết nữa. Không, Jean Bedford không hề biết đến tên cô bạn gái của nàng.

Cũng bởi chưa bao giờ Lol tỏ ý muốn đến chơi hoặc thăm lại một ai đó nên điều Lol vừa nói làm Jean Bedford vô cùng ngạc nhiên. Anh căn vặn Lol. Nàng nhất mực chỉ nói với anh lý do duy nhất là nàng muốn biết tin các bạn cũ ở trường phổ thông trung học nhất là Tatiana Karl, người gắn bó với nàng nhất. Làm thế nào nàng biết được địa chỉ của Tatiana ư? Nàng nhìn thấy cô bạn đi ra từ một rạp chiếu bóng và nàng viết thư cho hội "Ái Hữu" ở trường phổ thông trung học. Jean Bedford vốn quen nhìn thấy vợ bên cạnh mình hàng năm trời, mãi nguyện, không đòi hỏi một điều gì hơn. Bởi vậy anh

không thể hình dung nổi cảnh tượng Lol nói chuyện với một ai đó và thậm chí điều đó cũng hơi lạ lẫm đối với những ai đã biết nàng. Tuy nhiên, Jean cũng chẳng làm gì để ngăn cản Lol xử sự như mọi người đàn bà khác.

Thời gian vừa qua chứng tỏ nàng đã khá hơn và cuộc sống bình thường sẽ phải đến với nàng dù sớm hay muộn, anh vẫn hằng chờ mong điều đó, chắc là anh hãy còn nhớ, hay là có thể anh thích nàng vẫn mãi mãi như trong suốt mười năm qua ở U.Bridge, với tính nết không thể chê trách được. Tôi hình dung ra một nỗi sợ hãi thoáng đến với Jean Bedford. Chính anh cần phải dè chừng ở anh. Anh chắc phải làm ra vẻ sung sướng, hạnh phúc trước sự đổi thay của Lol. Tất cả những cái làm cho nàng vượt ra khỏi sự nhàm chán hàng ngày làm cho anh hài lòng, anh nói như vậy. Nàng có biết điều đó hay không? Thế còn những cuộc đi dạo của nàng? Anh có thể làm quen với Tatiana được không? Lol hứa với anh sẽ thực hiện điều đó trong những ngày sắp tới. Lol mua cho mình một cái váy. Nàng trễ hai ngày vì mất thời gian để mua món đồ khó chọn ấy. Nàng quyết định mua chiếc áo váy mùa hè, màu trắng. Chiếc váy đó, theo lời mọi người trong nhà, rất vừa với nàng.

Không để cho chồng, con và những người ở biết, nàng dành hàng giờ để chuẩn bị cho ngày hôm đó. Không chỉ riêng chồng nàng mà tất cả mọi người đều biết rằng nàng sắp đi thăm một người bạn gái cùng học

từng gắn bó thân thiết với nàng. Mọi người ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng. Lúc sắp ra đi, mọi người trầm trồ ngắm nàng, nàng liền phải thanh minh sở dĩ nàng chọn chiếc áo váy màu trắng này là để cho Tatiana dễ nhận ra nàng hơn. Nàng còn nhớ cách đây mười năm, trong một dịp nghỉ hè, nàng đã gặp Tatiana lần cuối cùng ở ngoài bãi biển T.Beach và theo ý muốn của một người bạn trai, nàng đã mặc đồ trắng.

Chiếc ghế tựa dài vẫn nguyên chỗ cũ, cả chiếc bàn và những tập họa báo cũng vậy. Có lẽ Tatiana vẫn đang ở trong nhà. Hôm đó là một ngày thứ bảy, khoảng bốn giờ chiều. Trời rất đẹp.

Lol một lần nữa lại đi quanh khu biệt thự, không phải với niềm hy vọng gặp Tatiana mà nàng muốn làm dịu bớt sự bồn chồn như đang nâng nàng lên và giục nàng bước cho thật nhanh: không nên tỏ cho những người chưa hề biết tý gì về nàng rằng họ sắp có một điều rất bất ngờ. Tatiana trở nên quá thân thiết với nàng từ mấy ngày hôm nay đến nỗi nếu như ý định của nàng không thành công hoặc nếu như nàng không đi gặp được Tatiana thì thành phố sẽ trở nên ngột ngạt chết chóc, tang thương. Nàng cần phải đạt được ý nguyện. Những ngày này sẽ là những ngày do nàng, chính nàng tạo nên đối với những con người trong khu biệt thự này hay đúng hơn là cho một tương lai rất xa. Nàng sẽ tạo ra những hoàn cảnh cần thiết rồi nàng sẽ mở rộng những cánh cửa

cần phải mở: họ sẽ cùng nhau bước đi. Nàng đi một vòng quanh nhà, vẫn còn sớm hơn giờ dự định một chút, nàng rất vui vẻ.

Lol đã có được cái ý muốn ghê gớm, học được cách thức đó ở thế giới đã mất nào của nàng vậy?

Theo nàng, đến nhà Tatiana vào buổi tối là hợp lẽ hơn cả. Nhưng nàng cho rằng cần phải thận trọng và phải tuân theo giờ đi thăm lệ thường trong giới quý tộc của các nàng.

Nàng bấm chuông ở cánh cổng bằng sắt. Nàng cảm thấy hai má mình đỏ dừ. Hôm nay nàng phải thật xinh đẹp, nổi bật lên. Hôm nay theo ý muốn của nàng, mọi người sẽ được nhận thấy Lol.V.Stein.

Một chị hầu phòng bước ra ngoài hiên, nhìn nàng một lát rồi lại biến vào phía trong. Vài giây sau đến lượt Tatiana xuất hiện ở mái hiên và nhìn xuống.

Mái hiên cách cánh cổng sắt chừng một trăm mét. Tatiana cố gắng nhìn xem ai đến đột ngột như thế. Nàng đã không nhận ra, liền ra lệnh mở cửa. Chị hầu phòng lại một lần nữa đi khuất vào phía trong. Cánh cổng sắt mở ra theo hệ thống hãm điện làm cho Lol giật nảy mình.

Khi nàng vào phía bên trong khu vườn, cánh cổng từ từ khép lại.

Nàng bước lên dọc theo lối đi. Khi nàng đi đến quãng giữa đường thì hai người đàn ông cùng lúc đó đến cạnh Tatiana. Một trong hai người đó là người đàn ông mà nàng đi tìm. Còn với anh ta thì lần này là lần đầu tiên được nhìn thấy nàng.

Nàng mỉm cười với tất cả và tiếp tục bước từ từ về phía mái hiên. Những luống hoa cảnh phủ trên những thảm cỏ xanh, chạy dọc theo lối đi, những bông hoa tử dương héo úa dưới những bóng cây rậm. Những bông hoa tử dương, những bông hoa tử dương của Tatiana, trong khi đó thì Tatiana đang sắp sửa gọi tên nàng.

-Có phải chính là Lol đó không? Mình không nhầm chứ?

Anh ta nhìn nàng. Nàng nhìn thấy ở anh ta vẫn ánh mắt chăm chú thường có trên đường phố. Đây chính là Tatiana, và đây rồi giọng nói dịu dàng bỗng nhiên rất êm ái, vẫn chứa đựng âm sắc như ngày xưa, giọng nói hơi buồn non nớt như giọng của trẻ con.

-Không, nhưng chính là Lol đấy ư? Mình không nhầm chứ?

Tatiana bước như chạy xuống bậc thềm, đến bên Lol, dừng lại trước khi ôm lấy nàng, nhìn nàng trong nỗi

ngạc nhiên vô bờ bến, nhưng pha lẫn một chút hốt hoảng, đi từ hải lòng đến bất bình, từ sợ hãi đến an tâm. Lol không mời mà đến, cô bé của sân trường, Lol của T.Beach, của đêm khiêu vũ, của mối tình tan nát, vẫn luôn luôn quý mến Tatiana ư? Vâng. Lol ở trong vòng tay của Tatiana.

Hai người đàn ông đứng ở mái hiên nhìn họ ôm nhau. Họ đã được nghe Tatiana kể về Lol.

Hai nàng đến gần mái hiên. Trong giây phút khoảng cách ngăn chia họ từ mái hiên vĩnh viễn sẽ bị vùi lấp.

Trước cả khi điều đó tới thì Lol bỗng nhiên nhìn thấy những ánh nồng nàn trong cái nhìn của anh ta. Lol, đầu ngã trên vai của Tatiana nhìn thấy rõ điều đó: Anh ta hơi chao đảo và đôi mắt vội nhìn về một phía khác. nàng không thể nhầm được.

Ở Tatiana không còn cái mùi hăng của vải mới như hồi còn trong nội trú, nơi tiếng cười của nàng thường vang lên, rồi khi thì thầm kể cho mọi người nghe những chuyện hay ho của ngày hôm sau...Ngày hôm sau thì đến Tatiana mặc một bộ da màu vàng ướp mùi hổ phách.

Giờ đây, hiện tại duy nhất đó xoay tít, xoay tít trong bụi mù và cuối cùng đọng lại ở tiếng gọi, tiếng gọi

dịu dàng ngắt quãng mà vết rạn nứt của nó chỉ có riêng mình Lol mới có thể cảm nhận được.

-Trời đất, đã mười năm rồi mình không gặp lại cậu, Lol !

- Đúng vậy, mười năm rồi, Tatiana ạ.

Vẫn khoác tay nhau cả hai nàng bước lên bậc thềm. Tatiana giới thiệu với Lol Pierre Beugner, chồng nàng và Jacques Hold, một trong số các bạn của họ và thế là khoảng cách giữa tôi và Lol bị lấp đầy.

TÔI BA MƯƠI SÁU TUỔI, CÔNG TÁC TRONG ngành y tế. Tôi đến S.Tahla, mới đúng được một năm. Tôi làm việc cùng phòng với Pierre Beugner ở bệnh viện thành phố. Tôi là tình nhân của Tatiana Karl.

Khi mới bước vào nhà, Lol đã không để mắt đến tôi.

Ngay lập tức, nàng nói với Tatiana về một bức ảnh tìm thấy mới đây khi nàng dọn dẹp căn phòng áp mái. Trong ảnh, cả hai nàng vào tuổi mười lăm, tay trong tay mặc đồng phục học sinh đứng ở sân trường. Tatiana

không còn nhớ bức ảnh đó nữa. Còn tôi thì tôi lại tin là có tấm ảnh đó thật.

-Tatiana đã kể với chúng tôi rất nhiều về cô, cô Lol-Pierre Beugner nói.

Tatiana thường ngày rất ít nói và hôm đó nàng lại càng ít nói hơn. Nàng lắng nghe từng lời của Lol.V.Stein. Nàng gọi cho Lol nói về cuộc sống hiện tại của mình. Tatiana muốn chúng tôi cũng đồng thời làm quen với bạn nàng, biết hơn về cách sống, chồng con, nhà cửa, thời gian biểu và cả quá khứ của Lol. Lol nói ít nhưng chắc chắn và rõ ràng như để giữ yên lòng mọi người dù cho tâm trạng của nàng lúc bấy giờ rất xốn xang, nhưng trừ Tatiana. Khác với mọi người, Tatiana luôn lo lắng về Lol: sao mà Lol lại khéo che đậy lý do làm cho cô ấy buồn đến vậy? Người ta không bao giờ hoàn toàn chữa khỏi bệnh ái tình. Và hơn nữa, sự say mê ở Lol hồi ấy không thể nào kể xiết. Nàng vẫn luôn thừa nhận điều đó dù cho có những điều trong cơn khủng hoảng của Lol nàng vẫn chưa cho là đúng hoàn toàn.

- Cậu nói về cuộc sống của cậu cứ như trong sách vậy - Tatiana nói.

-Thì từ năm này qua năm nọ, mình chả thấy có điều gì khác hơn ở xung quanh mình cả. Lol trả lời và mỉm cười bối rối.

-Hãy nói với mình một điều gì đi, cậu biết rõ đó là điều gì rồi, khi chúng mình hãy còn là thiếu niên ấy mà-Tatiana nài nỉ.

Lol cố gắng hết sức để đoán xem đó là điều gì trong tuổi thanh xuân của nàng, nguyên cớ nào đã có thể làm cho Tatiana tìm thấy một tình bạn mãnh liệt gắn kết hai người lại với nhau như người ta thường nói với Lol hồi còn ở trường, nhưng nàng vẫn không còn nhớ.

Nàng nói:

-Nếu như cậu muốn biết..., còn mình, mình nghĩ rằng cậu nhầm đấy thôi.

Tatiana không trả lời.

Cuộc nói chuyện trở lại chung hơn với mọi người. Chậm hơn và nặng nề hơn bởi vì Tatiana bắt đầu dò xét từng nụ cười, từng động tác của Lol và Tatiana chỉ chăm chú có mỗi một việc đó. Pierre Beugner nói với Lol về S.Tahla, về những đổi thay kể từ thời hai nàng còn trẻ. Lol biết tất cả về qui hoạch mở rộng của S.Tahla, về cả những đường phố mới và kế hoạch xây dựng ở khu ngoại ô, nàng nói về những chuyện đó với một giọng cũng nghiêm túc y như khi nói về cuộc sống của nàng vậy. Bầu không khí im lặng một lần nữa lại bao trùm lên tất cả. Mọi người lại nói về U.Bridge.

Không một điều gì có thể cho thấy ở người đàn bà này, thậm chí chỉ trong một thoáng thôi, mỗi tình đau khổ vô biên của nàng với Michael Richardson. Cơn thác loạn của Lol đã mất hẳn, hình như không còn sót lại chút gì nữa, không một vết tích khác lạ nào còn lại nữa vào buổi chiều hôm nàng đến nhà Tatiana Karl. Lý do sự có mặt của nàng là điểm sắc cho cuộc sống bằng phẳng nhưng hơi đơn điệu bởi vì nàng có thể được chấp nhận là vì buồn chán nên đã đến nhà Tatiana. Dầu vậy, Tatiana vẫn cứ thắc mắc tại sao, tại sao Lol đã đến đây. Rõ ràng là nàng chẳng có gì để nói với Tatiana, để kể với Tatiana, những kỷ niệm ở trường phổ thông trung học thì hình như nàng không còn nhớ nữa, quãng thời gian mười năm sống ở U.Bridge, nàng điếm qua chỉ trong vài phút.

Riêng tôi, bởi cái nhìn menh mang và chăm chú mà nàng hướng tôi về phía tôi lúc ôm hôn Tatiana, tôi biết được cái lý do thực khiến nàng có mặt ở đây. Làm sao mà điều đó lại có thể xảy ra được? Tôi tự hỏi. Để yên lòng hơn trong khi lần tìm nguyên nhân do cái nhìn đó, tôi vẫn nghi ngờ. Nó hoàn toàn khác hẳn với cái nhìn của nàng bây giờ, không còn lại một chút gì nữa cả. Nhưng rồi sự vô tư thái quá mà nàng cố giữ đối với tôi làm cho nàng đâm ra mất tự nhiên. Nàng tránh không nhìn tôi. Tôi cũng không hề nói với nàng một lời.

-Làm sao mà mình lại có thể nhầm được chứ? -
Cuối cùng Tatiana lại hỏi.

Bực bội vì không muốn người ta gạn hỏi như vậy, tuy nhiên nàng cũng trả lời nhưng với một giọng chán chường cốt làm cho Tatiana nản lòng.

-Về những lý do...,chúng mình đã nhầm về những lý do... .

-Điều đó thì mình biết - Tatiana nói - có nghĩa là...mình đã bắn khoản rất nhiều, mọi việc đâu có giản đơn.

Pierre Beugner một lần nữa lại chuyển hướng câu chuyện, rõ ràng trong số ba chúng tôi thì chỉ riêng mình anh không chịu đựng nổi nét mặt khổ sở của Lol khi nàng buộc phải nói về thời thanh xuân của mình. Anh lại nói câu chuyện anh đã nói với nàng, về gì chứ? Về vẻ đẹp của mảnh vườn nhà anh, phía trước có rất nhiều người qua lại, thật là tuyệt vời khi nó như là hàng dậu ngăn cách ngôi nhà với cái đường phố nhộn nhịp người qua lại này.

Lol hình như đã cảm nhận được một điều gì đó, nàng lơ mơ nhận thấy giữa tôi và Tatiana có một quan hệ khác ngoài quan hệ bạn bè. Khi Tatiana ít chú ý đến Lol, và khi nàng thôi không còn căn vặn Lol nữa thì đó lại

càng dễ thấy rõ hơn. Tatiana bên cạnh những người tình của mình, luôn gọi lại hình ảnh rất quen thuộc của những chiều tại khách sạn "Những khu rừng". Khi nàng đi lại, đứng lên sửa lại mái tóc hay ngồi xuống, những động tác của nàng trông thật gợi tình, phóng dăng. Thân hình còn con gái, nổi tai họa của nàng, nổi bất hạnh may mắn của nàng, nó lên tiếng, nó kêu gọi thiên đường đã mất, nó không ngừng kêu gọi mọi người từ nay phải cho nó khuây khỏa, nó chỉ toàn vẹn khi ở trong một chiếc giường của khách sạn.

Tatiana pha chè. Lol dõi mắt nhìn theo bạn. Cả hai chúng tôi cùng nhìn nàng, tôi và Lol.V.Stein. Mọi vấn đề khác về Tatiana trở nên chỉ là phụ, dưới mắt Lol và dưới mắt tôi, cô chỉ còn là nhân tình của Jacques Hold. Tôi nghe không rõ những điều hai nàng thì thầm với nhau về tuổi trẻ của họ, về mái tóc của Tatiana. Lol nói:

-Ồ, mái tóc của cậu, buổi tối khi cậu để xõa, cả khu nội trú đến xem, mình thường giúp cậu chải lại.

Sẽ không bao giờ phải bàn đến màu óng ánh vàng của tóc Lol, cũng như màu mắt của nàng, không bao giờ.

Tôi có thể biết tại sao và phải xử sự bằng cách nào.

Một lần nữa, trong khi Tatiana sửa lại mái tóc, Lol chăm chú nhìn nàng. Tôi bỗng nhớ lại hôm qua, nhớ lại

hôm qua lúc tôi dụi đầu vào ngực nàng. Tôi không biết Lol cũng đã nhìn thấy và tuy nhiên cách nàng nhìn Tatiana lúc đó làm cho tôi bỗng nhớ lại mọi điều. Điều đó có thể xảy ra từ phía Tatiana khi nàng sửa lại mái tóc, khóa thân trong căn phòng của khách sạn "Những khu rừng", hình như tôi cũng không để ý đến điều đó. Có chút gì bí ẩn ở người đàn bà trông rất thanh thản kia, người đã từng trải qua một tình yêu lớn lao mãnh liệt có thể nói đến mức mất hết lý trí? Tôi liền rất thận trọng. Nàng dịu dàng tươi cười, nàng nói về Tatiana Karl.

Tatiana không tin vào lý do duy nhất của đêm khiêu vũ trong nỗi đau của Lol. Nàng lần trở lại trước đây, trước cả thời còn là thiếu nữ. Nàng nhìn lại Lol của thời xa xưa. Nàng nói khi còn đi học, ở Lol đã thiếu một điều gì đó. Lúc đó nàng khiếm khuyết một cách kỳ lạ. Lol đã trải qua tuổi thiếu nữ và muốn mọi cái sẽ như ý nguyện của nàng nhưng nàng đã không đạt được. Ở trường, Lol nổi tiếng dịu dàng nhưng cũng rất vô tâm. Nàng thay đổi bạn gái không bao giờ nàng buồn khổ, không bao giờ có ở nàng giọt nước mắt thời con gái. Khi có tiếng đồn về lễ đính hôn của nàng, chính Tatiana cũng chưa tin hẳn. Ai đã tìm lấy Lol, ai đã thu hút được sự chú ý hoàn toàn của nàng hay ít ra chỉ một phần nào đó

khiến cô chấp nhận cuộc hôn nhân? Ai đã đoạt được trái tim, chưa hoàn thiện của nàng? Tatiana có nghĩ rằng nàng bị nhầm hay không?

Hình như Tatiana cũng nói lại với tôi rất nhiều những sự việc và những lời đồn đại xung quanh đám cưới của Lol.V.Stein. Có thể là nàng đã mang thai khi bước vào tuổi thiếu nữ chẳng? Tôi không còn nhớ rõ có tiếng xì xào như vậy lúc bấy giờ, tôi lẫn lộn giữa những chuyện đó với các câu chuyện kể của Tatiana. Lúc đó, chỉ có một mình tôi với tất cả những điều bịa đặt ấy, nên tôi biết, có nghĩa là tôi không biết gì hết. Đó cũng là khám phá đầu tiên của tôi về nàng: không biết gì về Lol, chính là đã quen biết nàng. Tôi thấy hình như người ta có thể biết nàng ít hơn nữa, càng ngày càng ít hơn về Lol.V.Stein.

Thời gian trôi đi Lol vẫn nán lại và luôn hài lòng, không hề tỏ ý phải từ biệt Tatiana.

-Thỉnh thoảng cậu có đi qua nhà mình chứ?

Tatiana hỏi nàng.

Lol trả lời cũng có một đôi lần, khi nàng đi dạo hàng ngày vào buổi chiều. Hôm nay nàng chủ định đến, nàng đã viết rất nhiều thư đến trường và sau đó là cho bố

mẹ Tatiana sau khi tìm thấy tấm ảnh hai người chụp chung.

Tại sao nàng vẫn cứ ở đây mãi?

Rồi thì buổi tối đã đến.

Buổi tối đến, Tatiana vẫn còn buồn mãi.

Không bao giờ nàng quên được. Vẫn vào tối hôm đó, có một lúc nàng nhìn ngoài trời: bóng màu trắng của những đôi tình nhân vẫn thấp thoáng trong thành phố đang chìm vào màn đêm. Sự thất bại không còn là số phận của Tatiana, mà nó tỏa đi và chảy khắp trên vũ trụ, Tatiana nói nàng những muốn đi du lịch. Nàng hỏi Lol có thích đi cùng hay không, Lol trả lời nàng chưa nghĩ đến điều đó.

-Có thể nhưng ở tận đâu?

-Cậu sẽ tìm thấy, Tatiana trả lời.

Hai người ngạc nhiên rằng họ ít khi gặp nhau ở trung tâm S.Tahla. Tatiana liền nói quả thực nàng ít đi chơi, vào mùa này nàng hay đi về nhà bố mẹ nàng. Không đúng, Tatiana có thời gian rồi. Tôi là người chiếm tất cả thời gian rồi của Tatiana.

Lol kể lại đời nàng, từ khi lấy chồng; những lần sinh nở rồi những vụ nghỉ hè. Nàng kể rất kỹ càng chi

tiết về ngôi nhà rất rộng của nàng ở U.Bridge (từng phòng, từng phòng một) có lẽ nàng nghĩ mọi người muốn biết điều đó. Nàng nói dài dòng khiến cho không khí nặng nề một lần nữa lại bao trùm lên ngôi nhà của Tatiana Karl và Pierre Beugner. Tôi nghe không để sót một câu nào. Rồi nàng kể tiếp lúc mới đến nàng ở dân cư rất thưa thớt.

-Phòng khách nhà tôi rộng tới mức có thể làm sàn nhảy ở đó được. Tôi không làm sao mà bày biện đồ đạc cho đầy đủ được.

Nàng lại nói tiếp, kể tiếp về U.Bridge. Đột nhiên nàng dừng lại để làm chúng tôi vui lòng và ngoan ngoãn như là nàng đã tự hứa với mình. Nàng nói nhanh hơn, cao giọng hơn và không muốn nhìn vào chúng tôi nữa. nàng nói khu biệt thự nàng ở U.Bridge chỉ cách biển có hai ki lô mét. Nhưng Lol không hề để ý đến chuyện đó.

- Có nghĩa là nếu như không có những ngôi nhà mới này thì từ phòng của mình có thể nhìn thấy bãi biển.

Nàng tả lại căn phòng đó và vẫn tiếp tục nhảm lẩn trong khi nói.

Nàng lại nói về T.Beach mà nàng không hề nhảm với bất cứ một điều gì khác.

-Tôi sẽ trở lại T.Beach một ngày nào đó, nhất định là như vậy.

Tôi muốn thấy lại ánh mắt nàng nhìn tôi, tôi nói:

-Tại sao cô không trở lại đây vào chính mùa hè này?

Nàng nhìn tôi như tôi vẫn muốn điều đó. Cái nhìn ấy khiến nàng bị sao nhãng và đổi hướng dòng suy nghĩ của nàng.

Nàng trả lời vô tình:

-Có thể là vào năm nay. Tôi rất thích bãi biển.

Sau đó nàng quay ra hỏi Tatiana: Cậu vẫn nhớ chứ?

Đôi mắt nàng mượt như nhung, chỉ riêng đôi mắt màu thâm của nàng mới được như vậy, bởi vì trong đó có nét buồn vừa gợn sóng nước. Nhưng lúc này thì chẳng thấy gì ở đây ngoài một vẻ dịu êm, mơ mộng.

-Khuôn mặt cậu vẫn luôn dịu dàng, Tatiana nói.

Và liền đó là một nụ cười, một vẻ nhạo báng vui nhộn của Lol mà tôi thấy hình như hơi vô lý. Tatiana bỗng nhận ra điều ấy, nàng nói.

-À, cậu vẫn cứ chế giễu như vậy khi mọi người nói với cậu ư?

Nàng có lẽ như vừa ngủ trong một lúc lâu.

- Mình không giấu đâu. Cậu hãy tin là như vậy. Còn chính cậu thì rất đẹp, Tatiana ạ, mình vẫn nhớ như vậy mà.

Tatiana đứng dậy để ôm hôn Lol. Lol bỗng trở thành một người phụ nữ khác hẳn, không thể nhận ra được. Nàng nhìn ai nếu nàng chế giễu như vậy.

Tôi phải hiểu nàng bởi chính nàng muốn thế. Mặt nàng đỏ như là vì tôi, nàng cười và trêu chọc cũng vì tôi. Trời nóng, tôi bỗng cảm thấy ngạt thở trong phòng khách của Tatiana. Tôi nói.

- Cô cũng rất đẹp, cô Lol ạ.

Như bị tát, nàng đột ngột ngẩng đầu lên rồi quay về phía tôi.

- Ông cho là như vậy ư?

- Vâng, Pierre Beugner trả lời.

Nàng lại cười.

- Thật là tuyệt.

Tatiana trở nên trầm lặng. Nàng chăm chú nhìn bạn. Tôi biết nàng vẫn nghĩ Lol chưa hoàn toàn khỏi bệnh. Nàng quả quyết như vậy, tôi biết, một chút còn lại thậm chí rất mờ nhạt trong cơn thác loạn của Lol đều

chúng tỏ sự thất bại của những điều gọi là phù du, nhất thời và như ngăn lại cuộc trốn chạy phi lý của những mùa hè đã qua.

-Giọng nói của cậu đã đổi khác nhưng còn tiếng cười thì mình vẫn còn nhận ra đó là tiếng cười khi cậu đứng trước cánh cổng sắt của nhà nghỉ thành phố.

Lol nói:

-Đừng quá lo lắng, không nên quá lo lắng Tatiana ạ.

Nàng chớp mắt xuống chờ đợi. Không một ai trả lời nàng. Nàng nói điều đó với chúng tôi.

Nàng nghiêng người về phía Tatiana tò mò và tinh nghịch:

-Thế trước đây trông Lol ra sao? Mình nhớ không rõ lắm.

-Hơi một chút tàn nhẫn. Cậu thường nói nhanh và khó nghe.

Lol cười vui vẻ.

-Hồi đó mình bị điếc nhưng không một ai biết cả, bởi mình có giọng của một người bị điếc.

Cứ vào thứ năm, Tatiana kể, hai nàng không xếp hàng cùng với các bạn, họ ôm nhau nhảy trong sân

trường vắng. Chúng mình nhảy chú Tatiana? Vẫn luôn là điệu nhạc lỗi thời từ khu nhà bên cạnh của chương trình "Souvenir" mà các nàng chờ đợi. Những người trông trường đã về, chỉ còn lại chúng tôi trong sân trường mênh mông, vào ngày đó mọi người thường nghe thấy "Nào Tatiana, chúng mình nhảy đi", và đôi lúc quá phấn khích, hai người chơi đùa, reo hò và thi "dọa nhau sợ".

Chúng tôi nhìn nàng chăm chú lắng nghe Tatiana kể và nàng hình như muốn biết rõ hơn thời thiếu nữ đã qua này. Có đúng như vậy không? Có đúng những điều nàng nói không?

-Tatiana thường hay kể cho chúng tôi nghe về những ngày thú năm này. Pierre Beugner nói.

Cũng như mọi ngày Tatiana không để đèn cho nên trong ánh hoàng hôn tranh tối tranh sáng, tôi có thể nhìn được Lol.V.Stein rất lâu, khá lâu trước khi nàng ra về để cho mãi mãi tôi không bao giờ quên được hình ảnh nàng. Khi Tatiana bật đèn, Lol tiếc nuối đứng dậy. Nàng sẽ trở về với căn nhà hư ảo nào? Tôi còn chưa biết được.

Khi đã đứng dậy định ra về, nàng mới nói điều nàng phải nói: Nàng muốn gặp lại Tatiana.

-Tatiana , mình muốn gặp lại cậu.

Như vậy những điều gì tự nhiên lại tỏ ra không được bình thường. Tôi liền nhìn xuống Tatiana dò tìm ánh mắt của tôi bỗng bị hẫng như đồng tiền bị rơi xuống đất. Tại sao một người bất cần như Lol lại muốn gặp lại tôi. Tatiana? Tôi bước ra bậc thềm. Trời hãy còn nhá nhem còn lâu mới tối. Tôi nghe thấy tiếng Tatiana hỏi:

-Tại sao cậu lại có ý muốn gặp mình. Bức ảnh kia khiến cho cậu muốn tối thăm mình đến thế sao? mình hỏi lại.

Tôi quay lại: Lol.V.Stein bối rối, nàng đưa mắt nhìn tôi, nàng ngập ngừng không biết nên nói dối hay nói thật và cuối cùng nàng đã dũng cảm chọn lấy lời nói dối.

-Sự thật là có bức ảnh đó, nàng tiếp lời, và hơn nữa trong thời gian này mình muốn đi thăm lại bạn bè.

Tatiana cười.

-Điều đó không hợp với cậu chút nào cả, Lol ạ.

Tôi nhận thấy lúc nói dối, Lol hoàn toàn xa lạ với cụ cười tự nhiên chân thành của nàng. Nàng nói:

-Rồi cậu sẽ thấy, cậu sẽ thấy điều đó dẫn chúng mình tới đâu, mình cảm thấy rất sung sướng bên cạnh cậu.

-Hãy đợi xem, Tatiana vui vẻ nói.

-Cậu có biết rằng mọi người chẳng ai đến thăm mình nữa cả không? Mình thấy như vậy đó.

-Mình có biết, Tatiana trả lời.

Tuần đó ở S.Tahla có một đoàn ca nhạc đến biểu diễn. Đó không phải là một dịp tốt để gặp nhau hay sao? Rồi sau đó hai nàng lại kéo nhau về nhà Lol, Tatiana sẽ làm quen với Jean Bedford. Pierre Beugner và Jacques Hold cũng có thể đến được quá đi chứ.

Tatiana do dự rồi nàng nói nàng sẽ đến và nàng sẽ thôi không đi biển nữa. Pierre Beugner cũng không bận. Tôi nói tôi sẽ cố gắng hồi một bữa ăn tối đã hẹn trước. Theo dự định thì tối hôm đó tôi tính sẽ đến khách sạn "Những khu rừng" với Tatiana.

Ngày hôm sau tôi gọi điện đến cho Tatiana, tôi nói với nàng chúng tôi sẽ không đến nhà gia đình Bedford. Tatiana tin lời tôi, nhưng nàng nói vì là lần đầu tiên nên nàng không thể không nhận lời của Lol được.

JEANBEDFORD LÁNH VỀ PHÒNG MÌNH.

Ngày mai anh có một buổi hòa nhạc. Anh phải tập violon.

Tối hôm đó vào khoảng mười một giờ ba mươi chúng tôi ở trong phòng chơi của bọn trẻ nhà Bedford. Đồ chơi của chúng xếp gọn vào một góc, ở trong những chiếc rương bằng mây. Bàn chơi bi-a đã rất cũ, nó phải có ở nhà Stein trước khi Lol ra đời.

Pierre Beugner đang được điểm. Tôi nhìn anh ta chơi. Anh đã nói với tôi khi ra khỏi nhà hát cần phải để cho Tatiana và Lol riêng một lúc với nhau, trước khi đến gặp họ. Anh nói thêm có thể Lol có điều gì quan trọng muốn tâm sự với Tatiana, việc cô ấy nhấn mạnh muốn đến thăm lại Tatiana cho thấy rõ điều đó.

Tôi dạo quanh bàn chơi bi-a. Các cửa sổ trông ra vườn đều mở. Một chiếc cửa lớn trông ra thảm cỏ cũng để ngỏ. Gian phòng này tiếp giáp với phòng của Jean Bedford. Lol và Tatiana có thể nghe thấy tiếng đàn violon, chúng tôi cũng nghe thấy nhưng không rõ lắm. Giữa phòng chúng tôi đứng và phòng của Jean Bedford còn có một phòng xép. Hai nàng chắc cũng nghe thấy những tiếng khô khốc của những hòn bi-a chạm nhau. Bài tập luyện của Jean Bedford trên chiếc đàn hai dây nghe rất chói tai. Giai điệu của bản nhạc và cả chính cây đàn nghe réo rắt, buồn tẻ.

Trời tuyệt đẹp. Ấy thế mà Lol lại đóng kín mít cửa phòng khách trái với lệ thường . Khi chúng tôi tới, nhà

tối om, cửa sổ để ngỏ. Tatiana rất ngạc nhiên thì Lol liền nói nàng vẫn làm như vậy vào mùa này. Tối nay thì không. Tại sao ư ? chắc chắn là Tatiana đã hỏi Lol. Chính Tatiana có điều muốn tâm sự cùng Lol, một mối thân tình mà không bao giờ chúng tôi nói với nhau khi không có Lol, tôi biết điều đó. Lol chỉ cho Tatiana bọn trẻ đang ngủ . Ban nãy chúng tôi có nghe thấy tiếng cười của chúng vang khắp tầng lầu. Sau đó, hai nàng trở xuống phòng khách. Chúng tôi vẫn đứng bên bàn bi-a. Tôi không hiểu khi không thấy chúng tôi, Lol có ngạc nhiên chẳng? Tiếp đó là tiếng động của cánh cửa khép lại.

Nàng đứng ở phía bên kia của căn phòng xép và tôi ở đây đang đi lại trong phòng có bàn chơi bi-a, chúng tôi nóng lòng chờ đợi để được nhìn thấy nhau.

Jean Bedford chơi một khúc nhạc vui nhộn. Cả hai nàng cười đùa. Ba lần liên chỉ riêng có tôi và Lol cười. Lúc nghỉ, trong một khoảng thời gian rất ngắn. Khi tôi đi gần đó, tôi nghe thấy Tatiana và Jean Bedford đang nói về Lol. Tôi bước ra khỏi phòng chơi bi-a, Pierre Beugner không để ý thấy. Chúng tôi không ở cạnh bên nhau lâu, lý do là Tatiana. Tôi không cho là Pierre mù tịt về mọi chuyện như Tatiana nghĩ. Tôi đi dạo một vài bước quanh

nhà và dừng lại cạnh một trong mấy cửa bên của phòng khách.

Lol ngồi đối diện trước cửa. Nàng chưa nhìn thấy tôi. Phòng khách không rộng bằng phòng chơi bi-a, bên trong có những chiếc ghế dựa không đồng bộ, một chiếc tủ gỗ đen ghép kính đựng đầy sách và sưu tập các loại bướm. Tường nhà trần trụi, màu trắng. Tất cả đều sạch bong và được sắp xếp trong một trật tự hết sức chính xác, phần lớn các ghế tựa được kê dọc theo tường, ánh sáng đèn dọi xuống trần nhà rất yếu ớt.

Lol đứng lên đưa cho Tatiana một cốc rượu anh đào, còn nàng thì vẫn chưa uống. Chắc là Tatiana sắp tâm sự gì đó với Lol. Nàng nói, rồi im lặng mắt nhìn xuống lại nói tiếp một điều gì. Lol nhấp nhੌm, định né tránh. Nàng không muốn nghe những lời tâm sự của Tatiana, nhưng không biết làm thế nào, có thể là những lời tâm tình đó rất phiền tới nàng. Chúng tôi đã ở trong tay Tatiana rồi sao? Tại sao và bằng cách nào? Tôi không biết gì hết.

Tối hai ngày nữa tôi mới gặp lại Tatiana ở khách sạn "Những khu rừng", tức là ngày kia. Tôi muốn sẽ gặp nàng ngay tối hôm nay sau khi ở nhà Lol về. Tôi tin tối nay những ham muốn của tôi về Tatiana mãi mãi được

thỏa mãn. Một công việc dù nguy nan, khó khăn, lâu dài và hao tổn sức lực đến thế nào thì bù lại, tôi sẽ được biết chắc chắn một điều.

Đó là điều gì? Nó có thể sẽ liên quan đến Lol nhưng tôi vẫn chưa biết thế nào, ý nghĩa ra sao, khoảng trống xác thịt và tinh thần nào của Lol đã được soi rọi do sự ham muốn không ngừng của tôi đối với Tatiana. Tôi không tìm cách để biết điều đó.

Tatiana đứng dậy nói một điều gì đó với một giọng sôi nổi, thế rồi Lol, lúc đầu bước ra xa một chút sau đó lại trở lại đứng cạnh Tatiana, tay vuốt nhẹ tóc nàng.

Đến tận phút cuối cùng, tôi vẫn cố gắng hẹn Tatiana ở khách sạn "Những khu rừng" trong lúc tôi cần gặp chính Lol. Tatiana nói với tôi: "Em không thể làm như vậy đối với một người bạn gái lâu ngày mới gặp lại, người bạn có một quá khứ và một sự yếu đuối đến như thế, anh có nhận thấy như vậy chẳng? Em không thể không đến đây được". Tatiana vẫn tin là tôi nói thật. Chốc lát nữa thôi, chốc nữa, trong hai ngày nữa thôi, Tatiana sẽ hoàn toàn là của tôi. Và sẽ là của tôi cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời nàng.

Lol vẫn vuốt mái tóc Tatiana. Lúc đầu nàng nhìn chăm chú vào mái tóc của bạn, rồi lãng đi và cuối cùng nàng chỉ đưa tay vuốt theo thói quen. Thế rồi Tatiana lùi

lại cùng nàng chỉ Lol ngược mắt lên và tôi thấy đôi môi nàng mấp máy tên Tatiana Karl. Ánh mắt nàng lúc đó mờ đi và trông rất dịu hiền. Ánh mắt đang hướng về Tatiana bỗng dừng lại ở nơi tôi. Nàng nhìn thấy tôi sau cửa. Nàng không hề để lộ một xúc cảm nào. Tatiana không nhìn thấy gì hết. Lol bước một vài bước về phía Tatiana, rồi lại trở lại, nàng nhẹ nhàng ôm Tatiana và trong vô thức nàng dẫn Tatiana lại khung cửa sổ hướng về phía vườn. Nàng mở cửa sổ. Tôi hiểu, liền tiến lên dọc theo bức tường. Xong rồi! Tôi ẩn mình vào góc nhà, và như vậy tôi sẽ nghe thấy hai người nói chuyện với nhau.

Đột nhiên, giọng hai nàng hòa lẫn, êm ái trong đêm tối vắng lặng, thì thào theo cách của phụ nữ vắng đến bên tai. Tôi lắng nghe họ. Đó cũng chính là điều Lol muốn. Và cũng chính là nàng đang nói:

- Cậu hãy nhìn kia, tất cả những cây cối tuyệt đẹp của chúng mình, và trời mới dịu mát làm sao.

- Vấn đề khó nhất, đó là gì hả Lol?

- Những ngày giờ tẻ nhạt muôn thuở: bọn trẻ, những bữa ăn, giờ ngủ...

Đến lượt Tatiana phàn nàn, thở dài, chán nản.

- Ở nhà mình thì lộn xộn đến kinh người. Chồng mình giàu đầy nhưng mình lại không có con. Cậu còn muốn gì, muốn gì hơn nữa?

Lol cũng với động tác ban nãy dẫn Tatiana trở lại phòng khách. Tôi trở lại ô cửa để nhìn hai nàng. Tôi nghe và nhìn họ. Lol chỉ cho Tatiana chiếc ghế tựa và như vậy Tatiana sẽ quay lưng ra vườn. Nàng ngồi trước mặt Tatiana. Tất cả các cánh cửa đều ỏ trong tầm nhìn của nàng. Nếu nàng muốn nàng có thể nhìn thấy tôi rất dễ dàng. Nhưng nàng không hề nhìn dù chỉ một lần.

-Cậu mong muốn thay đổi sao, Tatiana ?

Tatiana nhún vai không trả lời, hoặc là tôi không nghe thấy.

-Cậu nhầm đấy. Đừng mong điều gì khác hơn Tatiana. Đừng, đừng.

Tiếng Tatiana:

-Lúc đầu mình cũng đã chọn: sống như hồi chúng mình còn trẻ, theo lý tưởng chung chung của cuộc đời, cậu còn nhớ không? Hoặc có thể sống một cuộc sống ổn định, như cậu đấy, cậu có hiểu những điều mình muốn nói không? Mình xin lỗi nhưng cậu sẽ thấy điều đó.

Lol lắng nghe. Nàng không quên sự có mặt của tôi, song nàng thực sự chia sẻ với hai chúng tôi. Nàng nói:

-Mình đã không thể chọn cho mình cuộc sống riêng. Lúc đó thì như vậy đã là tốt rồi, mọi người vẫn nói

vậy, mình thì làm được gì cơ chứ? nhưng giờ đây mình cũng chẳng hình dung một cuộc sống nào khác ngoài cuộc sống hiện nay. Tatiana, tối nay mình thấy thật hạnh phúc.

Lần này chính Tatiana đứng dậy và ôm lấy Lol. Tôi nhìn rõ hai người, Lol nhẹ nhàng cự lại Tatiana nghĩ là nàng mắc cỡ và không giận Lol. Lol dứt khỏi tay Tatiana và đến đứng ở giữa phòng. Tôi giấu mình sau bức tường. Khi tôi nhìn lại lần nữa thì hai nàng đã trở lại ngồi chỗ ghế tựa ban đầu.

- Cậu hãy lắng nghe Jean đàn. Đôi khi anh ấy chơi say sưa đến tận bốn giờ sáng. Anh ấy hoàn toàn không nhớ gì đến vợ con.

- Cậu vẫn thường nghe anh ấy chơi chứ?

- Hầu như thường xuyên. Nhất là khi...

Tatiana chờ đợi, Lol không nói tiếp phần cuối câu Tatiana nói với bạn vô cùng dịu dàng:

- Thế còn trong tương lai thì sao hử Lol? Cậu không thấy một điều gì, không thấy một chút gì khác sao?

Lol cầm lấy một cốc rượu anh đào, nàng uống từng ngụm rất nhỏ. Nàng chìm trong dòng suy nghĩ.

- Mình vẫn chưa biết được - cuối cùng nàng nói. Mình nghĩ đến ngày mai hơn là những ngày trong tương lai xa xăm. Nhà cửa quá rộng. Mình luôn luôn có một

việc gì đó để làm. Điều đó khó mà tránh được.Ồ, mình nói cậu nghe về những phiên muôn tẻ nhạt trong công việc nội trợ, cậu biết không, chợ búa, suốt ngày mua bán.

Tatiana cười:

- Cậu thật là ngốc.

Nàng nói và một lần nữa đứng dậy đi quanh phòng khách hơi nôn nóng. Lol vẫn ngồi yên. Tôi lẩn đi và không nhìn thấy gì nữa. Bây giờ, chắc nàng đã trở lại chỗ cũ. Đúng rồi.

- Cậu đã đi mua những gì? Tatiana đột ngột hỏi. Lol ngẩng đầu lên, hốt hoảng. Tôi đã chực nhảy bổ vào phòng để ra hiệu cho Tatiana dừng lại, Lol lập tức nói với một giọng phạm lỗi.

-Ồ, chẳng hạn những bộ đĩa khác nhau.

Đúng đấy, mình hy vọng có thể tìm thấy trong một cửa hiệu ở ngoại ô.

-Jean Bedford đã kể với mình về món hàng mà cậu đã phải đi ra ngoài thành phố tuần trước và về rất muộn. Thật là một sự kiện lạ lùng. Có đúng thế không Lol? Hãy nói cho mình đi.

-Anh ấy đã kịp kể cho cậu rồi sao?

Tôi đi từ cửa này sang cửa kia, để nhìn hay để nghe cho rõ. Giọng của Lol không hề lo lắng. Nàng hơi quay về phía Tatiana. Nàng không bận tâm lắm về những điều

Tatiana sắp nói ra. Hình như nàng đang lắng nghe điều gì đó mà Tatiana không hề nghe thấy. Tiếng bước chân của tôi đi lại dọc theo bờ tường.

-Mọi việc thật tự nhiên. Chúng mình nói về cậu, về cuộc sống, về sự ngăn nắp của cậu mà anh ấy có vẻ hơi bức bối. Cậu có biết không?

-Anh ấy chẳng bao giờ nói đến điều đó, mình không còn nhớ nữa, Lol tiếp, mình cảm thấy anh ấy rất vui mỗi khi mình đi, Lol lại nói thêm: Hãy nghe tiếng đàn và tiếng chơi bi-a, các ông đàn ông đã quên chúng mình rồi. Ở đây bọn mình có ít khách, nhất là muộn như thế này. Mình rất thích như thế này, Tatiana ạ.

-Có phải cậu muốn mua cây non để làm hàng rào không?

Lần này Tatiana hỏi rất tự nhiên.

-Một người bạn của Jean bảo với mình ở vùng đó đôi khi người ta có thể ươm được cây lựu, chính vì thế mà mình đi tìm.

-Một phần nghìn khả năng may mắn tìm được Lol ạ

-Không - Lol nói - Không hề có một cây.

Tatiana như không hề để ý đến lời nói dối đó, thực tình Lol.V.Stein đã nói dối. Lần này, thận trọng hơn và

theo cách khác, Tatiana đi vào một vấn đề khác xa xôi hơn.

-Có phải chúng mình thực sự là bạn của nhau ở trường học không? Trong bức ảnh trông chúng mình ra sao nhỉ?

Lol có vẻ hơi bí.

-Mình lại để lẫn mất ở chỗ nào rồi - nàng nói.

Bây giờ thì Tatiana biết: Lol cũng nói dối với cả nàng. Lời nói dối quá lộ liễu, không thể hiểu nổi tại sao và khó tìm được nguyên do. Lol mỉm cười với Tatiana. Có thể là Tatiana sẽ không tiếp tục hỏi nữa.

-Mình cũng không biết hồi trước chúng mình có thân thiết với nhau hay không? Lol nói.

-Hồi ở trung học, Tatiana nói. Cậu còn nhớ trường phổ thông trung học không?

Tatiana nhìn Lol chăm chú: Lol sẽ lại ruồng bỏ nàng mãi mãi hay trái lại rất tha thiết mong được gặp nàng? Lol vẫn luôn mỉm cười, dửng dưng. Có phải nàng đang hướng về tôi, ở sau cánh cửa? Hay ở một nơi nào khác?

-Mình không còn nhớ nữa, nàng nói. Không có một quan hệ thân thiết nào cả, đại loại như thế.

Có thể nói là nàng bỗng hiểu ra cần phải thận trọng, nàng thẳng thốt đôi chút về những gì tiếp theo. Tôi thấy điều đó, ánh mắt nàng tìm ánh mắt tôi. Tatiana vẫn chưa thấy gì cả. Tatiana nói, lần này đến lượt chính nàng lại nói dối, nàng ướm hỏi.

-Mình không biết mình sẽ lại thăm cậu thường xuyên như cậu vẫn có vẻ mong như vậy hay không?

Lol bỗng khấn khoản.

-Ồ, rồi cậu sẽ thấy, cậu sẽ thấy Tatiana ạ, cậu sẽ thấy rất hợp với mình.

-Mình có tình nhân, Tatiana nói. Các nhân tình giành hầu hết thời gian rỗi của mình. Mình cũng thích như thế.

Lol ngồi xuống, một nỗi chán nản lộ rõ trong ánh mắt nàng.

Nàng nói nhỏ.

- Mình không hề nghĩ là cậu dùng những từ đó, Tatiana ạ.

Nàng đứng dậy, rời xa Tatiana trên đầu những ngón chân như thể nàng sợ đánh thức giấc ngủ của các con ở ngay bên cạnh. Tatiana đi theo, hơi hối hận trước những điều nàng nghĩ đã làm cho Lol buồn. Hai người đứng ở cửa sổ, rất gần tôi.

-Cậu thấy thế nào về anh bạn Jacques Hold của bọn mình?

Lol quay về phía vườn. Giọng nàng cao vút, không biểu cảm, thuộc lòng.

-Người đàn ông tốt nhất đối với mình đã chết. Mình không có ý kiến.

Họ im lặng. Tôi nhìn thấy lưng họ trong rèm riđô của khung cửa sổ Tatiana thì thầm:

-Sau bấy nhiêu năm trời, mình muốn hỏi cậu rằng...

Tôi không nghe thấy phần cuối câu của Tatiana vì tôi tiến về bậc cửa nơi Lol đang đứng, lưng vẫn quay ra vườn. Giọng Lol vẫn trong trẻo, rõ ràng. Nàng muốn thoát ra khỏi tình huống tâm sự, nàng muốn nói công khai điều tâm sự ấy:

- Mình không biết là mình còn nghĩ đến nữa hay không?

Nàng quay lại, mỉm cười nói thẳng một mạch.

- Ông Jacques Hold, ông không chơi bi-a sao?

- Tôi vừa ở đấy xong.

Tôi bước ra chờ sáng. Mọi việc hầu như rất tự nhiên đối với Tatiana.

-Thế là anh lạnh lắm rồi - nàng nói với tôi.

Lol mời chúng tôi vào. Nàng đưa cho tôi một cốc cherry Tatiana có vẻ nghi ngờ. Nàng bị quấy rầy có thể là vì tôi đến quá sớm? Không, nàng quá nghi đến Lol nên trông rất dăm chiêu. Lol, hai tay đặt trên đầu gối, người hơi đổ về phía trước, dáng vẻ thân thiện nói với Tatiana.

-Về tình yêu, mình còn nhớ.

Tatiana chăm chú nhìn vào khoảng không.

-Đêm khiêu vũ ấy, Lol ạ, chính đêm khiêu vũ đó.

Lol không thay đổi thế ngồi, cũng nhìn vào khoảng không cùng với Tatiana.

-Sao, nàng hỏi, làm thế nào mà cậu biết được?

Tatiana nghi hoặc. Cuối cùng nàng kêu lên.

-Nhưng Lol này, mình đã ở đó suốt đêm bên cạnh cậu mà.

Lol không ngạc nhiên, thậm chí nàng cũng không nhớ lại, vô ích.

-À, hóa ra chính là cậu ư, mình quên mất.

Tatiana bây giờ có tin vào chuyện đó không. Tatiana do dự, dò xét Lol đang pháp phỏng và đang

khẳng định hơn những điều nàng hy vọng. Bỗng Lol tò mò hỏi rất đột ngột, như lùi về chừng một trăm năm trong thời trẻ xa xưa của nàng:

-Mình đã rất đau khổ có phải không, nói đi Tatiana, mình không hề biết.

Tatiana nói:

-Không.

Nàng ngẩng đầu một hồi lâu.

-Không, mình là người làm chứng duy nhất của cậu, mình có thể nói là không. Cậu đã mỉm cười với họ. Cậu không đau khổ.

Lol chọc những ngón tay vào má. Cả hai chìm trong đêm khiêu vũ, quên mất sự có mặt của tôi.

Lol nói: - Mình nhớ rồi, mình buộc phải cười.

Tôi đi xung quanh họ. Hai người lại im lặng.

Tôi ra khỏi phòng đi tìm Pierre Beugner trong phòng chơi bi-a.

-Các cô ấy đang đợi chúng mình đây.

-Tôi đã đi tìm anh.

- Tôi đi dạo ngoài vườn. Bây giờ chúng ta sang đây đi.

-Anh cho như thế có tiện không?

-Tôi nghĩ trước mặt chúng mình cũng thế thôi. Mà thậm chí có lẽ các cô ấy lại thích.

Chúng tôi vào trong phòng. Cả hai nàng vẫn im lặng.

-Các anh không gọi Jean Bedford à?

Lol đứng dậy, đi vào phòng xếp xong đóng một cánh cửa lại, tiếng đàn violon đột nhiên nhỏ đi.

-Tối nay, anh ấy không thích góp vui cùng chúng ta.

Nàng rót mời chúng tôi rượu cherry và nàng cùng uống. Pierre Beugner uống một hơi, sự im lặng làm cho anh sợ hãi, anh không chịu nổi điều đó.

-Tôi sẵn sàng đợi lệnh ra về của Tatiana lúc vào cô ấy muốn anh nói.

-Ồ không, Lol nài nỉ.

Tôi vẫn đứng. Tôi dạo quanh phòng, mắt dõi theo nàng. Hiển nhiên đã đến lúc phải về, nhưng Tatiana vẫn chìm trong đêm khiêu vũ. Nàng không có ý muốn ra về, nàng không trả lời chồng. Đêm khiêu vũ đó cũng là của nàng, nàng đang gặp lại một người bên cạnh nàng và nàng không còn nhìn thấy ai khác nữa.

-Jean càng ngày càng say mê âm nhạc, Lol nói. Đôi khi anh ấy chơi đến tận sáng, nhất là gần đây anh ấy vẫn thường chơi như thế.

-Đó là một người mọi người thường nhắc tới khi nói về các buổi hòa nhạc - Beugner nói - Người ta thường hay bàn tán về anh ấy trong những bữa tối hoặc những đêm dạ hội.

-Hoàn toàn đúng như vậy - Tôi tiếp.

Lol muốn để giữ chân khách, giữ chân tôi. Nàng tìm cách làm sao để tạo thuận lợi cho tôi. Tatiana không để ý đến câu chuyện.

-Tatiana, còn em thì nói về Jean vì anh ấy đã cưới Lol - Pierre Beugner nói.

Lol ngồi ở mép ghế, sẵn sàng đứng dậy nếu có ai đó nói đến chuyện ra về. Nàng nói.

-Jean lấy vợ trong hoàn cảnh thật là buồn cười.

Chắc chắn vì vậy cho nên mọi người bàn tán. Họ vẫn còn nhớ đến cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tôi quay sang Tatiana hỏi:

-Anh chàng Michael Richardson trông thế nào nhỉ?

Cả hai nàng đều không nói, nhìn nhau mãi không thôi, quyết không kể ra cho mọi người biết về cái đêm

hôm ấy. Chỉ riêng mình họ chứng kiến từng giờ, từng giờ qua đi, cho đến phút cuối cùng khi cuộc tình trao tay, đổi tên và bội ước.

-Anh ta không bao giờ trở lại nữa, không bao giờ, Tatiana nói...Đêm đó thật là kinh khủng.

-Trở lại ư?

-Anh ta chẳng còn gì ở T.Beach nữa cả. Bố mẹ cũng đã chết. Anh ta đã bán hết cả gia tài thừa kế và không bao giờ trở lại nữa.

-Mình biết hết - Lol nói.

Hai người nói với nhau. Tiếng violon vẫn không dứt. Chắc chắn Jean Bedford đàn như thế để không phải tiếp chúng tôi tối nay.

-Hay có lẽ anh ta đã chết?

-Có thể. Cậu đã yêu anh ta như chính cuộc sống của mình vậy.

Lol hơi bĩu môi, hoài nghi.

-Thế tại sao cảnh sát lại đến?

Tatiana nhìn chúng tôi hốt hoảng như muốn nói: cả điều ấy Lol cũng không biết.

-Không, mẹ cậu đã gọi nhưng cảnh sát đã không tới.

Lol lại chìm đi trong suy nghĩ. Và thế rồi bức màn tối lại hiện lên. Nàng lại trở về với đêm vũ hội, chứ không hề ở một nơi nào khác.

-Mình thấy hình như anh ta bỏ đi?

-Lúc nào?

-Rạng đông đêm hôm đó.

Lol đã trải qua tuổi thanh xuân của nàng trên mảnh đất S.Tahla này. Bố nàng vốn gốc người Đức, là giảng viên của trường Đại học tổng hợp. Còn với mẹ nàng, Stahla là quê hương xứ sở của nàng. Lol còn có một người anh hơn cô chín tuổi, đang sống ở Paris nàng không bao giờ nói đến người anh đó. Rồi một buổi sáng, trong một dịp nghỉ hè, Lol đã gặp chàng trai của T.Beach trên sân quần vợt. Anh ta lúc đó hai mươi lăm tuổi, con trai duy nhất của một điền chủ lớn ở ngoại ô T.Beach, không nghề nghiệp, có học và rất đẹp trai, tính tình điềm đạm. Ngay từ phút đầu gặp gỡ, nàng đã yêu Michael Richardson.

-Lúc đã thay lòng đổi dạ, anh ta phải ra đi.

-Người đàn bà, chính là Anne Marie Stretter một phụ nữ Pháp là vợ của một nhân viên lãnh sự Pháp ở Calcutta.

-Bây giờ bà ta hẳn đã chết rồi?

-Không, bà ấy đã già.

-Sao cậu biết?

-Thỉnh thoảng mình gặp bà ấy vào mùa hè, bà ấy thường đến nghỉ một vài hôm ở T.Beach. Chẳng có chuyện gì xảy ra, bà ta không hề bỏ chồng. Có lẽ chuyện giữa họ chỉ kéo dài một vài tháng.

-Chỉ có vài tháng thôi, Lol lặp lại.

Tatiana cầm tay bạn thăm thì:

-Nghe đây, Lol, tại sao cậu lại nói dối, tại sao cậu quá cả nghĩ đến vậy?

-Mọi chuyện của mình, Lol tiếp lời, người ta đều hiểu nhầm, những nguyên nhân.

-Hãy nói cho mình nghe đi.

-Mình đã nói dối.

Tôi đột nhiên hỏi:

-Khi nào?

-Mọi lúc.

-Cả lúc cậu la hét cũng vậy sao?

Lol không định lùi bước, nàng rời khỏi Tatiana. Chúng tôi vẫn đứng yên, không cử động, hai nàng dường như đã quên mất sự có mặt của chúng tôi.

-Không, lúc đó thì không.

-Cậu những muốn họ ở lại sao?

-Như thế nghĩa là thế nào? Lol hỏi.

-Cô muốn gì? Tôi hỏi nàng.

Lol im lặng, không ai nhấn mạnh thêm. Và rồi nàng cũng trả lời tôi.

-Tôi muốn gặp lại họ.

Tôi bước xuống bậc thêm, đợi nàng. Ngay từ giây phút đầu tiên, khi hai nàng ôm hôn nhau trước mái hiên, tôi đã chờ đợi Lol.V.Stein. Chính nàng muốn như thế. Tối nay, trong khi giữ chúng tôi lại là nàng đã liêu mình chơi với lửa. Dường như nàng vẫn đợi ở T.Beach những điều sẽ xảy ra ở đây. Tôi lầm. Với nàng, tôi sẽ đi tới đâu? Tôi có thể nhiều lần nhầm lẫn nhưng riêng lần này thì không. Tôi đứng lại: nàng muốn được thấy bóng tối ngày mai sẽ đến với tôi và hiện ra trước chúng tôi, phủ lên chúng tôi, bóng tối ngày mai đó sẽ là bóng tối của cái đêm ở T.Beach.

Pierre Beugner lắng nghe không còn nói đến chuyện ra về, và cũng không thấy phiền lòng nữa.

-Lúc bảy giờ trông Michael Richardson trẻ hơn bà ta nhiều, vậy mà khi tàn đêm, họ như ngang tuổi nhau, Tatiana nói - Tất cả chúng mình cũng già đi khủng khiếp, không thể ngờ được. Và cậu là người già nhất.

Mỗi lần một trong hai nàng nói thì một tấm rèm ngăn như được nâng lên. Tôi biết sẽ không bao giờ kết thúc cả.

-Tatiana, cậu có để ý họ nói với nhau điều gì trong khi nhảy, vào lúc cuối không?

-Mình có để ý nhưng chẳng nghe thấy gì cả.

-Mình có thấy: "E rằng cô ta sẽ chết mất".

-Không phải. Cậu luôn ở cạnh bên mình dưới những khóm cây xanh, ở góc phòng, cậu không thể nghe thấy được.

Lol quay trở lại, nàng bỗng chốc trở nên đứng đưng, lơ đãng.

-Vậy ra người đàn bà vuốt tay mình, đó chính là cậu đây ư, Tatiana?

-Chính mình đây, Lol ạ.

-À ra thế. Thế mà chẳng ai nghĩ đến điều đó cả.

Tôi đi vào. Hai nàng chợt nhớ ra tôi không bỏ sót một lời nào của họ cả.

-Khi trời bắt đầu rạng sáng, anh ta đã đưa mắt tìm cậu nhưng không thấy. Cậu có biết không?

Lol không hề biết một điều gì.

Tiến đến gần Lol là không thể được. Ta không thể lại gần cũng như rời xa nàng được. Cần phải đợi cho nàng tìm đến tôi lúc nàng muốn. Tôi hiểu rất rõ rằng nàng muốn được gặp tôi, được nhìn thấy tôi ở một nơi nào đó mà lúc này nàng đang sắp đặt. Nơi nào? Có phải nơi đó đầy rẫy những bóng ma của T.Beach, nơi đó chỉ còn lại Tatiana là hãy còn sống nguyên lành. Có phải nơi đó vẫn còn cạm bẫy của bao điều dối trá và của khoảng hai mươi người đàn bà với tên Lol hay không? Lát nữa đây sẽ diễn ra cảnh trình diện của tôi với Lol. Bằng cách nào nàng sẽ dẫn dắt tôi đến cạnh nàng được?

-Tôi nghĩ rằng từ mười năm nay chỉ còn lại có ba người: họ và tôi.

Tôi lại hỏi tiếp:

-Cô muốn gì thưa cô?

Vẫn với khoảng cách yên lặng đó, và vẫn ngập ngừng như vậy, nàng trả lời:

-Muốn được thấy họ.

Tôi nhìn thấy tất cả, cả tình yêu nữa. Đôi mắt Lol ánh lên một đốm sáng, xung quanh là một viền đen. Nàng tiến lại phía tôi, vẫn nhịp bước đó. Nàng không thể đi nhanh hay chậm hơn. Chỉ một biến đổi nhỏ lúc này

trong cử động của nàng đối với tôi cũng là một tai họa, một thất bại vĩnh viễn.

Khi nàng nói, khi nàng cử động, nhìn chăm chú hoặc lơ đãng, tôi có cảm giác đang nhìn thấy kiểu cách nói dối hoàn toàn của riêng nàng, nhìn thấy một khoảng mênh mông nhưng với những giới hạn bằng thép trong lời nói dối đó. Với chúng tôi, người đàn bà này cố tình tránh nói sự thật về T.Beach, về S.Tahla về buổi tối hôm nay. Với tôi, với riêng hai chúng tôi, lát nữa nàng sẽ nói dối về cuộc gặp gỡ của chúng tôi, tôi thấy trước điều đó, nàng nói dối với chính bản thân nàng. Với chúng tôi, nàng nói dối vì lý do cách biệt giữa nàng với chúng tôi nhưng trong thâm tâm, nàng đã nói lên điều đó trong một ước mơ mãnh liệt đến nỗi giấc mơ đó đã trượt khỏi nàng và nàng không biết là đã có nó.

Tôi muốn uống như một kẻ đang khát dòng sữa trắng đục và nhạt nhẽo trong lời nói của Lol.V.Stein, muốn được chia sẻ với nàng điều nàng đã nói dối. Ước mong sao nàng cuốn tôi đi vào và điều đó từ nay sẽ chẳng khác gì như một cuộc viễn du, mong nàng hãy nghiền nát tôi với phần còn lại, và tôi mãi mãi được là nô lệ của nàng.

Bầu không khí yên lặng lại bao trùm lên căn phòng mà nguyên do của nó là sự tập trung cao độ của chúng

tôi. Không một ai nhận thấy mọi điều xảy ra, vẫn chưa ai nhận thấy. Và tôi cũng không biết chắc điều đó nữa.

/ Lol chậm rãi bước về phía bậc thềm, rồi lại trở lại.

Được nhìn thấy nàng, tôi nghĩ có lẽ đã quá đủ cho tôi, mọi chuyện được bắt đầu như vậy và sẽ là vô ích nếu đi quá xa trong mọi hành động và trong những điều người ta thường nói. Đôi cánh tay tôi trở nên như cái bẫy, muốn được ghi chặt nàng, giữ nàng đi đi và lại lại từ đầu này tới đầu kia của khoản khắc thời gian.

-Đã quá khuya rồi mà ngày mai Pierre lại phải dậy sớm , cuối cùng Tatiana nói, nàng tưởng Lol bước xuống thềm là có muốn mời họ ra về.

- Ô, không, khi mình khép cánh cửa phòng làm việc Jean thậm chí cũng chẳng để ý. Đừng, mình van cậu, Tatiana ạ.

- Cậu hãy nói với anh ấy thứ lỗi cho bọn mình, cũng chẳng có gì quan trọng cả mà, Tatiana nói. Thế là hết, tất cả mọi cái như tuột khỏi tôi, tôi nhìn Lol. Ánh mắt của Tatiana giờ đây trông rất kiên quyết, mọi việc xảy ra không như nàng mong muốn. Nàng chợt hiểu ra rằng: Lol đã không nói hết mọi điều. Và biết đâu trong căn phòng bé nhỏ này, qua một con đường ngầm, giữa người này và người kia phảng phất một thứ độc dược mà

nàng sợ hơn mọi cái, giữa họ có một mối đồng cảm mà nàng bị loại trừ ngay trong lúc nàng đang có mặt nơi đây.

-Có chuyện gì xảy ra trong căn nhà này, Lol ạ, nàng nói và cố gắng mỉm cười. Hay đó chỉ là một cảm giác chẳng? Hình như cậu định chờ đợi một ai đó vào giờ này trong đêm mà cậu sợ hãi phải không? Tại sao cậu giữ bọn mình lại như vậy?

-Cô chờ đợi một người có thể đến với chỉ mình cô thôi - Pierre vừa nói vừa cười.

-Ồ, mình không tin - Lol nói.

Nàng đùa theo cách mà Tatiana chẳng ưa chút nào.

Không, tôi vẫn nhầm. Tatiana chẳng hay biết gì hết.

-Quả thực, nếu các bạn muốn thì các bạn có thể về. Thật tiếc. Mình những muốn tối nay cả bọn sẽ ở lại cùng nhau.

-Cậu giấu bọn mình điều gì đó, Lol ạ - Tatiana nói.

-Nhưng nếu như Lol có nói ra điều bí mật đó thì có lẽ đó cũng không phải là điều cô ấy nghĩ, dấu cho cô ấy muốn Pierre xen vào, điều đó sẽ hoàn toàn khác, khác với điều...

Liền đó, tôi nghe thấy mình nói:

-Đủ rồi!

Tatiana nói quá khuya rồi mọi thứ đã bắt đầu rồi beng. Hãy bỏ qua cho anh ấy và nói cho chúng mình biết điều gì đi, Lol.

Lol.V.Stein ngừng lại một chút, buồn chán về vinh quang đạt được quá dễ dàng. Tôi biết chắc về nguyên nhân vinh quang đó: sự rút lui của lòng kiêu hãnh.

Đối với những người khác trừ nàng và tôi, lúc này đôi mắt nàng đang ánh lên niềm vui.

Nàng nói điều này không hướng tới một ai cả.

-Đó là hạnh phúc.

Mặt nàng đỏ nhũ...Nàng cười, câu nói đó làm cho nàng thấy thích thú.

-Bây giờ thì các bạn có thể đi được rồi, nàng nói thêm.

-Cậu không thể nói tại sao ư? Tatiana hỏi.

-Cũng chưa có gì rõ ràng và cũng chẳng có ích lợi gì.

Tatiana giẫm chân.'

-Mặc kệ - Tatiana nói, chỉ một lời thôi Lol? Về niềm hạnh phúc đó.

-Những ngày này mình đã có một cuộc hò hẹn và hạnh phúc đến với mình từ cuộc gặp gỡ đó.

Tatiana đứng dậy, rồi đến lượt Pierre Beugner, họ bước lại gần Lol.

-À ra thế, ra thế.

Tatiana nói và nàng bỗng thấy lo sợ, tôi không biết chính xác nỗi lo sợ đó là gì? Nàng nở một nụ cười vớt vát và gần như nàng kêu lên:

-Coi chừng đấy, Lol.

Đến lượt Lol đứng dậy. Trước mặt nàng, và Tatiana đằng sau là tôi Jacques Hold. Chắc là tôi đã nhầm. Tôi không phải là người mà Lol.V.Stein tìm. Đó là một người khác.

- Chẳng có chút gì đáng để tôi phải suy nghĩ trong câu chuyện thời trẻ nữa cả. Thậm chí nếu mọi cái phải bắt đầu lại đối với tôi, nó cũng chẳng phiền gì tới tôi cả.

-Hãy coi chừng, coi chừng Lol.

Đoạn Tatiana quay về phía Jacques Hold.

-Anh về luôn chứ?

Jacques Hold nói:

-Không.

Tatiana nhìn cả hai; người này rồi đến người kia và nói:

-Lạ chưa kia, anh định cùng chăm lo đến hạnh phúc của Lol.V.Stein sao ?

*

* *

Nàng trở lại sau khi đã tiễn hai vợ chồng Beugner. Nàng đi đến, chầm chậm và tựa lưng vào cánh cửa sổ. Khuôn mặt nàng hơi cúi xuống, tay nàng vòng ra phía sau lưng, níu lấy tấm rido. Nàng đứng đó. Tôi như muốn sụt xuống. Một sự yếu đuối chiếm lấy thân thể tôi, huyết áp trong người tôi tăng lên, máu như tràn ra, trái tim tôi vỡ vụn, mềm nhão, đập lười biếng rồi xui dần. Ai là người nàng sẽ gặp thay vì gặp tôi chứ ?

-Nào, cuộc hẹn gặp kia là thế nào?

- (Một người đàn bà đẹp, thon thả, mảnh mai trong chiếc áo váy màu đen. Nàng đưa tay ra, gọi tôi ư! Tôi trầm nghĩ)

Ồ, Jacques Hold, tôi chắc là anh đã đoán ra.

Nàng vẫn quá tàn nhẫn với tôi. Trò xiếc!

-Dẫu sao thì cô hãy cứ nói đi. Nào !

-Gì?

- Đó là ai?

- Đó là anh, là ảnh, Jacques Hold. Tôi đã gặp anh cách đây bảy ngày, lần đầu tiên chỉ một mình ảnh và sau đó với một người đàn bà khác. Tôi đã đi theo hai người đến tận khách sạn "Những khu rừng".

Tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi muốn trở ra với Tatiana đang ở ngoài phố!

-Tại sao vậy?

Nàng rời tay khỏi tấm riđô, ngẩng đầu lên và đi đến gần tôi.

-Tôi đã chọn anh.

Nàng đến gần nhìn tôi, chúng tôi chưa bao giờ gần nhau đến thế. Nàng trắng một màu trắng trần tục. Nàng hôn lên môi tôi. Tôi không đáp lại nàng, tôi quá sợ hãi, tôi chưa dám. Nàng cũng chờ đợi cả điều này. Tôi đang chìm trong cái đêm của T.Beach. Đúng thế, ở đó, người ta chẳng đáp lại tình yêu của Lol.V.Stein. Nàng bám lấy tôi, tôi vẫn muốn chạy trốn.

-Nhưng mà cô muốn gì?

Nàng không biết.

-Tôi muốn, nàng nói.

Nàng yên lặng nhìn miệng tôi. Và thế rồi chúng tôi nhìn nhau mắt trong mắt. Kiên quyết, không gì cưỡng lại được, nàng muốn tôi.

-Tại sao?

Nàng lắc đầu và nói tên tôi.

-Jacques Hold.

Lol đã thốt lên cái tên đó với tất cả sự trinh bạch của nàng. Lần đầu tiên tên của tôi được gọi không mang ý nghĩa chỉ danh.

-Lola Valérie Stein .

-Vâng.

Đằng sau sự trong trắng là thân thể nóng bỏng của nàng, là bản chất riêng của nàng được gỡ bỏ khỏi vỏ ngoài của nó, nàng đón nhận tôi với một nụ cười. Sự lựa chọn của nàng không theo một sở thích nào cả. Tôi là người đàn ông ở S.Tahla mà nàng đã quyết định theo đuổi. Chúng tôi đang hòa vào nhau. Chúng tôi gọi tên nhau. Tôi đứng sát gần nàng, tôi muốn chạm vào cơ thể nàng. Đầu tiên là hai tay và sau đó đến đôi môi.

Tôi trở nên vụng dại. Lúc tôi đặt tay lên người nàng thì bỗng kỷ niệm của một kẻ xa lạ đã chết trở về với tôi: Ta sẽ được sử dụng thay cho Richardson bắt tử, người của T.Beach, người ta chẳng nhận ai ra ai, trước, sau, và hiện tại, người ta lẫn lộn giữa ta với con người kia, hòa lẫn tất cả làm một, người ta sẽ lạc lối, quên tên, người ta sẽ chết vì quên lãng từng mảnh đời tiếp mảnh đời, thời gian tiếp thời gian, tên tiếp tên, quên lãng cả cái chết. Mọi con đường hé mở. Đôi môi nàng hé mở trên đôi môi tôi. Bàn tay mở rộng của nàng đặt trên cánh tay tôi, báo trước một tương lai muôn vẻ, có một không hai, bàn tay mượt mà với những ngón tay cong cong, run rẩy, nhẹ như lông hồng và với tôi nó như một bông hoa mới nở.

Nàng có một thân hình dong dỏng, đẹp rất thẳng nhưng hơi cứng do tuân theo một kiểu cách nào đó học được từ thời còn nhỏ, thân hình của cô bé lớn lên ở nội trú. Nhưng sự khiêm nhường dịu dàng của nàng thể hiện trên khuôn mặt nàng và trong đó các cử động các ngón tay của nàng khi chúng chạm vào một vật nào đó hay vào tay tôi.

-Cô có đôi mắt đôi lúc rất sáng và mái tóc cô mới vàng làm sao.

Tóc của nàng có mùi hương hạt hoa như ở tay nàng. Ngây ngất, nàng thì thầm điều mà tôi nghe rất rõ.

- Đúng vậy.

Cái nhìn của nàng ánh lên dưới đôi mi mắt chớp xuống phải làm quen với sự ngột ngạt thiếu không khí xung quanh hai hành tinh nhỏ bé màu xanh này nơi ánh mắt bị hút vào, thôi miên trong những phút giây bối rối.

-Em thấy anh đi ra rạp cinê vào thứ tư vừa rồi. Anh còn nhớ lúc đó trời nóng và anh cầm trong tay chiếc áo khoác.

Tôi lắng nghe. Tiếng nàng hòa lẫn trong tiếng đàn Violon lúc trầm lúc bổng.

-Anh thậm chí chẳng nghĩ đến anh đang làm gì. Anh bước ra khỏi dãy hành lang tối của rạp chiếu bóng. Anh đi xem một mình có lẽ là để giết thời gian. Khi ra đến đường phố anh nhìn những người đàn bà đi lướt qua.

Hoàn toàn sai.

-À, có thể, Lol kêu lên.

Giọng nàng lần này trở nên nhỏ nhẹ như hồi thiếu nữ, nhưng chậm và yếu hơn. Nàng ngả người vào vòng tay tôi, mắt nhắm lại, chờ đợi cái gì đến sẽ phải đến. Một lúc sau, nàng nói rất khẽ.

-Người đàn bà đến bãi đỗ sau đó chính là Tatiana Karl.

Tôi không trả lời nàng.

-Đúng là cô ấy. Anh vẫn thường đi lại với cô ấy. Em biết điều đó.

Hai mi mắt nàng ướm đậm mồ hôi. Tôi hôn lên đôi mắt ấy và cảm nhận qua môi mình những lần chớp mắt của nàng. Tôi buông nàng ra rồi khỏi nàng. Tôi đi lại phía đằng kia của phòng khách. Nàng vẫn đứng yên tôi dò hỏi:

-Không phải là tôi giống Michael Richardson sao?

-Không, không phải như vậy, nàng nói - Anh không giống người ấy. Không - Nàng kéo dài giọng - Tôi không biết vì sao.

Tiếng đàn dừng lại. Chúng tôi lặng im, và sau đó tiếng đàn lại vang lên.

-Phòng của anh bật sáng và tôi thấy Tatiana lướt qua. Cô ấy không mặc áo quần, bộ ngực trần dưới mái tóc màu đen để xỏa.

Nàng đứng yên, mắt nhìn ra vườn, nàng chờ đợi. Nàng vừa nói Tatiana với bộ ngực trần dưới mái tóc đen để xỏa. Câu cuối cùng đó vẫn âm vang mãi trong tôi. Tôi nghe rõ bộ ngực trần dưới mái tóc đen. Trần trần, tóc,

đen..."Nhất là hai từ cuối cùng vẫn còn âm vang mãi một cách đều đặn và lạ lùng. Quả thật Tatiana đang như vậy, đúng như Lol tả: Nàng trần truồng dưới mái tóc đen để xỏa. Nàng vẫn thường như vậy cho người tình của nàng trong phòng kín. Cường độ của câu nói bỗng tăng lên đột ngột, không khí quanh đó nổ lục đục, câu nói bật ra không còn ý nghĩa của nó. Tôi nghe từ một âm thanh chát chúa đến điếc cả tai và tôi không hiểu được. Tôi thậm chí cũng không hiểu là nó muốn nói gì nữa.

Lol vẫn đứng cách xa tôi, như bị đóng đinh xuống sàn nhà và vẫn quay về phía vườn, không hề chớp mắt.

Sự trống rỗng của Tatiana đã lộ ra ngày càng rõ và tước đi mất của nàng ý nghĩa nhỏ nhất mà nàng có. Khoảng trống là bức tượng. Đế của bức tượng ở đây là câu nói, khoảng trống là Tatiana trần truồng dưới mái tóc đen: sự thực. Nó biến đổi diệu kỳ, sự thật không còn chứa đựng sự thật nữa. Tatiana thoát khỏi chính bản thân nàng, băng lướt qua các cửa sổ để ngỗ, trong thành phố, trên những con đường, trong bùn, chất lỏng, ao tù của sự trống rỗng. Nàng đây rồi, Tatiana Karl, trần truồng dưới mái tóc màu đen bỗng hiện ra giữa tôi và Lol. Câu nói vừa mới tắt, tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa, đó là khoảng khắc yên lặng nó chết dưới chân Lol, Tatiana nằm vào

chỗ của nó. Như một kẻ mù lòa, tôi sờ soạng, tôi chẳng còn nhận biết được những gì tôi chạm phải.

Tôi không còn sợ Tatiana nữa. Chúng tôi có hai người trong lúc này đang nhìn Tatiana trần truồng dưới mái tóc đen. Tôi nói không hề suy xét.

-Tatiana, một cô gái phóng đảng tuyệt vời.

Lol hơi nhích đầu, nàng có một giọng nói mà tôi vẫn chưa biết ở nàng, rền rĩ mà cao vút.

-Một người tuyệt nhất, tuyệt nhất trong tất cả phụ nữ có phải không.

Tôi nói:

-Tuyệt nhất.

Tôi đi về phía Lol.V.Stein. Tôi hôn nàng, nàng không nhúc nhích. Nàng đẹp hơn lên. Nàng nói:

-Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ.

Tôi không trả lời, tôi lại để nàng cách xa ra, một mình ở chính giữa phòng khách. Nàng hình như không nhận ra tôi đã đứng xa. Tôi nói tiếp:

-Anh sẽ bỏ Tatiana Karl.

Nàng trượt xuống nền, lặng đi và không ngót van vỉ:

-Em van anh, em cầu xin anh, anh đừng làm điều đó.

Tôi chạy lại phía nàng, đỡ nàng dậy. Những người khác có thể nhầm. Khuôn mặt nàng không hề biểu lộ một chút nào đau khổ mà là sự tin cậy.

-Gì em.

-Em van anh.

-Em hãy nói là tại sao?

Nàng nói:

-Em không muốn.

Chúng tôi bị nhốt vào một nơi nào đó. Mọi tiếng vang vọng đều chết. Tôi bắt đầu nhìn rõ dần, từng ít một. Tôi nhìn thấy những bức tường nhẵn lỳ, không hề có một chỗ nào để bầu vú, chúng vừa mới mọc lên xung quanh chúng tôi. Người bảo tôi chạy trốn, tôi chẳng hiểu gì cả. Sự đàn độn của chính bản thân tôi cũng bị giam cầm. Lol đứng trước mặt tôi, nàng lại tiếp tục cầu khẩn, tôi bỗng chán nản khi phải suy xét về nàng.

-Anh sẽ không bỏ Tatiana Karl.

-Đúng rồi, anh phải gặp lại cô ấy.

-Vào thứ ba này.

Tiếng đàn Violon ngừng lại, để lại đằng sau nó khoảng im lặng trống hoắc. Tôi sợ hãi những người khác.

-Thế còn em, còn em thì bao giờ?

-Thứ tư đúng giờ ở chỗ hẹn- Nàng nói.

Tôi không trở về nhà. Trong thành phố cũng chẳng còn nơi nào mở cửa. Thế rồi tôi đi đến trước biệt thự của vợ chồng Beugner, sau đó tôi đi vào cửa của người làm vườn. Cửa sổ phòng Tatiana vẫn sáng ánh đèn. Tôi gõ vào kính Tatiana đã quen. Nàng mặc quần áo rất nhanh. Bây giờ đã là ba giờ sáng. Nàng làm mọi cái rất nhẹ nhàng mặc dù Pierre Beugner không phải không biết tí gì, tôi chắc chắn điều ấy. Nhưng chính nàng thích làm như thế mọi việc vẫn kín đáo ở S.Tahla, nàng vẫn được coi là một người vợ chung thủy. Nàng cũng hài lòng với tiếng tăm đó.

-Nhưng, thứ ba cơ mà, anh? Nàng hỏi.

-Cả thứ ba nữa,

Tôi để ô tô khá xa hàng rào. Chúng tôi đi đến khách sạn "Những khu rừng". Ngồi trong xe, Tatiana hỏi:

-Sau khi bọn này về thì Lol thế nào?

-Rất biết điều.

*

* *

Khi tôi đến bên cửa sổ căn phòng tại khách sạn "Những khu rừng", nơi tôi đợi Tatiana Karl, ngày thứ ba vào giờ đã định thì trời đã về chiều. Tôi tin chắc mình nhìn thấy ở khoảng từ chân đồi lên đến khách sạn một bóng xám, một người đàn bà mà tôi không thể nhầm với mái tóc màu vàng sẫm lẫn giữa những thân lúa mạch đen. Mặc dù đã chờ đợi tất cả, tôi vẫn cảm thấy xúc động mà ngay lúc đó tôi không biết nó thực sự thuộc loại nào, giữa nghi ngờ và lo sợ, giữa khiếp hãi và vui mừng. Tôi muốn gọi tên nàng, muốn được nàng cứu giúp, muốn vĩnh viễn xa lánh, và mãi mãi thiết tha với tất cả con người Lol.V.Stein, với tình yêu của nàng. Tôi cố ghìm một tiếng gọi, tôi cần mong sự trợ giúp của Chúa Trời, tôi đi ra như chạy rồi lại lập tức trở vào, bước quanh trong phòng, quá đơn độc lúc yêu cũng như lúc không yêu nữa, đau khổ vì sự bất lực đáng thương hại của con người tôi trong lúc chứng kiến sự kiện này. Rồi thì nỗi xúc động cũng nhẹ dần. Nó vơi đi và tôi đã có thể chịu đựng được. Lúc này cũng là lúc mà tôi chợt nhận ra rằng nàng chắc cũng phải nhìn thấy tôi.

*

* *

Bỗng nhiên, người đàn bà tóc vàng không ngồi nguyên như ban nãy, nàng động dậy rồi lại ngồi yên. Tôi tin chắc nàng phải nhận thấy tôi đã phát hiện ra và có mặt của nàng. Và chúng tôi cũng đã nhìn nhau, tôi tin chắc điều đó. Trong bao lâu?

Không thể chịu đựng tiếp, tôi quay đi nhìn về phía bên phải cánh đồng nơi không có nàng. Ở phía đó, Tatiana đang đi đến, nàng bận một bộ đồ màu đen. Nàng trả tiền xe taxi và từ từ đi khuất dưới rặng dương liễu. Không gõ cửa, nàng nhẹ nhàng bước vào phòng. Tôi bảo nàng đi đến với tôi một lát ở cửa sổ. Tatiana đến bên tôi, tôi chỉ cho nàng quả đồi và cánh đồng lúa mạch. Tôi đứng đằng sau nàng. Như vậy tôi đã chỉ cho nàng thấy Lol.

-Chúng mình chẳng bao giờ để mắt nhìn cả, ở phía này của khách sạn thật là đẹp.

Nhưng Tatiana vẫn chẳng nhìn thấy gì cả. Nàng đi về phía cuối phòng.

-Không, cảnh ở đó rất tẻ nhạt.

Rồi nàng gọi tôi.

-Chẳng có gì đáng để nhìn cả, lại đây với em đi anh.

Không để nàng phải đợi lâu, Jacques Hold đến cạnh Tatiana.

Jacques Hold chiếm đoạt Tatiana không thương xót. Nàng không hề phản ứng, chẳng nói gì và cũng không từ chối một điều gì, chỉ hơi chút ngổ ngàng về sự ham muốn đến như vậy của Jacques Hold. Họ đắm chìm trong niềm hoan lạc đến vô cùng.

Trong khoảng khắc hoàn toàn quên lãng Lol, khoảng khắc đó, tia chớp dịu dịu đó, theo thời gian trùng hợp với sự rình mò của Lol mà nàng không hề có chút hy vọng nho nhỏ nào cảm nhận được, nàng muốn nó phải được tồn tại và đã tồn tại.

Ôm chặt lấy Tatiana, Jacques Hold không thể rời nàng. Anh nói với nàng. Nhưng Tatiana không rõ lắm địa chỉ nơi nhận của những lời Jacques Hold nói với nàng. Không chút nghi ngờ, nàng tin những lời nói đó không dành cho nàng, tất nhiên cũng không phải cho một người đàn bà khác hôm nay không có mặt, mà những lời đó bộc lộ nỗi lòng của Jacques Hold. Nhưng tại sao lại lần này chứ không phải lần nào khác? Tatiana

lần lại câu chuyện, tìm hiểu ý nghĩa lời nói của Jacques Hold.

-Tatiana , em là cuộc đời, là lẽ sống của anh.

Ngày hôm đó, Tatiana nghe những lời của người yêu, lúc đầu với một sự thích thú, với niềm khoái cảm được là một người đàn bà trong vòng tay yêu đương của người đàn ông.

-Tatiana, anh yêu em, anh yêu em Tatiana !

Nghe những lời đó. Tatiana trở thành một người biết cách vỗ về an ủi, rất mực dịu dàng.

-Vâng, em đây, em vẫn luôn ở cạnh anh đây thôi.

Lúc đây nàng thích thú khi được thấy Jacques sung sướng hạnh phúc bên cạnh nàng, rồi bỗng nhiên nàng bỗng sờ nghe thấy những lời thật lạ lùng và nguy hại.

-Tatiana, em gái của anh, Tatiana.

Nghe những điều đó, những điều như thế nàng không phải là Tatiana. A, lời nói mới thật dịu dàng làm sao.

-Em còn muốn thế nào nữa hả, Tatiana ?

Phải đến ba giờ đồng hồ trôi qua kể từ khi cả ba chúng tôi ở đó, từ khi nàng nhìn thấy lần lượt chúng tôi ở

khung cửa sổ, tấm gương đó chẳng phản chiếu một điều gì và trước tấm gương đó nàng chắc phải cảm thấy dễ chịu với sự gạt bỏ nàng như bản thân nàng vẫn mong muốn.

Cuối cùng trời cũng đã tối.

Jacques Hold lại một lần nữa chiếm đoạt Tatiana Karl với đôi chút mệt mỏi. Rồi sau đó, anh vẫn không ngừng nói với người đàn bà ở ngoài, người không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì và anh cảm thấy ở mình có một tình cảm thân thiết với nàng đến lạ lùng. Tatiana tưởng là anh đã thiêu thiêu ngủ. Nàng để yên cho anh nghỉ và nằm dịch một chút sang bên cạnh, lúc này anh đang ở cách đây vài dặm, đâu đó trong cánh đồng. Anh ôm lấy Tatiana, nàng chờ đợi một lần nữa...Nhưng vô ích. Tưởng anh đã ngủ, nàng nói.

-Anh không được nói những lời như vậy nữa, những lời nói đó thật là nguy hiểm.

Tatiana luyến tiếc. Nàng không phải là người mà anh đã có thể yêu. Ngay từ đầu nàng chỉ là người phụ nữ của S.Tahla, không có gì khác hơn, nàng không tin rằng sự thay đổi tàn nhẫn của Michael Richardson là cái gì đó trong quyết định này. Nhưng thật đáng tiếc những lời đậm tình ấy tan biến cả rồi sao? Tối hôm đó, lần đầu tiên

kể từ đêm khiêu vũ ở T.Beach, Tatiana nói nàng đã tìm thấy một vị ngọt chung, vị ngọt tình yêu.

Tôi lại bên cửa sổ, Lol vẫn luôn ở đó, đơn độc trên cánh đồng và nàng không để lộ cho ai biết. Tôi biết điều ấy ở nàng cũng như tôi biết được tình yêu của tôi.

Tôi trở lại giường, nằm dài cạnh Tatiana Karl. Chúng tôi lại quấn lấy nhau trong không khí mát lạnh của màn đêm đang xuống. Mùi hương thơm từ cánh đồng lúa mạch ủa vào qua cửa sổ để ngỏ. Tôi nói với Tatiana:

-Mùi lúa mạch phải không nhỉ?

Nàng ngửi mùi hương thơm. Nàng nói với tôi là đã muộn rồi và nàng phải trở về. Nàng hẹn tôi ba ngày nữa sẽ gặp nhau, trong lòng những lo sợ tôi từ chối. Trái lại, tôi đã đồng ý thậm chí không cần xem ngày đó tôi có rỗi hay không?

Lẫn trong tiếng bước chân ra cửa, nàng hỏi tôi có thể nói cho nàng biết đôi điều về tâm trạng của tôi.

-Anh muốn gặp lại em, tôi nói, gặp em nữa.

-Thôi anh đừng nên nói như thế, anh đừng nói nữa.

Khi nàng đi rồi, tôi tắt hết đèn trong phòng để cho Lol ra khỏi cánh đồng và trở về thành phố đừng phải gặp tôi.

NGÀY HÔM SAU, TÔI SẮP XẾP ĐỂ VẮNG MẶT ở bệnh viện trong một giờ buổi chiều. Tôi đi tìm nàng. Tôi đi qua rạp chiếu bóng nơi nàng đã nhìn thấy tôi hôm đầu. Tôi đi qua trước nhà nàng, phòng khách để ngỏ, chiếc xe hơi của Jean không còn ở đó.

Hôm ấy là một ngày thứ năm, tôi nghe thấy tiếng cười của một cô bé con vang ra từ thảm cỏ đối diện phòng chơi bi-a, và sau đó là hai giọng cười hòa lẫn vào nhau, nàng chỉ có con gái - tất cả là ba cô. Một chị hầu phòng bước ra bậc thềm, trẻ và khá xinh, đeo chiếc tạp dề màu trắng, chị ta đi theo lối dẫn ra thảm cỏ, nhìn tôi đang đứng lại ở ngoài đường, cười với tôi rồi biến mất. Tôi lại đi tiếp, tôi tránh đến khách sạn "Những khu rừng" nhưng rồi tôi lại đến đây. Tôi đỗ xe lại và rãi khá xa khách sạn, tôi đi một vòng quanh cánh đồng lúa mạch, cánh đồng vắng ngắt. Nhưng nàng chỉ đến đó khi có chúng tôi ở khách sạn - Tatiana và tôi. Tôi trở về: tôi cho xe chạy chậm chậm trên các đường phố chính, một ý nghĩ chợt đến với tôi. Nàng có thể ở trong khu phố nơi Tatiana ở. Quả thực nàng đang ở đây. Nàng đang đi dạo trên đường phố chạy dọc theo nhà của Tatiana, cách đó

chùng hai trăm mét. Tôi dừng xe lại, đi bộ theo nàng. Nàng đi đến đầu phố. Nàng bước khá nhanh, dáng đi của nàng rất đẹp, nhẹ nhàng và khoan thai. Tôi có cảm thấy nàng đầy đặn hơn hai lần trước tôi gặp. Nàng choàng chiếc áo măng tô màu ghi, đội chiếc mũ đen không vành. Nàng rẽ sang phải theo lối đi về nhà nàng. Tôi trở lại chỗ để xe, mệt mỏi. Nàng vẫn tiếp tục đi dạo và nếu tôi không đi chậm lại thì tôi có thể gặp nàng. Nàng bước khá nhanh nhưng thỉnh thoảng nàng đi chậm hẳn như dừng lại rồi lại tiếp tục đi. Nàng trông cao hơn lúc ở nhà. Tôi nhận ra chiếc áo khoác ngoài, trừ chiếc mũ đen không vành, nàng không đội chiếc mũ ấy khi ở trên cánh đồng lúa mạch. Tôi không bao giờ đi sát cạnh nàng. Không. Tôi sẽ không nói với nàng rằng "Tôi không thể chờ đợi đến tận ngày đó, giờ đó. Ngày mai là chủ nhật, nàng có đi dạo không?"

Và ngày chủ nhật đến, một ngày thật đẹp trời và dài đến vô tận. Tôi không trực ở bệnh viện. Một ngày chủ nhật ngăn cách tôi và nàng. Tôi lái xe, đi bộ tìm nàng hàng giờ. Chẳng thấy nàng ở một nơi nào cả.

Nhà nàng vẫn vậy, cửa vẫn để ngỏ. Chiếc xe của Jean Bedford cũng không có ở nhà, không hề có tiếng cười của các cô bé gái. Năm giờ chiều tôi đến uống chè ở

nhà vợ chồng Beugner. Tatiana nhắc tôi về lời mời của Lol vào ngày kia - thứ hai. Một trò mời ngốc nghếch, hình như cô ta muốn làm như những người khác muốn có một cuộc sống ổn định, Tatiana nói như vậy. Buổi tối chủ nhật ấy, tôi lại đảo qua trước nhà nàng. Ngôi nhà vẫn với cánh cổng để ngỏ và vang lên tiếng đàn violon của Jean Bedford. Nàng kia rồi, nàng ngồi ở trong phòng khách. Tóc nàng để xõa, xung quanh nàng, ba cô bé con chạy đi chạy lại, mãi chơi những gì tôi cũng không biết nữa. Nàng ngồi yên, lơ đãng không nói một lời nào với các cô bé, và bọn trẻ cũng vậy, chúng chẳng hỏi gì nàng. Tôi ở lại khá lâu, sau đó lần lượt từng cô bé con lại ôm hôn nàng và vào đi ngủ. Ánh đèn bật sáng ở các cửa sổ tầng một. Nàng ngồi lại ở phòng khách vẫn trong tư thế đó. Bỗng nhiên nàng mỉm cười với chính mình. Tôi không gọi nàng. Nàng đứng dậy, tắt đèn và biến mất. Đến ngày mai...

*

* *

Đó là một phòng trọ nhỏ ở gần ga Green Town. Green Town cách S.Tahla độ non một giờ

đồng hồ đi bằng xe car. Vẫn chưa có mấy người, trời hã còn sớm. Từ góc trong của phòng trà, nàng mỉm cười với tôi, một nụ cười quyến rũ khác hẳn với nụ cười tôi thường thấy ở nàng. Nàng đón tôi khá lịch sự, nhã nhặn. Nhưng khi nàng nhìn lên, tôi thấy ở nàng một niềm vui man rợ, điên dại khiến cho thân hình nàng như đang lên cơn sốt: đó là niềm vui được ở đây, trước mặt tôi và với điều bí mật không bao giờ nàng để lộ cho tôi biết, nhưng tôi vẫn biết điều đó.

-Anh tìm em mãi, anh đã đi bộ rất lâu trên các đường phố.

-Em đi dạo, em quên chưa nói với anh điều đó sao? Hàng ngày em thường đi dạo khá lâu.

-Em đã nói điều đó với Tatiana rồi chứ?

Một lần nữa tôi tưởng như mình bị chôn chân tại đó, tim tôi như ngừng đập, đơn giản chỉ vì tôi nhìn quá sát nàng.

Chỉ riêng cái nhìn của nàng cũng đủ làm cho tôi ngất đi. Nó không cần thêm bất cứ một lời nói nào và nàng, nàng có thể chịu đựng một sự im lặng đến vô tận. Tôi muốn làm gì đó, muốn gào thét lên với tất cả những từ tan ra và kết cục thành một mớ bòng bong chỉ để hiểu với mình Lol. Nhưng rồi tôi vẫn im lặng. Tôi nói:

-Anh luôn chờ đợi cái ngày sẽ xảy ra một chuyện gì.

-Chúng ta sẽ đi đến một điều gì đó. Thậm chí nếu không có sự cố gì xảy ra thì chúng ta cũng vẫn tiến đến một đích nào đó.

-Đích nào cơ chứ?

-Em không biết. Em chỉ biết một điều là cuộc sống quá đơn điệu. Bởi vậy, khi nào sự đơn điệu ấy chấm dứt, em sẽ biết đích xác.

Nàng vẫn mặc chiếc váy trắng như hôm đầu đến nhà Tatiana. Người ta có thể thấy chiếc áo váy sau lần áo khoác đi mưa màu ghi không cài cúc. Cũng bởi tại tôi chăm chú nhìn chiếc áo váy, nàng liền cởi phăng chiếc áo khác màu ghi, nàng hiện ra trước tôi với đôi cánh tay trần. Mùa hè đến đọng ở đôi cánh tay mát mẻ của nàng.

Nghiêng mình về phía trước, chàng nói rất nhỏ nhẹ:

-Tatiana.

Tôi hoàn toàn tin đó là một câu hỏi.

-Anh và cô ấy vừa mới gặp nhau hôm thứ ba.

Nàng đã biết điều đó. Nàng hỏi trong hơi thở.

-Sao?

Tôi chưa trả lời ngay. Nàng tưởng tôi không hiểu câu hỏi, nàng lại tiếp:

-Tatiana thế nào?

Giá như nàng đừng nói về Tatiana Karl thì có lẽ tôi cũng không nhắc tới. Nàng thật là chán. Bản thân nàng cũng không biết câu hỏi của nàng sẽ kéo theo cái gì, bản thân nàng cũng không ngờ đến điều mà câu trả lời sẽ gợi ra. Chúng tôi phân vân trước câu hỏi, trước sự mù quáng của nàng.

Tôi chấp nhận điều này. Tôi đã chấp nhận ngay từ hôm thứ ba, và thậm chí chắc chắn là từ những giây phút gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và nàng.

-Tatiana thật là tuyệt vời.

-Anh không thể sống thiếu cô ấy được, có phải không?

Tôi thấy một giấc mơ hầu như bị tắt ngấm. Thịt da tôi rách nát, rỉ máu rồi trôi dạt. Nàng cố lắng nghe một tiếng ồn ào từ trong tâm khảm nhưng nàng bất lực, kết quả điều mong muốn không thành đạt đã xâm chiếm lấy nàng. Nàng chớp chớp mắt vì ánh sáng quá chói. Tôi tránh nhìn nàng trong thời gian kéo dài khá lâu của kết cục tất yếu này. Tôi trả lời:

-Anh không thể sống thiếu cô ấy được.

Tiếp đó, tôi không thể không quay đầu lại nhìn nàng. Những giọt lệ dâng đầy trong khóe mắt, nàng cố nén để không chìm trong nỗi đau khổ tột cùng, trái lại nàng gắng giữ với tất cả sức lực của nàng để bày tỏ một niềm hân hoan có thể nói là niềm hân hoan của hạnh phúc. Tôi không nói gì - Tôi không muốn an ủi vớ vẩn về tình cảm bất thường của nàng. Rồi khoảnh khắc đó cũng qua đi. Nàng cố nuốt những giọt nước mắt để cho nó trở về biển nước mắt trong cơ thể nàng. Khoảnh khắc đó không nghiêng hẳn về vinh quang cũng như chiến bại, nó chẳng hề mang một màu sắc gì.

Nàng nói:

-Anh sẽ thấy là quan hệ giữa anh và Tatiana sẽ tốt đẹp hơn trong thời gian sắp tới.

Tôi mỉm cười với nàng, nàng vẫn luôn trong trạng thái nửa biết nửa không về một tương lai do mình định ra. Cả hai chúng tôi đều không biết. Tôi nói.

-Anh muốn.

Khuôn mặt nàng thay đổi, xanh xao.

-Còn chúng ta, liệu chúng ta sẽ biến điều đó thành cái gì.

Tôi hiểu rằng tôi đã nói lên lời tuyên án đó thay vì nàng. Ở vào địa vị nàng, tôi có thể cho phép tôi, nhưng về phía nàng thì nàng không muốn.

-Em cũng muốn, nàng nói.

Nàng hạ thấp giọng. Trên mi mắt của nàng lấp lánh những giọt mồ hôi mà tôi đã được ném mùi vị từ buổi đêm hôm nọ.

-Nhưng Tatiana Karl vẫn đó, duy nhất trong cuộc đời anh.

Tôi nhắc lại:

-Duy nhất trong đời anh. Ấy là anh nói thế khi anh nói về chuyện đó.

-Nên như thế - nàng tiếp. Nên như thế bởi vì em yêu anh.

Lời nói bay lơ lửng trong khoảng không gian và đọng lại. Nàng đã nói với tôi như vậy.

Nàng yêu, yêu chính người phải yêu Tatiana. Nhưng không ai cả. Không một chút gì ở trong tôi yêu Tatiana. Tôi chỉ tham dự vào viễn cảnh do nàng vẽ nên với sự bướng bỉnh lạ lùng. Tôi không phản đối nàng. Thế là Tatiana, phá tan các cánh cửa, từ từ đi vào trong đầu óc của chúng tôi.

-Nào, chúng mình đi dạo nhé. Anh có một vài chuyện muốn nói với em.

Chúng tôi bước bên nhau, trên đường phố ở giữa sau nhà ga nơi có ít người qua lại. Tôi đỡ lấy tay nàng.

Tatiana đến khách sạn sau anh một lúc. Thỉnh thoảng cô ấy vẫn làm như thế để cho anh tưởng là cô ấy không đến, anh vẫn biết chuyện đó. Nhưng hôm qua anh thèm Tatiana đến điên dại và muốn có Tatiana ở cạnh mình.

Tôi chờ đợi. Nàng không hỏi thêm gì tôi cả. Làm thế nào để biết rằng nàng hiểu, làm thế nào để nàng tin là tôi có thấy nàng ở cánh đồng lúa mạch? Và cả điều này nữa: Tại sao nàng lại chẳng hỏi gì tôi? Tôi lại tiếp:

-Em biết không, cô ấy đến, với vẻ ân hận và vờ như xấu hổ. Còn chúng ta, anh và em thì biết rất rõ điều đó ẩn giấu cái gì ở Tatiana.

- Ô, cô bé Tatiana.

- Đúng vậy.

Rồi tôi kể lại với Lol.V.Stein:

Tatiana cởi quần áo - anh nhìn nàng, nhìn rất chăm chú người không phải là người yêu của mình. Mỗi một

lần một mảnh vải trên người nàng rơi xuống, anh càng nhận ra tấm thân bao giờ cũng khơi gợi lên sự thèm muốn mà giờ đây đối với anh, nó rất bình thường. Anh đã quá quen thuộc nó, thậm chí anh còn biết rõ hơn cả bản thân Tatiana. Tuy vậy, anh cũng nhìn rất lâu tấm thân trần truồng trắng muốt của nàng với những đường cong trên cơ thể, hay những đường gân xanh hoặc nâu của các mạch máu, ở trên đó. Anh nhìn nàng đến nỗi quên mất tên gọi của từng đường nét, của tất cả các đường nét, thậm chí toàn bộ thân hình nàng. Và lúc đó Tatiana có nói.

-Tatiana nói gì cơ? Lol.V.Stein thì thầm. Để chiều ý nàng, tôi có thể bịa ra cả chúa Trời nếu như điều đó là cần thiết.

-Cô ấy đã nói tên em.

Tôi đã không bịa đặt.

Jacques giấu khuôn mặt Tatiana Karl dưới tấm ra và như vậy chỉ còn lại tấm thân không đầu hoàn toàn chiều theo ý anh. Anh lật lên, lật xuống và sở hữu tấm thân đó theo ý muốn của mình.

-Ồ, Tatiana thật là dễ bảo.

Lần gặp gỡ đó cả Tatiana và Jacques Hold đều cảm thấy sung sướng hơn thường lệ.

-Cô ấy không nói gì nữa sao?

-Vẫn với tấm ra phủ lên đầu, cô ấy nói về Lol.V.Stein.

"Tatiana kể rất chi tiết về đêm khiêu vũ ở nhà nghỉ thành phố nơi Lol bị mất trí theo lời mọi người. Nàng tả lại rất lâu người đàn bà gầy mặc đồ đen, Anne Marie Stretter và Michael Richardson với người đàn bà ấy. Họ khiêu vũ với nhau ra sao.

-Anh không hình dung nổi đâu, Lol nói:

Lần này không nên để cho Tatiana vẫn dưới tấm ra nói thêm gì nữa. Nhưng sau đó, một lúc sau đó, nàng lại bắt đầu nói. Lúc chia tay nhau nàng hỏi Jacques Hold đã gặp Lol chưa. Mặc dù chẳng có gì ràng buộc giữa họ trong vấn đề này, anh vẫn quyết định nói dối Tatiana.

Lol dừng lại, nàng nói:

-Tatiana có thể đã không hiểu.

Tôi quay nghiêng về phía nàng, ngửi mùi hương thơm ở khuôn mặt nàng, nàng có mùi hương rất trẻ con như mùi của một chất hòa tan.

-Anh đã để cô ấy về trước trái với lệ thường. Anh tắt đèn trong phòng và ở lại một lúc lâu trong bóng tối.

Nàng thở gấp gấp, buồn bã nói:

-Tatiana luôn luôn vội vã.

Tôi trả lời:

-Đúng vậy.

Nàng lơ đãng nhìn đường phố.

-Em không thể biết được mọi việc xảy ra trong căn phòng đó giữa anh và Tatiana, không bao giờ em được biết. Nhưng khi anh kể lại thì em cho đó là một chuyện khác.

Nàng lại tiếp tục bước đi và khẽ khàng hỏi:

-Tatiana dẫu đầu dưới tấm ra, chắc đây không phải là em, có phải không?

Tôi xiết chặt lấy nàng và làm cho nàng đau.

-Đó chính là em.

Chúng tôi đứng dựa vào một bức tường, kín đáo. Nàng vùi đầu vào ngực tôi, thở mạnh. Tôi không còn thấy được khuôn mặt rất đổi dịu dàng của nàng, thân hình của nàng. Đôi mắt của nàng hầu như lúc nào cũng ngạc nhiên tìm kiếm.

Và bỗng nhiên tôi cảm thấy không chịu đựng nổi ý nghĩ thiếu nàng bên cạnh tôi. Tôi nói với nàng cái điều

vừa đến đó dày vò tôi ra sao. Nàng chẳng cảm thấy một điều gì tương tự như vậy, nàng ngạc nhiên. Nàng không hiểu.

-Tại sao em lại phải ra đi cơ chứ?

Tôi xin lỗi nàng. Nhưng nỗi khiếp hãi vẫn còn đó, tôi không thể làm gì được. Tôi đã thấm thía sự thiếu vắng nàng, ngày hôm qua. Lúc nào tôi cũng nhớ nàng, mong nàng.

Nàng đã nói với chồng, là giữa anh và nàng mọi cái có lẽ đã hết, Jean không tin điều đó. Trước đây, đã bao giờ nàng nói với anh như thế hay chưa? Không, chưa bao giờ nàng nói với anh những điều tương tự.

-Tôi hỏi - em vẫn trở về nhà chứ?

Tôi nói hết sức tự nhiên nhưng nàng thì không nhầm lẫn về sự thay đổi đột ngột trong giọng nói của tôi. Nàng nói:

-Lol vẫn trở về trừ khi trở về với Jean Bedford .

Mọi người xung quanh đều tin rằng bệnh của nàng không thể một ngày nào đó bị tái phát lại, nhất là chồng nàng. Bởi vậy nàng đã không dám nói với anh rõ ý nàng muốn. Tôi không hỏi nàng nỗi lo sợ đó là gì vào lúc này và nàng cũng không nói. Nàng chưa một lần nào nói về nguy cơ từ mười năm nay.

-Jean Bedford vẫn tin là đã cứu em khỏi thất vọng, em cũng không bao giờ cải chính, em chưa bao giờ nói với anh ấy rằng đó là một chuyện khác.

-Về chuyện gì?

-Em đã không còn yêu vị hôn phu của mình ngay khi người đàn bà kia bước vào cuộc tình.

Chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế băng, Lol bị nhỡ chuyến tàu nàg định lên. Tôi hôn nàg, nàg cũng nồng nhiệt đáp lại những nụ hôn của tôi.

-Khi em nói em không yêu anh ấy nữa, em muốn nói rằng anh không thể tưởng tượng được người ta có thể đi tới đâu trong cuộc đời vắng bóng tình yêu.

-Hãy nói với anh một lời để chứng minh điều đó.

-Em không biết.

-Cuộc sống của Tatiana không đáng kể đối với em hơn cuộc sống của một người xa lạ.

-Còn hơn thế nữa.

Chúng tôi không rời nhau. Tôi hôn đôi môi nóng bỏng của nàg.

-Đó là một sự đổi chỗ.

Tôi vẫn không rời nàg. Nàg vẫn nói với tôi.

Những chuyến tàu lướt qua.

-Em có muốn gặp lại họ không?

Tôi hôn miệng nàng, tôi vỗ về nàng nhưng nàng gờ ra, cúi mặt xuống đất.

-Vâng. Em đã không còn ở chỗ của em. Họ đã dẫn dắt em đi rồi bỏ em một mình.

Nàng khẽ nhíu mày và điều đó bất thường tới mức làm cho tôi hốt hoảng, tôi đã quá quen và hiểu nàng.

-Thỉnh thoảng em sợ mọi cái sẽ lại bắt đầu.

Tôi không còn ôm nàng trong vòng tay mình nữa. Tôi nói với nàng:

-Không. Chúng mình hoàn toàn không sợ chỉ có vậy mà thôi.

Nàng thở dài.

-Em chẳng hiểu mình là ai.

Tôi kéo nàng lại gần mình. Đôi môi nàng rất mát, hầu như lạnh giá.

-Nhưng nếu một ngày nào đó em...nàng ngập ngừng dừng lại ở từ mà nàng không tìm thấy - liệu họ có xua đuổi em không?

-Anh sẽ giấu em.

-Nếu ngày đó họ làm lần?

-Không.

Nàng quay lại và nói trong nụ cười mẹ vô cùng tin tưởng:

-Em biết dù em có làm điều gì thì anh cũng hiểu được hết. Cần phải cho mọi người thấy là anh có lý.

Ngay lập tức, tôi muốn sẽ dẫn nàng đi mãi mãi, tận chân trời góc biển. Nàng thu mình lại như sẵn sàng để được dẫn đi.

-Em muốn ở lại với anh.

-Tại sao lại không?

-Còn Tatiana.

-Đúng vậy.

-Anh có thể vừa yêu Tatiana, nàng nói và cũng sẽ như thế đối với...

Nàng nói thêm:

-Em chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả.

-Sẽ là như thế.

Tôi hỏi nàng.

-Tại sao lại có bữa ăn tối trong hai ngày nữa?

-Rất cần cho Tatiana.

Nàng im lặng. Chúng tôi đứng yên như vậy rất lâu, mặt sát gần nhau không hề nói một lời nào. Chúng tôi nghe tiếng tàu chạy qua tạo nên tiếng động duy nhất. Vẫn đứng nguyên như trước, nàng nói với tôi.

-Trong một tâm trạng nào đó, mọi dấu vết tình cảm hoàn toàn bay biến. Em không yêu anh khi em yên lặng theo một cách nào đó. Anh có để ý chẳng?

-Anh có thấy.

Nàng muốn vươn vai và cười.

-Và sau đó em lại bắt đầu đến với anh.

Tôi nói với nàng tôi phải gặp Tatiana vào lúc năm giờ ngày thứ năm.

*

* *

CUỐI CÙNG BỮA CƠM Ở NHÀ LOL CŨNG ĐÃ đến. Ngoài tôi và vợ chồng Beugner còn có ba người khách nữa, chúng tôi không quen họ. Một bà đã

đúng tuổi, giáo sư trường đại học âm nhạc ở U.Bridge đến cùng với hai đứa trẻ hằn là con bà ta; một cậu thanh niên và một chị phụ nữ mà hình như Jean Bedford rất nóng lòng đợi chồng của chị ta. Mãi đến sau bữa ăn tối, anh chàng đó mới đến.

Tôi là người đến sau cùng.

Tôi không hẹn với nàng. Lúc bước lên tàu, nàng nói rằng mọi người đã ấn định bữa cơm vào tối nay. Tôi chờ đợi.

Bữa ăn tối tương đối trầm trọng, Lol chẳng hề cố gắng để bớt đi phần nào không khí buồn tẻ, hay là nàng không để ý thấy điều đó. Suốt buổi tối nàng cũng không hề bận tâm đến việc nói ra, dù chỉ một lời bóng gió xa xôi, là tại sao nàng đã mời tất cả chúng tôi. Tại sao? Có lẽ chúng tôi là những người duy nhất khá quen biết được nàng mời. Còn nếu như Jean Bedford có bạn bè, nhất là các nhạc sĩ thì theo Tatiana, anh thường đến thăm họ một mình chứ không phải cùng đi với Lol. Lol đã mời tất cả những người quen của nàng cùng một lúc, điều đó thì rõ rồi, nhưng tại sao vậy ?

Người đàn bà đúng tuổi và Jean nói chuyện riêng với nhau. Tôi nghe thấy: "Nếu đám thanh niên biết được những buổi hòa nhạc của chúng ta, thì hãy tin lời tôi,

chúng ta sẽ có những căn phòng chật ních người". Người phụ nữ trẻ nói chuyện với Pierre Beugner

Tôi nghe thấy: "Paris vào những ngày tháng Mười..." rồi thì "cuối cùng tôi đã quyết định điều ấy"...

Một lần nữa, tôi, Tatiana, và Lol.V.Stein lại ngồi cùng với nhau: chúng tôi im lặng. Đêm hôm đó Tatiana đã gọi điện cho tôi. Còn Lol, suốt ngày hôm qua, tôi đã đi tìm nàng nhưng không thấy nàng ở đâu cả, ở thành phố lẫn ở nhà nàng. Phòng khách mà buổi tối nàng vẫn thường ngồi chơi với các con sau bữa tối không hề có một ánh đèn. Tôi ngủ không ngon, nổi bần khoản của ngày hôm đó đã làm cho tôi rối trí, rằng người ta có thể nhận thấy một điều gì chẳng, người ta không cho phép nàng đi ra ngoài một mình ở S.Tahla nữa hay sao?

Tatiana có vẻ sốt ruột muốn cho bữa ăn tối mau chóng kết thúc, nàng lo lắng. Tôi thấy hình như nàng có điều gì muốn hỏi Lol.

Chúng tôi vẫn im lặng gần như suốt bữa ăn tối. Tatiana hỏi Lol xem nàng sẽ đi nghỉ hè ở đâu. Lol trả lời: ở Pháp. Chúng tôi vẫn im lặng. Tatiana lần lượt nhìn chúng tôi, nàng chắc phải nhận thấy sự tập trung chú ý của chúng tôi trong buổi tối hôm trước ở nhà Lol nay đã biến mất. Từ hôm gặp nhau lần vừa rồi ở khách sạn

"Những khu rừng", Tatiana không nói gì với tôi về Lol nữa.

Câu chuyện giữa mọi người rời rạc. Khách được mời hỏi han bà chủ nhà. Họ tỏ ra rất thân mật, tình cảm và dễ chịu với nàng hơn mức cần thiết, hơi thái quá so với câu chuyện và những câu trả lời của nàng đòi hỏi. Trong bầu không khí nhẹ nhàng nhã nhặn đó, tôi cũng như chồng nàng đều nhận thấy những người thân của nàng có chung một mối lo lắng. Mọi người thấy cần thiết phải thường xuyên nói với nàng nhưng lại rất sợ những câu trả lời. Nỗi lo lắng ấy trong buổi tối hôm nay có bộc lộ rõ hơn ngày thường hay không? Tôi cũng không biết. Nếu nàng vẫn thường như thế thì tôi yên tâm hơn. Từ đó, tôi lại càng khẳng định hơn điều Lol đã nói với tôi về chồng của nàng: Jean Bedford chẳng nghi kỵ gì cả, cũng không hề nghi ngờ ai. Nỗi lo âu duy nhất của anh hình như là muốn ngăn cản vợ đi quá đà trong câu chuyện rất nguy hiểm một cách công khai. Nhất là tối nay, anh không có chút thiện cảm nào về buổi tiếp đón mặc dầu vậy, anh vẫn để cho vợ tổ chức tiếp khách. Nếu anh có nghi ngờ ai thì người đó chính là Tatiana Karl. Anh để ý thấy ánh mắt chăm chú của Tatiana nhìn vợ anh. Tôi cũng thấy điều đó. Jean vẫn không quên vợ trong khi mãi nói về các buổi hòa nhạc với người đàn bà

đúng tuổi. Anh yêu Lol nhưng dù không chiếm được trái tim nàng anh cũng rất nhã nhặn. Thật là lạ, sự cuốn hút của Lol đối với cả hai chúng tôi có thể làm cho tôi xa cách anh. Tôi tin anh biết nàng không phải chỉ qua việc nghe nói đến nỗi đau thất tình trước đây của nàng mà chắc anh phải nghĩ là mình có một người vợ đầy sức quyến rũ không ngờ, và cũng vì nàng yếu đuối. Anh tin tưởng mình là người chở che cho vợ anh.

Có những lúc trong bữa ăn tối, không khí im vắng bao trùm tất cả. Khi đó sáng kiến của Lol tổ chức mời mọi người càng bộc lộ rõ sự vô lý. Tôi có cảm giác mối tình của tôi với Lol bị lật bày và dù cho không muốn tôi cảm thấy rằng có thể Tatiana thấy và chứng kiến hết mọi điều. Nhưng nàng vẫn còn nghi ngờ. Mọi người bàn tán về ngôi nhà cũ và khu vườn của gia đình Badford.

Lol ngồi bên phải tôi, ở giữa tôi và Pierre Beugner. Bỗng nhiên nàng quay mặt sát về phía tôi, không một ánh nhìn, không biểu cảm như thể nàng sắp đặt ra cho tôi một câu hỏi và nàng không nghĩ ra. Và như vậy, ghé sát gần tôi, nàng hỏi bà đứng tuổi ngồi ở phía đầu bàn.

-Không hiểu bọn trẻ có thường trở lại khu vườn nữa không chị nhỉ.

Nàng ở sát phía bên phải tôi, khuôn mặt nàng chỉ cách tôi một gang tay. Tôi bỗng như người bị ngạt thở,

ngạt thở vì không khí quanh tôi quá nhiều, Tatiana đã để ý thấy Lol cũng vậy. Nàng vội nhẹ nhàng trở về chỗ cũ. Điều gian dối đã bị phơi bày. Tôi bình tĩnh trở lại. Tatiana chắc chắn sẽ đi tù việc suy diễn sự lơ đãng có tính chất bệnh tật của Lol đến việc đoán một cử chỉ không phải hoàn toàn không cân nhắc của nàng, mặc dù Tatiana không biết gì về ý nghĩa của cử chỉ đó. Người đàn ông đứng tuổi không nhìn thấy gì cả, bà ta trả lời:

-Bọn nhãi đã lại xuất hiện trong khu vườn rồi đấy. Bọn chúng thật là khủng khiếp.

-Thế còn những khóm cây nhỏ tôi trồng năm ngoái trước khi đi thì sao rồi hả chị?

-Than ôi, chẳng còn nữa Lol ạ.

Lol ngạc nhiên. Nàng mong muốn một chút đoạn trong điệp khúc nhàm chán của cuộc sống.

Người ta phải phá bằng sạch nhà cửa sau khi đã ở mới phải. Người ta vẫn làm như thế. Người đàn bà đứng tuổi làm cho Lol để ý bằng cách châm chọc rất vui vẻ rằng người khác có thể rất cần những chỗ ở mà nàng bỏ đi. Lol bật cười. Tatiana và tôi cùng cười theo.

Khu vườn rộng nơi các con gái của nàng đã lớn lên, nàng hình như đã bận bịu về nó rất nhiều trong suốt năm

sống ở U.Bridge. Nàng đã để lại khu vườn hoàn hảo tuyệt vời đó cho những người chủ mới. Các ông ban nhạc đã không ngớt lời tán tụng về những bồn hoa và cây cối ở đó. Khu vườn đó đã được nhượng lại cho Lol trong suốt mười năm, chiều chiều đến nàng lại ra đó chăm chút cho nó, giữ gìn nó một cách thần kỳ khác hẳn với khi người chủ cũ nhượng nó lại cho nàng.

- Chị có buồn chán về ngôi nhà lớn và rất đẹp ở U.Bridge không? Người phụ nữ trẻ hỏi nàng.

Lol không trả lời ngay, tất cả đều nhìn nàng, có điều gì xảy ra trong mắt nàng như một thoáng run rẩy. Nàng lặng đi sau cơn run rẩy đó, về điều gì vậy? Những lần di chuyển đến nơi xa lạ, cô độc, những cánh chim cô đơn hoang dã của đời nàng đưa đẩy nàng từ nơi này qua nơi khác, nhấn chìm đời nàng, chúng ta có biết điều ấy chẳng? Rồi cơn lốc của lần di chuyển ấy cũng dịu đi. Nàng trả lời nàng không biết đã ở đó tự bao giờ. Câu hỏi bỏ lửng, hai giây trôi qua, nàng lại vừa nói vừa cười mà tiếp rằng đó là một lời đùa, một cách để nói nàng thích ở đây hơn, ở S.Tahla này hơn là ở U.Bridge. Nàng cười hơi quá, nàng giải thích hơi nhiều. Tôi đau đớn nhưng chỉ một lúc thôi, mọi người ai cũng sợ hãi. Lol lại im bật. Tatiana chắc chắn lại càng khẳng định hơn trong cách

giải thích về sự đăng trí của Lol. Lol.V.Stein vẫn chưa hoàn toàn khỏi bệnh.

Mọi người rời bàn ăn.

Chồng của người phụ nữ trẻ đến cùng với hai người bạn. Họ vẫn tiếp tục các buổi dạ hội âm nhạc ở U.Bridge mà trước đây Jean Bedford đã khởi xướng. Đã từ lâu họ không gặp nhau, họ say sưa cùng nhau chuyện trò. Không khí trong phòng không còn bị tê nhạt đơn điệu nữa, chúng tôi khá đông nên chẳng ai để ý đến những lời trao đổi qua lại giữa người với người khác loại trừ Tatiana.

Có lẽ không phải do đăng trí mà Lol đã mời chúng tôi đến tối nay, mà có thể là gặp chúng tôi cùng một lúc, Tatiana và tôi, để xem chúng tôi ra sao từ ngày nàng đến hòa nhập vào cuộc đời tôi. Tôi chẳng hề biết gì.

Trong một cử chỉ vây bọc của Tatiana, Lol bị giữ lại. Tôi nghĩ đến cái đêm Jean Bedford đã gặp nàng, Tatiana vừa nói vừa cản đường Lol rất khéo léo để cho nàng nhận thấy rằng nàng không thể đi qua được. Tatiana ngăn không cho nàng đi về phía những người khách khác, đưa nàng ra khỏi nhóm của họ, dẫn nàng đi đến với mình, tách nàng ra. Chừng hai mươi phút sau, mọi việc ổn thỏa. Lol tỏ ra rất thoải mái khi nàng ngồi

cùng với Tatiana ở đầu kia của phòng khách, cạnh chiếc ghế nhỏ giữa bậc thềm và cánh cổng mà tối hôm qua tôi đã nhìn thấy nàng.

Tối hôm nay, cả hai nàng đều mặc những chiếc váy tối màu dường như càng làm cho họ cao hơn lên, gầy hơn và dưới con mắt đàn ông, họ chẳng khác nhau là mấy. Khác với thường ngày khi ở cùng với những người yêu của mình, hôm nay Tatiana chỉ hất tóc về phía sau, buộc gọn mớ tóc dây và mềm mại của nàng gần ngang vai. Chiếc váy của nàng không bó sát thân như những quần áo mà nàng thường mặc vào buổi chiều. Ngược lại chiếc áo váy của Tatiana, chiếc áo váy của Lol bó sát thân hình nàng và càng tăng thêm vẻ cứng nhắc của một cô bé nội trú vừa mới lớn. Nàng vẫn chải tóc như mọi khi, búi gọn đằng sau gáy, có lẽ nhiều năm nay nàng vẫn chải vậy. Tối nay tôi thấy nàng đánh phấn hơi nhiều, không được cẩn thận lắm.

Tôi nhận ra nụ cười thắng lợi của Tatiana khi nàng giữ được Lol bên cạnh mình. Nàng chờ đợi Lol tâm sự, nàng nghĩ rằng lời tâm sự đó mới mẻ, cảm động nhưng rất đáng nghi ngờ, được giấu giếm khá vụng về khiến nàng thấy rõ ràng.

Nhìn thấy hai nàng ngồi cùng với nhau như thế, người ta dễ dàng tưởng Tatiana là người duy nhất, cùng

với tôi hoàn toàn không để ý đến điều kỳ cục vẫn tiềm tàng hay bộc lộ ở Lol. Tôi nghĩ như thế.

Tôi lại gần "hòn đảo" bé nhỏ của họ. Tatiana vẫn chưa nhìn thấy tôi. Tôi hiểu được câu nàng hỏi Lol qua các cử động trên đôi môi nàng. Tôi đọc thấy ở đó chữ hạnh phúc.

-Hạnh phúc của cậu? Đó là hạnh phúc nào vậy ?

Lol nhìn về phía tôi, mỉm cười như muốn nói "Anh hãy đến đây". Nàng chờ tôi lại gần hơn. Tôi đứng chệch đằng sau Tatiana trong khi nàng chỉ chăm chú nhìn Lol. Tôi lặng lẽ tiến đến, lách giữa mọi người. Tôi dừng lại sát cạnh hai nàng để có thể nghe được. Tuy nhiên Lol vẫn chưa trả lời. Nàng đưa mắt nhìn tôi với ý định thông báo cho Tatiana biết sự có mặt của tôi. Tatiana nhìn thấy tôi, nàng cố nén rất nhanh một sự bức bối nào đó. Chỉ ở khách sạn "Những khu rừng" nàng mới muốn gặp tôi chứ không phải ở đây, cùng với sự có mặt của Lol.V.Stein.

Từ xa, cả ba chúng tôi đều có vẻ ngoài rất dửng dưng, thờ ơ.

Tatiana và tôi đều muốn biết câu trả lời của Lol. Tim tôi đập mạnh và tôi sợ rằng Tatiana phát hiện ra sự rối loạn ấy trong huyết quản người tình của nàng, chỉ một mình nàng mới có thể thấy được điều đó. Tôi đi gần

như sát cạnh nàng và tôi lùi lại một bước. Nàng đã chẳng phát hiện ra điều gì.

Lol sắp công bố câu trả lời của nàng. Tôi chờ đợi tất cả. Cầu mong nàng hãy kết liễu đời tôi theo cách nàng đã tìm thấy tôi. Nàng trả lời, tim tôi ngừng thở.

-Niềm hạnh phúc của mình đó.

Tatiana Karl chậm chậm quay về phía tôi mỉm cười và hết sức bình thản, nàng viện tôi làm chứng cho lời tuyên bố của bạn nàng.

- Cô ấy nói hay quá. Anh có nghe thấy không?

- Có.

- Nhưng thật là tuyệt, anh không thấy thế sao?

Sau đó, Tatiana đưa mắt dò xét khắp phòng và nhóm người ồn ào ở phía đầu kia của phòng khách, các dấu hiệu bề ngoài trong cuộc sống của Lol.

-Từ ngày gặp lại cậu, mình nghĩ rất nhiều đến cậu.

Với một động tác rất trẻ con, Lol nhìn theo ánh mắt của Tatiana suốt một lượt khắp phòng khách. Nàng không biết, Tatiana làm ra vẻ trịnh trọng và dịu dàng, nàng hỏi:

-Thế còn Jean và các cháu.

Lol cười.

Tatiana tiếp:

-Cậu đã nhìn họ, cậu cũng nhìn họ y như thế trước đây.

Nàng vẫn cười, nàng không thể kìm lại được. Cuối cùng Tatiana cũng bật cười theo nhưng trong nỗi đau khổ, nàng không còn vẻ xã giao bên ngoài nữa, tôi nhận ra người đàn bà thường hay gọi điện cho tôi vào ban đêm.

-Cậu làm cho mình sợ đấy, Lol ạ.

Lol ngạc nhiên, sự ngạc nhiên của nàng nhìn thẳng vào điều lo sợ mà Tatiana không thú nhận. Nàng đã phát hiện ra cách nói tránh né của Lol. Nàng nghiêm mặt hỏi Tatiana.

-Cậu sợ gì hả Tatiana?

Tatiana bỗng nhiên chẳng che giấu điều gì. Song nàng vẫn không thú nhận ý nghĩa thật sự nỗi sợ hãi của nàng.

-Mình không biết.

Lol một lần nữa nhìn suốt khắp phòng khách và giải thích Tatiana cái điều khác với điều Tatiana mong

muốn được biết. Nàng nhắc lại và bị rơi vào cạm bẫy của chính mình, về hạnh phúc của Lol.V.Stein.

-Nhưng mình chẳng mong muốn gì cả, cậu hiểu chứ, Tatiana, mình chẳng muốn điều gì về những cái đang có và đang xảy ra. Chẳng có gì giữ được cả.

-Và nếu đó là điều trước đây Lol đã từng mong muốn, phải chăng giờ đây không còn như vậy nữa hay sao?

Lol suy nghĩ để nhớ lại, động tác giả vờ quên của nàng đạt đến một nghệ thuật hoàn hảo. Tôi biết nàng nói cho qua chuyện.

-Vẫn vậy thôi. Đối với tôi ngày đầu tiên cũng tương tự như bây giờ.

Tatiana thở dài nảo nuột, rên rỉ như sắp khóc.

-Nhưng niềm hạnh phúc ấy, hãy nói cho mình đi, nào! Hãy nói cho mình nghe một chút đi, Lol.

Tôi nói:

-Lol.V.Stein chắc chắn đã có niềm hạnh phúc ấy, khi mà cô ấy gặp lại nó.

Vẫn với sự chậm rãi như ban nãy, Tatiana quay về phía tôi, tôi tái mặt. Tấm màn ridô vừa hé mở trước nỗi

băn khoăn của Tatiana Karl. Nhưng kỳ cục thay, nỗi nghi ngờ của nàng vẫn không nhìn thẳng vào Lol.

-Tại sao anh lại biết những điều đó về Lol được?

Nàng muốn nói: làm thế nào anh biết được những điều đó ở một người đàn bà, một người phụ nữ như Lol được.

Giọng nói đục và như quất vào mặt của Tatiana lúc này giống hệt như cái giọng mà thỉnh thoảng nàng vẫn nói ở khách sạn "Những khu rừng" Lol đứng bật dậy. Tại sao lại khùng khiếp đến thế này? Nàng như muốn chạy trốn, nàng sẽ bỏ lại đây hai chúng tôi.

-Không được nói như thế, cậu không thể...

-Hãy tha lỗi cho mình, Tatiana nói - Từ mấy hôm nay, Jacques Hold ở trong một tâm trạng hết sức lạ lùng. Anh ấy nói bất cứ điều gì mình nghĩ.

Ở máy điện thoại Tatiana đã hỏi tôi có chấp nhận quan hệ sau này giữa chúng tôi theo kiểu có thể không phải là tình yêu mà là tình nhân hay không?

-Có thể một ngày nào đó anh sẽ thích nhìn thấy ở em những điều mới mẻ, em sẽ thay đổi từ giọng nói đến quần áo, em sẽ cắt tóc và sẽ chẳng còn lại gì nữa cả.

Lúc đó tôi đã không chịu từ bỏ những điều tôi thích. Tôi nói rằng tôi yêu nàng. Nàng gác máy.

Lol đã bình tĩnh trở lại. Tatiana lại một lần nữa nài nỉ nàng.

-Hãy nói cho mình biết đi.

Lol hỏi với một giọng nhẹ nhàng, không hề bức bối.

-Tại sao vậy Tatiana?

Thế là Lol lần tìm, nàng nhăn mặt lại và rất khó khăn, nàng nói về hạnh phúc.

-Hôm nọ, lúc hoàng hôn xuống, những ánh mặt trời khi đó đã tắt từ lâu. Có một lúc ánh sáng bỗng sáng bừng lên, phải đến một phút mình không biết tại sao. Lúc ấy mình không nhìn về phía biển nhưng trước mặt mình biển hiện ra qua một tấm gương chắn ở tường. Mình cảm thấy rất thèm được đi đến đó để thăm lại bãi biển. Nàng dừng lại. Tôi hỏi nàng:

-Vậy cô đã đi đến đó chưa?

Đến đó, Lol lập tức nhớ ra mọi chuyện.

-Không, tôi đã không đi đến bãi biển, tôi chắc chắn điều đó. Hình ảnh trong gương vẫn còn đọng mãi trong tôi.

Tatiana lúc này chỉ nghĩ đến Lol và quên tôi.

Nàng cầm tay và ôm hôn Lol.

- Hãy nói với mình nữa đi Lol.

-Mình đã không đi đến bãi biển.

Tatiana thôi không cố nài nỉ nữa.

Suốt ngày hôm qua Lol đã đi chơi ở bờ biển vì thế tôi đã không tìm thấy nàng ở đâu cả. Nàng chẳng nói gì với tôi. Hình ảnh cánh đồng lúa mạch trở lại với tôi, tàn nhẫn, tôi băn khoăn đến khổ sở, tôi tự hỏi mình còn đợi gì nữa ở Lol. Đợi gì nữa? Tôi đang bị lừa và có thể sẽ bị lừa vì sự điên dại của nàng cũng nên? Nàng đã đi tìm gì ở dọc bờ biển, nơi đó không có tôi, món ăn tinh thần nào đã cuốn hút nàng vậy? Nàng có thể rời xa tôi đến thế kia ư? Nếu Tatiana không đặt câu hỏi đó thì chính tôi sẽ hỏi nàng. Nhưng Tatiana đã lên tiếng.

- Cậu đã đi đâu vậy, mình có thể hỏi cậu điều ấy chứ?

Lol nói nhưng có vẻ hơi tiếc có thể vì người hỏi nàng là Tatiana Karl chứ không phải chính tôi, mà cũng có thể là tôi nhầm.

- Mình đi đến T.Beach.

Jean Bedford , chắc chắn là muốn phá vỡ sự thân tình trong nhóm chúng tôi nên đã bắt máy quay đĩa.

Hai nàng không chờ đợi, thậm chí không bắn khoăn hỏi là tại sao, và cũng không để ý xem tôi làm như thế có thận trọng hay không? Tôi mời Lol nhảy.

Chúng tôi rời ra Tatiana ngồi ở chỗ cũ một mình. Tôi nhảy quá chậm, đôi chân thỉnh thoảng bị cứng lại và tôi thường bị lỡ nhịp. Lol đáng trí nên nàng cũng hòa nhịp vào bước nhảy sai lạc của tôi.

Tatiana đưa mắt nhìn theo điệu nhảy quá vất vả của chúng tôi quanh phòng khách. Cuối cùng, Pierre Beugner tiến lại gần nàng. Họ nhảy với nhau.

Phải đến một trăm năm nay tôi mới được đỡ Lol trong đôi tay mình. Tôi nói với nàng rất nhỏ, mọi người xung quanh khó mà nghe thấy được. Nhờ có những động tác thường xuyên thay đổi của Pierre Beugner mà Tatiana luôn bị che khuất với chúng tôi, bởi vậy nàng không thể nhìn thấy cũng như không thể nghe chúng tôi được.

- Có đúng là em đã đi đến bãi biển không?

-Hôm qua em đã đi đến đó.

- Tại sao chẳng nói gì với anh, tại sao vậy? Tại sao em lại đi đến đó?

-Em nghĩ rằng...

Nàng không nói hết. Tôi cố nài rất nhẹ nhàng.

-Hãy nói cho anh biết đi. Cái gì...

-Anh có thể cũng đã đoán được rồi.

-Không thể được, không thể được. Anh phải gặp lại em.

Tatiana ở kia. Liệu nàng có để ý thấy tôi nhắc đi nhắc lại điều gì đó một cách dồn dập hay không? Sau đó, một lần nữa, chúng tôi lại gặp ánh mắt hơi lạnh nhạt và nghi hoặc của Jean Bedford.

Trong vòng tay tôi, Lol như bị xủ đi, nàng bỗng nhiên không theo kịp bước chân của tôi, toàn trọng lượng cơ thể nàng dồn hết vào đôi tay tôi.

-Chúng ta sẽ cùng đi T.Beach vào chiều mai, nếu anh muốn.

-Trong bao lâu?

-Có lẽ một ngày.

Chúng tôi sẽ phải có mặt ở nhà ga từ sáng sớm. Nàng nói với tôi giờ hẹn chính xác. Tôi sẽ nói lại với Beugner để báo cho anh ấy biết sự vắng mặt của tôi. Tôi có nên làm như thế không nhỉ?

Tôi lại chìm trong những điều tưởng tượng. "Họ vẫn im lặng mãi thế nhỉ, Tatiana nghĩ mình đã quen rồi,

mình cũng biết làm cho anh ấy im lặng, ngây ngất hoặc buồn chán, giây phút ngây ngất kia làm anh sung sướng khó mà dứt ra được. Anh ấy im lặng với Lol.V.Stein, anh ấy vẫn thường giữ im lặng với mình, thậm chí lần đầu tiên khi anh ấy đến tìm mình lúc Pierre không ở nhà, không nói nửa lời, anh ấy đã dẫn mình đến khách sạn "Những khu rừng". Còn điều này thì mình không thể nào hiểu được:

Con người đó đang lẩn tránh mình lại thường nói rằng anh ta yêu, thèm muốn và mong gặp mình nhưng càng nói càng như vậy, anh ta lại càng lẩn tránh mình. Chắc mình phải phát sốt lên mất, mọi cái từ bỏ mình, cuộc đời mình, ôi cuộc đời !

Một lần nữa Lol lại ngoan ngoãn nháy theo tôi. Khi Tatiana không thể nhìn thấy, tôi kéo nàng xa ra một ít để được nhìn mắt nàng, tôi ép sát nàng vào người tôi, nàng không cự lại, chẳng có ai chú ý đến chúng tôi cả, tôi tin chắc như thế. Màu trong suốt ở đôi mắt nàng xuyên qua tôi, nhưng giờ đây nó như mờ đi, nó chuyển thành một cái gì đó trông mờ màng không cùng, nó biến thành một cái gì đó mà tôi không bao giờ biết được.

-Lol Valérie Stein?

-Ồ vâng.

Tôi làm cho nàng đau. Tôi cảm thấy một tiếng "A" nóng ấm ở nơi cổ mình. Cần phải kết thúc mọi chuyện. Đến bao giờ nhỉ?

Nàng không trả lời. Tatiana lại bắt đầu theo dõi. Tôi lại tiếp tục tưởng tượng.

Tatiana nói với Pierre Beugner.

-Em cần phải với Jacques về Lol. Pierre Beugner liệu có bị lừa về ý định thực đó không? Anh đã mang đến cho một tình yêu trải qua bao thử thách. Anh đã đeo đẳng cho đến tận lúc chết. Họ đã gặp nhau, ngôi nhà của họ chắc chắn hơn mọi ngôi nhà khác và giúp họ che chắn chống lại được tất cả các ngọn gió. Đối với cuộc sống của Tatiana sẽ có một ngày nào đó nàng phải chấp nhận điều bắt buộc khẩn thiết đầu tiên và là cuối cùng: đó là mãi mãi trở lại với Pierre Beugner. Đó là nơi trở về của nàng, là điểm nghỉ ngơi của nàng và là chỗ dựa vững chắc duy nhất của nàng.

Tôi lại suy tưởng:

-Tối nay Pierre Beugner rất chú ý lắng nghe và anh nhận thấy sự ray rức mà anh vẫn thường nghe thấy trong giọng nói của vợ anh.

Giờ đây chính tôi là người làm rạn nứt mối thân tình trong cuộc sống của họ và điều đó từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra cả.

Pierre Beugner nói:

-Lol.V.Stein vẫn còn bị khủng hoảng thần kinh, lúc này ngồi ở bàn em có thấy Lol rất đáng trí ngờ ngạc không và chắc chắn điều đó đã thu hút Jacques Hold.

-Anh tin là thế ư? Thế còn cô ấy liệu cô ấy có thuận với sự chú ý đó hay không? Pierre Beugner an ủi nàng.

-Khổ thân, em muốn thế nào nữa?

Pierre Beugner vòng tay ôm lấy vợ. Anh không muốn để nàng phải đau khổ. Anh nói:

-Về phần anh, anh để ý thấy giữa họ chẳng có chuyện gì ngoài sự quan tâm của Jacques Hold đối với Lol như ban này anh đã nói. Quả đúng là như vậy.

Tatiana hơi sốt ruột nhưng nàng không để lộ ra ngoài mặt.

-Anh thử nhìn kỹ xem.

-Được, anh sẽ để ý xem.

Đĩa hát ban đầu được thay bằng một đĩa khác. Các đôi vẫn không rời nhau. Jacques Hold và Lol nhảy ở đầu kia phòng khách. Điều có thể để ý thấy ở họ, đó không phải sự vụng về mà là cảm xúc trên nét mặt của hai người trong khi nhảy, không phải là yêu thương chẳng

phải là phép lịch sự, không phải chán chường mà là một sự kìm nén mãnh liệt, sự dè dặt giữ gìn đến ngạt thở. Nhất là khi Jacques Hold nói với Lol và khi nàng trả lời anh, từ lúc đầu đến giờ vẫn không thay đổi, không hề để lộ ra một chút nào bản chất của câu hỏi hoặc câu trả lời giữa anh và nàng:

Lol trả lời tôi:

-Giá mà chúng ta có thể biết được đến bao giờ mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tôi bỗng nhiên quên Tatiana, tôi đã phạm một lỗi thật lớn. Tôi tưởng mình đang ngồi trên tàu bên cạnh Lol, hàng giờ, chúng tôi đi về T.Beach.

-Tại sao chúng ta lại đi đến đó vào lúc này?

-Bây giờ đang là mùa hè. Đã đến lúc rồi anh ạ.

Không thấy tôi trả lời, nàng tiếp tục giải thích:

-Hơn nữa, cần phải đi gấp. Tatiana đã bắt đầu để ý đến anh.

Nàng dừng lại. Không hiểu Lol có muốn biết những điều tôi suy tưởng về chuyện xảy ra giữa Tatiana và Pierre Beugner hay không?

-Em rất muốn đi đến đó phải không?

-Vâng, nhưng phải cùng đi với anh. Anh dùng để cho Tatiana biết gì cả chứ. Nếu không để ý quan sát chăm chú như Tatiana và Pierre Beugner thì khó lòng mà nhận ra những gì xảy ra ở Lol bởi vì nàng rất khéo léo.

-Có thể là em nhầm. Có lẽ mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

-Tại sao lại đi đến T.Beach một lần nữa.

-Vì em.

Pierre Beugner thân mật mỉm cười với tôi. Đằng sau nụ cười là lời cảnh cáo rằng nếu ngày mai Tatiana khóc, tôi sẽ bị cách chức ở bệnh viện. Tôi lại tưởng tượng thấy Pierre nói dối.

-Em cứ nghĩ ra lắm chuyện quá đấy thôi, anh nói với vợ Lol.V.Stein hoàn toàn hờ hững với Jacques Hold còn anh ấy thì nghe rất dửng dưng những điều Lol nói.

Tatiana bị lời nói dối bao vây, nàng thấy chóng mặt và nghĩ đến cái chết, đến nước mắt để nàng đắp lên vết bỏng kia vì rằng sự thật sẽ xảy ra. Sự thật nào vậy nhỉ? Tatiana thở dài. Điều nhảy kết thúc.

Tôi đã nhảy với người đàn bà U.Bridge không sao, nhưng tôi đã nói với nàng như vậy là tôi đã phạm sai lầm. Có lẽ Tatiana đã biết chắc đó là Lol.V.Stein. Phải chăng chính tôi đã tìm thấy ở Lol những điều tuyệt vời

chứ không phải nàng đã chỉ ra cho tôi? Điều mới mẻ duy nhất dành cho Tatiana bị bỏ rơi tối nay, từ hàng năm nay, đó là sự khổ đau. Tôi nghĩ điều đó sẽ bóp nát trái tim nàng, mở những nắp van mồ hôi qua mái tóc dày lộng lẫy, tước đi cái nhìn buồn mê hồn của nàng. Ai mà biết được? Có lẽ bóng cò trắng của những đôi tình nhân trong chuyến du ngoạn đầu tiên đã đi qua rất gần nhà tôi.

Tatiana đi qua đám đông, đến cạnh và bảo tôi nhảy cùng nàng điệu nhảy bắt đầu. Tôi nhảy với Tatiana Karl.

Lol ngồi gần máy quay đĩa. Nàng có vẻ là người duy nhất không để ý đến mọi thứ. Nàng chuyển những chiếc đĩa hát từ tay nọ sang tay kia, vẻ chán nản. Những điều tôi tin chắc ở Lol.V.Stein tối nay là mọi cái đã được định rõ quanh nàng, nàng đã nhận thấy trong chốc lát những xương xấu sắc nhọn, những mẫu thừa kéo lê khắp nơi quay vòng, những đồ thải đã bị chuột bỏ gặm nhấm một nửa. Nàng cũng thấy cả nỗi đau khổ của Tatiana và nàng đã bối rối. Nàng vẫn tin rằng một khoảng thời gian có thể lần lượt đầy rồi lại vơi đi. Lại đầy, lại vơi và rồi lại sẵn sàng để được sử dụng một cách hữu ích, nàng vẫn tin như thế, nàng sẽ mãi mãi tin như vậy vì sẽ không bao giờ nàng khỏi bệnh cả.

Tatiana nói với tôi về Lol, giọng nàng thấp xuống và gấp gáp.

-Khi Lol nói về hạnh phúc, không hiểu cô ấy nói về chuyện gì nhỉ.

Tôi không nói dối.

-Anh chẳng biết.

-Nhưng anh làm sao vậy, anh làm sao nhỉ?

Đây là lần đầu tiên kể từ khi nàng đi lại với Jacques Hold, trong khi có mặt chồng ở đó. Tatiana đã rất sỗ sàng ghé sát khuôn mặt mình về phía người tình của nàng gần đến nỗi tôi có thể hôn vào mắt nàng. Tôi nói:

-Anh yêu em.

Khi nói xong những lời đó, miệng tôi vẫn để mở để tiếp tục nói nốt những từ cuối cùng sẽ rất cần thiết phải nói lại nữa khi có hiệu lệnh. Tatiana nhìn thấy ánh mắt của Jacques Hold nhìn đắm đắm về phía cạnh nàng, nơi không có nàng ở đó mà nơi đó chỉ có đôi tay vụng về của Lol.V.Stein đang mân mê những đĩa hát. Song sáng nay ở máy điện thoại, tôi cũng đã nói với Tatiana rằng tôi yêu nàng.

Nàng run lên vì cảm thấy bị xúc phạm nhưng cơn xúc động quá mạnh làm cho nàng không nói được gì. Nàng đã hiểu hết những lời đó khi nàng nghe thấy hôm nay, nàng đau đớn quần quai.

-Anh là một kẻ dối trá, hoàn toàn dối trá.

Nàng cúi đầu.

-Em không thể nhìn vào mắt anh, đôi mắt nhơ nhuốc của anh được nữa. Và nàng tiếp:

-Có lẽ anh cho những điều chúng ta đã từng làm với nhau chẳng có chút gì là quan trọng, có phải thế hay không?

-Không, không phải như thế. Anh yêu em.

-Thôi, anh im đi.

Nàng thu hết sức lực và cố gắng đớp lại mạnh hơn, sâu xa hơn.

-Anh có thể để ý thấy rằng cái hình dáng đó, cái cơ thể đó của Lol bên cạnh em như một thân hình đã chết, chẳng đáng nói đến hay không?

-Anh có thấy.

-Anh còn thấy gì ở cô ấy mà anh có thể nói với tôi được nữa không?

Lol vẫn đứng ở kia, một mình, chuyển những chiếc đĩa hát từ tay nọ sang tay kia.

-Thật là khó. Thật ra mà nói thì Lol.V.Stein không phải là một người có sức hấp dẫn.

Vẫn một giọng nghe qua tường như đã dịu đi, với một âm sắc nhẹ nhàng, Tatiana công bố lời đe dọa mà chính nàng cũng không ngờ đến hậu quả và đối với tôi đó là một nỗi sợ hãi không tên.

-Anh hãy liệu đấy, nếu như anh thay đổi một cách quá đáng với em, em sẽ không thềm gặp mặt anh nữa.

Sau điệu nhảy, tôi đi lại phía Pierre Beugner để nói với anh về ý định vắng mặt trong suốt ngày kia. Anh không hề căn vặn tôi một lời nào. Tiếp đó, tôi trở lại với Tatiana. Tôi nói với nàng.

-Ngày mai lúc 6 giờ, anh sẽ đợi em ở khách sạn "Những khu rừng".

Nàng nói:

-Không.

Ngày hôm sau, tôi vẫn đi đến chỗ hẹn vào lúc sáu giờ Tatiana có thể sẽ không đến.

Giữa cánh đồng lúa mạch đen vẫn in rõ một bóng hình màu xám. Tôi đứng khá lâu cạnh cửa sổ. Không động dậy, chừng như cái bóng màu xám đã thiếp đi.

Tôi nằm dài trên giường. Một giờ trôi qua. Tôi bật đèn khi trời đã bắt đầu nhá nhem. Tôi ngồi dậy cởi quần

áo rồi lại nằm dài trên giường. Tôi nóng lòng chờ đợi Tatiana, khổ sở trong nỗi thèm khát được có nàng bên cạnh.

Tôi không biết làm gì và lại đi đến bên cửa sổ. Đúng là cái bóng xám đã ngủ rồi. Nàng đến đó là để ngủ. Nàng hãy ngủ đi. Tôi trở lại nằm dài trên giường và vuốt ve khắp người mình. Tôi thầm nói với Lol.V.Stein, tôi an ủi nàng về một nỗi bất hạnh mà nàng không hay biết gì. **Bằng cách đó, tôi để thì giờ trôi đi và rồi lại quên nàng.** Tôi gọi tên Tatiana, cầu xin nàng hãy đến cứu giúp tôi.

Tatiana bước vào, đầu tóc bơ phờ, hai mắt đỏ ngầu, Lol vẫn say sưa trong niềm hạnh phúc. Nỗi buồn của chúng tôi giờ đây đối với tôi không còn gì đáng kể. Hương thơm từ cánh đồng thổi khắp người tôi và liền bị mùi hương của Tatiana át đi.

Tatiana ngồi trên mép giường, sau đó nàng chậm chạp cởi quần áo nằm xuống cạnh bên tôi, nàng khóc.

Tôi nói với nàng.

-Ngay cả anh cũng đang tuyệt vọng đây. Tôi thậm chí định không ôm lấy nàng, tôi biết mình sẽ không thể nào làm điều đó được. Tôi quá nặng tình với hình bóng ngoài kia giữa cánh đồng, tôi quá yêu thương nàng.

-Em đến quá muộn.

Nàng vùi đầu vào tấm ra trải giường, thốn thức, nàng nói:

-Khi nào?

Tôi không thể nói dối được nữa. Tôi vuốt ve suối tóc của nàng chảy trên tấm đệm.

-Năm nay, mùa hè này em đã đến quá muộn.

-Em không thể đến đúng giờ được. Đó là vì em yêu anh lúc đã quá muộn.

Nàng ngồi dậy, ngẩng cao đầu:

-Có phải là Lol không?

-Anh không biết.

Nước mắt vẫn tuôn chảy trên má nàng:

-Đó là cô bé Lola của chúng ta có phải không anh?

-Em hãy trở về nhà đi.

-Con bé ngốc nghếch ấy ư?

Nàng la hét, tôi lấy tay bịt miệng nàng lại.

Hoặc là anh hãy nói với em có phải là Lol không hoặc là em sẽ hét lên bây giờ.

Tôi nói dối lần cuối cùng.

-Không, không phải Lol.

Nàng chồm dậy, trần truồng đi lại trong phòng, đến bên cửa sổ, đi rồi lại vòng trở lại, nàng cũng không biết đứng vào đâu. Nàng như muốn nói điều gì đó, ngập ngừng không thể thành lời và cuối cùng những lời đó buột ra rất khẽ.

Nàng thông báo cho tôi.

-Từ nay chúng ta sẽ thôi không gặp nhau nữa. Thế là hết.

-Anh biết.

Tatiana cảm thấy hổ thẹn về những ngày sắp tới. Nàng đưa hai tay ôm mặt và nói:

-Con bé Lola của chúng ta, chính nó em biết mà.

Một lần nữa cơn giận lại trào lên trong người nàng.

-Có thể như thế được chẳng? Có thể nào lại là con gà mái đó ư?

-Không phải Lol đâu?

Bình tĩnh hơn một chút nhưng toàn thân nàng vẫn run lên. Nàng đến cạnh bên tôi. Hai mí mắt nàng như muốn xuyên thủng tôi.

-Em sẽ biết được, rồi anh sẽ thấy.

Nàng lại rời xa, đứng đối diện cánh đồng lúa mạch, tôi không nhìn được nàng nữa, khuôn mặt nàng hướng về phía cánh đồng, rồi nàng lại quay vào, chẳng có một chút gì đổi khác trên nét mặt của nàng. Nàng nhìn ánh hoàng hôn đang buồn dần xuống, ráng chiều phủ một màu vàng rực trên cánh đồng lúa mạch đen.

-Em sẽ rất nhẹ nhàng và biết cách làm cho cô ấy, không đau khổ, và sẽ bảo với cô ấy hãy để cho anh yên. Cô ta bị điên và sẽ không đau khổ, những người điên thường là như vậy, anh có biết không?

-Tatiana, ngày thứ sáu, vào sáu giờ, em sẽ đến đây một lần cuối cùng nhé.

Nàng khóc, nước mắt chảy dài và hình như tôi nhớ ra Tatiana đã không còn bực về chuyện ấy, nàng trông trẻ ra.

CŨNG NHƯ LẦN ĐẦU TIÊN, LOL ĐÃ CÓ MẶT ở trên sân ga. Lúc đó hình như chỉ có một mình nàng, những chuyến tàu của người dân lao động đã đi từ

sáng sớm. Ngọn gió mát lạnh đùa nghịch dưới tấm áo măng tô màu xám của nàng, bóng nàng trải dài trên mặt đường lát đá ổ sân ga. Đôi mi mắt nàng phủ một lớp nhũ xanh dịu có hăng hà sa số những ánh lấp lánh. Đôi mắt nàng sáng bừng nụ cười khi nàng đi đến gặp tôi.

Nàng bước thong thả còn năm phút nữa tàu mới đến. Tóc nàng hơi rối vì nàng không đội mũ và để đi đến đây, nàng đã phải đi qua những khu vườn lộng gió.

Lại gần nàng hơn, tôi nhận ra niềm hân hoan của Lol.V.Stein. Nàng đang ngụp lặn trong biển hạnh phúc. Những dấu hiệu của niềm sung sướng đó được soi rọi đến tận giới hạn có thể, tràn ngập khắp người nàng.

Tôi lập tức thấy nàng trong chiếc áo khoác màu xám, trong bộ thường phục của S.Tahla, nàng từng là người phụ nữ của cánh đồng lúa mạch đen sau khách sạn "Những khu rừng" người phụ nữ đó không phải là nàng. Và người phụ nữ đó cũng chính là nàng trên cánh đồng lúa mạch đang ở cạnh bên tôi, tôi giữ cả hai lại bên tôi.

Tôi bỗng quên tất cả những gì còn lại. Và trong chuyến đi suốt ngày hôm đó, tình hình chẳng có gì đổi khác, nàng ở cạnh bên tôi nhưng là vực thẳm, là một người em gái, ngăn cách với tôi. Vì rằng tôi biết nàng xa lạ với tôi đã bao giờ tôi biết một điều gì đến mức đó chưa

nhỉ? - Người ta không thể gần nàng hơn tôi và cũng không thể gần nàng hơn chính bản thân nàng. Nếu những người khác đến sau tôi có thể biết được những điều ấy, tôi sẽ chấp nhận cho họ đến.

Chúng tôi lặng lẽ đi bách bộ trên sân ga. Mỗi khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, cả hai cùng cười.

Chuyến tàu này rất vắng khách, nó chỉ dành phục vụ chúng tôi. Nàng cố ý chọn chuyến tàu đó vì nó đi rất chậm, nàng bảo với tôi như thế. Khoảng giữa trưa chúng tôi sẽ đến T.Beach.

-Em muốn được cùng anh thăm lại T.Beach.

-Em đã đi đến đó ngày hôm kia rồi cơ mà.

Không hiểu nàng có thấy cần thiết phải nói lên điều đó hay không?

-Không, em hoàn toàn chưa bao giờ trở lại đó. Hôm kia em chưa ra khỏi nhà ga. Em ngồi mãi ở phòng đợi và em đã ngủ ở đó. Không có anh, em nghĩ rằng điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Em có thể sẽ không nhận ra gì cả. Em đã trở về trên chuyến tàu đầu tiên.

Nàng lão đảo tựa vào người tôi, êm ái nhẹ nhàng và trong trắng. Nàng đòi được tôi hôn nhưng nàng không muốn nói thành lời.

Em không thể thiếu anh khi trở lại T.Beach.

Tôi ôm và vuốt ve tấm thân thon thả của nàng. Ngăn chúng tôi ngồi vắng người như thể đó là một cái giường để sẵn.

-Tatiana ra sao? Nàng nói khẽ.

-Hôm qua Tatiana đã đến khách sạn "Những khu rừng". Em nói đúng. Tatiana thật là tuyệt vời.

Tatiana vẫn ở đó, bên cạnh một người đàn bà khác, Tatiana của hôm qua, của ngày mai và dù cho nàng có thể nào thì cũng không thể tách khỏi chúng tôi. Trong khi tôi chìm đắm bên cơ thể nóng hổi và dễ bảo của Tatiana, tôi lỏng chặt với nàng, tôi hút máu trong người nàng thì đối với Lol đó là phút giây được nhàn rồi, được lãng quên hoàn toàn. Tatiana ở đó để cho tôi quên Lol. Nằm dưới tôi, Tatiana dần dần trở nên nhột nhạt, mất máu.

Những khóm lúa mạch rì rào xào xạc trong gió đêm nhẹ nhẹ vờn quanh thân thể của Lol, nàng đang nhìn về phía khách sạn nơi tôi đang ở đó cùng với một người đàn bà khác, Tatiana. Lol ở cạnh bên tôi, nhích dần đến cạnh Tatiana Karl như nàng mong muốn ngăn chúng tôi ngồi ở các bên dùng vẫn vắng khách. Vẫn chỉ có một mình chúng tôi.

-Em có muốn lát nữa anh sẽ dẫn em đến khách sạn hay không?

-Em không tin. Nhưng em muốn được như thế. Rất muốn là đằng khác.

Cả hai chúng tôi lại yên lặng. Nàng lại cầm hai tay tôi để trên người nàng bởi vì ban nãy tôi rút tay về. Tôi nói giọng van vỉ:

-Anh không thể xa em. Anh phải được gặp em hàng ngày.

-Em cũng không thể xa anh được. Nhưng hãy cẩn thận. Đã hai ngày rồi em về nhà muộn và em đã thấy Jean lang thang trên đường phố trước nhà. Anh ấy đợi em.

Tôi băn khoăn, không hiểu nàng có nhìn thấy tôi ở cửa sổ khách sạn trong những lần trước và lần vừa rồi không? Nàng có biết tôi cũng nhìn thấy nàng hay không? Nàng kể về chuyện đó một cách thật tự nhiên. Tôi không hỏi nàng đã ở đâu về. Nàng tự nói:

-Thỉnh thoảng em vẫn thường đi chơi rất muộn.

-Và em lại bắt đầu ư ?

-Vâng. Nhưng anh ấy không còn đợi em nữa. Đó mới là điều nguy hại. Còn về việc gặp nhau hàng ngày của chúng mình thì không thể được vì còn có Tatiana.

Một lần nữa nàng thu mình và nhắm mắt lại, im lặng. Nàng chấp nhận điều đó cùng với một tiếng thở dài rất sâu bên cạnh tôi. Ngoài ra không hề có một dấu hiệu khác đi nào dưới tay tôi, dưới mắt tôi. Ấy thế, ấy thế mà...Ai đang ở đó trong lúc này, rất gần và rất xa, ý nghĩ nào đang phảng phất ở nàng, ngày, đêm và ngay cả trong lúc này?

Ngay trong lúc này khi tôi có thể tin nàng đang ở trên tàu cạnh bên tôi như những người phụ nữ khác.

Xung quanh chúng tôi là những bức tượng: tôi cố gắng leo lên, bám vào và tôi lại rơi xuống rồi lại trèo lên nhưng lý trí tôi vẫn cân bằng, không hề nao núng, và cuối cùng tôi rơi xuống.

-Em muốn nói với anh đôi điều về niềm hạnh phúc em cảm nhận được trong tình yêu đối với anh. Em rất muốn nói với anh từ mấy hôm nay.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ rơi đúng vào người nàng. Những ngón tay nàng cử động dấu từng câu hỏi và lại rơi trở về trên chiếc Jupe màu trắng. Tôi không nhìn thấy mắt nàng.

-Em không thể yêu anh mặc dù em yêu anh, anh có hiểu cho em không?

Tôi hỏi nàng:

-Tại sao em lại không đi tự sát? Tại sao em lại chưa đi tự sát cơ chứ?

-Không, anh nhầm rồi, không phải thế?

Nàng nói điều đó không chút buồn bã. Nếu tôi nhầm thì điều đó cũng không quá trầm trọng hơn so với những người khác. Tôi chỉ có thể nhầm ở nàng những điều rất sâu kín mà thôi. Nàng biết như thế và nàng nói:

-Lần này là lần đầu tiên anh nhầm.

-Điều đó làm cho em thích có phải không?

-Vâng, nhất là với cách nhầm đó. Anh thật là gần gũi thân thiết.

Nàng kể lại hạnh phúc lúc yêu, một cách cụ thể, thực tế. Trong cuộc sống hàng ngày của nàng, với một người đàn ông khác không phải là tôi, niềm hạnh phúc đó vẫn tồn tại không hề có một thảm kịch nào. Khi nào đoạn kết sẽ đến với nàng, trong vài giờ hay trong vài ngày nữa. Mọi người sẽ giữ lấy nàng an ủi nàng, bao quanh nàng bằng tình thương mến trong ngôi nhà nàng ở S.Tahla.

Quả thực em còn giấu anh đôi điều. Đêm đêm em mong muốn được nói cùng với anh những ban ngày đến, mọi cái trở nên bình thường hơn, em thấy cần phải như thế.

-Đừng nên nói tất cả với anh.

-Không nên, không. Anh xem đây, em đã không nói dối.

Từ ba ngày nay, từ sau chuyến đi hôm trước của nàng đến T.Beach, tôi luôn lo sợ một chuyến đi nữa của nàng. Buổi sáng đến cũng không làm tiêu tan nỗi lo sợ ở tôi. Tôi không nói với nàng là tôi đã đi theo nàng trong những lần đi dạo và hàng ngày tôi thường đi qua nhà nàng.

-Đôi lúc vào ban ngày, em có thể chịu đựng nỗi xa cách anh, tuy rằng em yêu anh. Nhưng khi anh không ở đó em cũng chẳng làm điều gì dại dột, em đi dạo, em ngủ rất ngon. Em cảm thấy dễ chịu từ ngày em yêu anh. Có lẽ trong những lúc vắng anh, khi em hoàn toàn tin là anh không ở đó thì em cảm thấy dễ chịu hơn, cần phải sống như thế.

-Em thường đau khổ vào lúc nào?

-Không.

-Không bao giờ em đau khổ sao?

Giọng nàng đổi khác, nàng cố giấu một điều gì đó.

-Anh có thấy như thế là hơi tò mò không.

Tôi lảng đi:

-Không bao giờ em đau khổ ư?

Nàng đáp ứng:

-Khi công việc trong nhà quá tồi tệ. Anh đừng hỏi em nữa, thôi nhé.

Nàng trở lại bình tĩnh, nghiêm trang nghĩ ngợi và chừng một phút sau, nàng nói lên điều suy nghĩ của mình.

-Em những muốn có thể trao cho anh sự vô ơn, bạc bẽo của em vì rằng em xấu, vì mọi người không thể yêu được em, em muốn trao nó cho anh.

-Em đã trao cho anh rồi đấy thôi.

Nàng hơi ngẩng đầu lên, lúc đầu ngạc nhiên nhưng sau đó với cái nhìn bỗng chốc già dặn hẳn đi, thay hình đổi dạng vì xúc động quá mạnh khiến cho nàng không còn vẻ duyên dáng, trang nhã và làm cho nàng trở nên phàm tục. Tôi mừng tượng cảnh chúng tôi hoàn toàn trần trụi bên nhau rất buồn cười trong lần đầu tiên. Tôi thoáng nghĩ rất nhanh nếu giây phút đó đến, liệu tôi có chịu đựng nổi không? Tấm thân của Lol thật xa vời, đơn độc tuy rằng rất gần gũi, gắn bó với tôi.

-Nàng tiếp tục kể về niềm hạnh phúc của nàng.

-Biển hiện ra trong tấm gương của phòng đợi. Lúc đó , bãi biển vắng người. Em đã đi một chuyến tàu chạy

rất chậm. Lúc đó những người đi tắm đã trở về. Biển vẫn thế chẳng khác chi hồi em còn là thiếu nữ. Hồi đó anh không ở thành phố, thậm chí cả trước đây nữa. nếu em tin ở nơi anh như những người khác tin vào chúa trời thì em tự hỏi tại sao lại là anh và điều đó có ý nghĩa gì? Dù sao thì bãi biển cũng vắng người như thể chưa làm xong công trình của người.

Đến lượt tôi kể cho nàng nghe mọi chuyện xảy ra vào tối hôm kia ở phòng tôi. Tôi đã ngắm rất kỹ căn phòng và đã đổi chỗ một số thứ để hòa hợp với cách nhìn của nàng nếu như nàng tới, cũng là để hài hòa giữa vị trí của nàng với mọi thứ, nàng luôn chuyển động trong lúc mọi thứ đứng yên. Tôi nghĩ ra việc thay đổi chỗ chúng nhiều lần đến nỗi tôi bị đau hết hai bàn tay và tôi không thể quyết định vị trí chính xác của từng vật so với cuộc sống của nàng. Tôi bỏ cuộc, tôi không thể cố gắng làm cho mọi thứ sống động trong khi mọi thứ đã chết.

Tôi không hề rời nàng trong lúc kể chuyện cho nàng nghe. Cần phải giữ nàng mãi mãi, không rời nàng ra. Nàng vẫn ngồi trong vòng tay tôi và nói chuyện với tôi.

Tôi hiểu những điều nàng muốn nói: những điều tôi kể về mọi vật trong phòng của tôi làm cho nàng phải suy

nghĩ đến. Nàng đã đi dạo trong thành phố nhưng như thế vẫn không đủ. Nàng vẫn tự hỏi con người nàng sẽ phải ở vào chỗ nào, đặt chính xác ở đâu để cho nó không phải than vãn nữa.

-Em đã biết hơn trước đây một chút. Đã lâu rồi em để con người mình thật quá xa nơi mà lẽ ra đã tiến gần đến. Chỗ mà nó có thể được sung sướng. Trong khi tôi vuốt ve khuôn mặt nàng, và chỉ có thể thôi, với bàn tay mở rộng một cách bạo dạn và mạnh mẽ, nàng bùng cháy yêu đương. Tôi đã không nhầm vì tôi nhìn rất gần nàng. Hơi thở, nóng hổi của nàng làm miệng tôi nóng bỏng. Mắt nàng nhắm lại và khi chúng mở ra thì tôi thấy ánh nhìn ngây ngất. Ánh mắt đó phát ra từ sâu thẳm tâm hồn nàng và hướng về nơi tôi, buồn bã không hồn. Nàng nói:

-Tatiana.

Tôi an ủi nàng.

-Ngày mai, ngay ngày mai.

Tôi vẫn giữ nàng trong vòng tay mình. Chúng tôi cùng ngắm nhìn phong cảnh. Đã đến một ga nào đó, tàu dừng lại. Một thành phố nhỏ quần tụ quanh tòa nhà thị chính vừa mới được quét lại màu vôi vàng. Nàng bắt đầu thực sự nhớ lại các địa điểm.

-Đó là ga cuối cùng trước khi đến T.Beach. Nàng nói, như tự nói với chính mình. Tôi lắng nghe một cách chăm chú màn độc thoại rời rạc, không có gì là quan trọng đối với tôi. Tôi lắng nghe trí nhớ của nàng bắt đầu hoạt động và lo sợ về những bóng hình đã mất mà nàng đã đặt kê bên nhau trong một cuộc chơi đã mất hết mọi qui định.

-Trước đây ở đó đã trồng lúa mì. Anh trông lúa mì chín kìa. Cũng bằng chuyến tàu bay này nàng đã ra đi mãi mãi, cũng trong ngăn như ngăn tàu bay này, xung quanh những người thân thiết lau từng giọt mồ hôi chảy ra trên trán nàng, cho nàng uống nước, bắt nàng nằm trên chiếc ghế dài. Rồi một người mẹ gọi nàng là con chim non bé bỏng, báu vật của bà.

-Cánh rừng này ngày xưa ở xa hơn. Không hề có một tý bóng mát nào ở vùng thôn quê mặc dù trời rất nắng. Gió làm em cay mắt quá.

-Thế còn hôm kia, trời có nắng không?

Nàng không để ý. Hôm kia nàng thấy gì ư? Tôi không hỏi nàng điều ấy. Lúc này nàng đang nhớ lại một cách máy móc, nhận lại lần lượt mọi nơi, mọi vật. Những thứ đồ nàng không thể nhâm lẫn. Chúng tôi đang ngồi trên con tàu đi về T.Beach. Nàng điểm lại một cánh

rừng, đồng lúa...tù trong một mớ hỗn độn rất cần thiết cho nàng trong chốc lát. Nàng rất bận bịu về những cái này và cố nhớ lại. Đó là lần đầu tiên nàng lơ đãng với tôi. Tuy nhiên thỉnh thoảng nàng cũng quay đầu lại, mỉm cười với tôi như với một người nào đó không quên được, lẽ ra tôi không nên tin vào điều đó.

Đoạn đường còn lại ngắn, thúc giục nàng. Vào lúc cuối, hầu như nàng nói liên tục. Tôi không nghe được tất cả. Tôi vẫn giữ nàng trong tay mình. Ai đó nôn mửa, người ta nhẹ nhàng giữ lấy anh ta. Tôi cũng bắt đầu nhìn những nơi chốn bất diết trong lúc này trở thành địa điểm đăng quang của tôi. Vậy là đã đến tôi được khắc ghi vào tâm khảm của Lol.V.Stein.

Cuộc khiêu vũ ở cuối chuyến đi, nó sẽ sụp đổ như một cái gì đó thật mong manh, như chính chuyến đi ngày hôm nay. Nàng nhớ lại kỷ niệm cuối cùng của đời nàng và nàng vui sâu kỷ niệm đó. Tương lai sẽ bắt đầu từ cách nhìn hôm nay, bắt đầu từ chuyến đi này bên cạnh nàng mà nàng sẽ không bao giờ quên được. Nó sẽ bắt đầu như đối với S.Tahla hiện nay, đổ nát dưới bước chân hiện tại của nàng. Tôi nói:

-Anh yêu em vô cùng. Chúng ta sẽ làm gì bây giờ ?

Nàng nói nàng biết phải làm gì. Nhưng nàng không biết gì cả. Con tàu vừa tiến về phía trước, một cách chậm

chạp hờn trong vùng thôn quê đầy ánh nắng. Chân trời càng ngày càng sáng rõ. Chúng tôi sắp đến nơi giò này thật thuận lợi mọi cái đều tắm trong ánh nắng, các bãi tắm vắng người, sắp đến giữa trưa.

-Khi anh nhìn Tatiana mà không thấy cô ấy trong buổi tối hôm nọ, em như nhận ra một người nào đó bị lãng quên, như chính bản thân Tatiana trong buổi khiêu vũ. Thế là em sợ, có lẽ em dùng nên gặp cả anh và cô ấy cùng một lúc trừ khi...

Nàng nói nhanh. Lần này nàng không nói hết câu của mình vì tàu đã phanh dừng lại: chúng tôi đã đến T.Beach. Nàng đứng dậy, đến bên cửa kính, tôi cũng đứng dậy theo và chúng tôi cùng nhau đứng nhìn bãi tắm đang đến gần lại.

Bãi tắm rực rỡ trong những tia nắng chiều thẳng đứng.

Kia rồi bãi biển phẳng lặng, lóng lánh một màu xanh đậm nhạt khác nhau tùy theo độ sâu ở đáy biển.

Tàu đến gần bãi biển. Trên cao trong bầu trời như có một màn sương màu tím treo lơ lửng mà giò đây đã bị ánh mặt trời xé toang. Người ta có thể thấy rất ít người trên bãi biển. Một vòng rất rộng các phòng tắm điểm sắc cho đường cong hùng vĩ của khu vịnh. Một hàng đèn

cao áp màu trắng chôn đều nhau mang lại cho bãi biển dáng vẻ kiêu kỳ của một đường phố lớn, một không khí lạ lùng rất thị thành như thể biển đã lần vào tận thành phố từ thuở xa xưa.

Nhà nghỉ thành phố nằm ở trung tâm T.Beach trắng một màu trắng như sữa, có hình dáng một con chim lớn đang đậu, hai cánh đều nhau của nó có viền những đường lan can. Mái hiên nó chìa ra ngoài với các cửa vòm màu xanh và những bức màn cùng màu xanh rủ xuống vào mùa hè, cùng với những bức phóng họa của nó, những bông hoa, những thiên thần, những chuỗi hạt, vòng bạc màu trắng như màu sữa, màu tuyết và màu đường.

Trong tiếng ken két chói tai và kéo dài của tàu lúc phanh, nhà nghỉ thành phố chậm chậm lướt qua rồi như dừng lại cho ta thấy bao quát khắp khu nhà. Lol cười, nói đùa.

-Đây là nhà nghỉ thành phố mà em có biết. Nàng rời ngăn tàu, dừng lại ở hành lang nghỉ ngơi.

-Dẫu sao thì chúng mình cũng không nên ở lại trong phòng đợi.

-Không - Tôi cười.

Trên sân ga và trên đường phố, nàng bước bên tôi, khoác tay tôi, nàng là vợ tôi. Chúng tôi vừa qua một đêm yêu đương ở trong ngăn toa tàu. Do sự gần gũi giữa chúng tôi ở trên tàu, chúng tôi chạm vào nhau dễ dàng, thân quen hơn. Bây giờ tôi đã biết được độ nhạy cảm của khuôn mặt rất dễ dịu dàng của nàng, cả đôi mắt nàng khi nàng nhìn cũng vậy và cả cơ thể nàng tắm trong sự dịu dàng của một tuổi thơ không bao giờ tắt. Tôi nói với nàng.

-Anh biết em rõ hơn từ trên tàu.

Nàng hiểu điều tôi muốn nói. Nàng đi chậm rồi lại vượt lên như có ý muốn quay lùi lại.

-Giờ thì anh đã đến với em từ chuyến đi mà người ta đã ngăn cản em cách đây mười năm. Thật là ngốc nghếch.

Ra khỏi ga, nàng nhìn bên này rồi bên kia đường phố, ngập ngừng định đi về một hướng nào đó. Tôi kéo nàng đi về hướng nhà nghỉ thành phố bây giờ đã bị thành phố che lấp những phần chính.

Không hề có một điều gì xảy ra ở nàng ngoài sự nhận biết thuần túy lại hình thức bề ngoài, rất bình tĩnh, có lẽ hơi một chút thích thú. Tay nàng vẫn để nguyên trong tay tôi. Kỷ niệm với nghĩa sát thực nhất xảy ra

trước kỷ niệm này. Đầu tiên nàng cũng rất biết điều trước khi đi bị phát điên ở T.Beach. Tôi đang huyền thuyên điều gì vậy?

Tôi nói:

- Thành phố này chẳng có ý nghĩa gì với em cả.
- Em có thể nhớ về gì mới được chứ?
- Em hãy đến đây như tới S.Tahla vậy.
- Ở đây giống như ở T.Tahla, Lol nhắc lại.

Đường phố rộng và dốc về phía biển. Đám thanh niên mặc áo tắm, váy sặc sỡ đi ngược lên. Họ có cùng một nước da, tóc hãy còn dính bột vào nhau vì ướt đầm nước biển. Họ có vẻ trở về với gia đình. Họ chia tay nhau, chào hỏi và hẹn gặp nhau lát nữa trên bãi biển. Phần lớn họ trở về các biệt thự bé nhỏ một tầng đầy đủ các tiện nghi và để lại đường phố ngày càng thưa người. Tiếng các bà mẹ gọi con và tiếng bọn trẻ trả lời chúng đã về. Lol chăm chú nhìn và như thấy lại tuổi trẻ của mình với tất cả hiếu kỳ. Chúng tôi đến trước nhà nghỉ thành phố mà không hay biết. Bên trái chúng tôi, cách đó chừng một trăm mét, nhà nghỉ nằm ở giữa một bãi cỏ xanh mà từ nhà ga chúng tôi không thể nhìn thấy.

-Chúng mình lại đó đi, Lol nói.

Một hành lang dài xuyên suốt, một phía mở trông ra biển và phía kia trông ra quảng trường trung tâm của T.Beach. Trong nhà nghỉ thành phố chả có ai ngoài một bà ở phòng giữ quần áo và lối ra vào một người đàn ông bận bộ đồ đen hai tay chấp sau lưng, đi bách bộ, thỉnh thoảng anh ta lại ngáp. Những tấm ridô lớn có in cảnh lá tối màu phủ kín các lối ra vào, chúng không ngừng bay phấp phật trong luồng gió chạy dọc theo hành lang.

Khi gió thổi mạnh, chúng tôi thoáng thấy những gian phòng vắng người với những cửa sổ khép kín, một phòng, hai phòng chơi, những chiếc bàn phủ những tấm tôn màu xanh khóa kín.

Lol thò đầu qua mỗi lối ra vào và cười như thể nàng rất thích thú với việc đi thăm lại này. Tôi cũng cười theo nàng. Nàng cười bởi vì nàng tìm kiếm một cái gì đó mà nàng tin có thể tìm được ở nơi đây, nàng cười vì lẽ ra nàng phải tìm thấy nhưng nàng đã không tìm thấy nó. Nàng đi đi lại lại, nâng tấm ridô, thò đầu ngó vào nói rằng không phải như thế, chẳng có gì để mà nói, không phải như vậy...Nàng bắt tôi chứng kiến sự không thành đạt của nàng mỗi khi tấm ridô rơi xuống, nàng nhìn tôi và cười. Trong bóng tối của hành lang đôi mắt nàng lấp lánh sinh động và rất sáng.

Nàng xem xét tất cả. Tất cả từ những tấm áp phích thông báo các buổi ca nhạc các cuộc thi đến những tủ kính bày đồ trang sức, váy áo, nước hoa... Một người khác ngoài tôi có thể nhầm lẫn về nàng trong lúc này. Tôi làm người quan sát của nàng với sự vui vẻ không ngờ và tự nguyện.

Người đàn ông đi bách bộ tiến về phía chúng tôi, nghiêng mình chào Lol và hỏi nàng có cần đến sự giúp đỡ của anh ta không và anh ta có thể giúp gì cho nàng, Lol lúng túng quay về phía tôi.

Chúng tôi tìm phòng khiêu vũ.

Người đàn ông rất dễ mến, anh ta nói rằng dĩ nhiên vào giờ này phòng khiêu vũ của nhà nghỉ đóng cửa, tối này vào lúc bảy giờ ba mươi sẽ mở. Tôi giải thích, rằng chúng tôi chỉ cần xem qua thôi vì hồi trẻ chúng tôi thường hay tới đây. Đúng là chúng tôi chỉ cần để thăm lại một tý.

Người đàn ông mỉm cười, hiểu ra tất cả và bảo chúng tôi đi theo.

Tất cả đều đóng cửa. Ông bà sẽ khó nhìn thấy.

Anh ta vòng lại hành lang vuông góc với hành lang ban nãy và nói cần phải đi theo lối này. Lol thôi không

cười nữa, nàng đi chậm lại, tụt hẳn đằng sau chúng tôi. Chúng tôi đến phòng nhảy. Người đàn ông nâng tấm riđô lên và chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy gì cả. Anh ta hỏi chúng tôi còn nhớ lại rõ tên của phòng nhảy đó không bởi vì nhà nghỉ thành phố có hai phòng nhảy.

-Phòng Pointinière, Lol nói.

-Vậy thì ở đây.

Chúng tôi đi vào, anh ta thả tấm riđô xuống. Chúng tôi ở trong một gian phòng khá rộng. Những chiếc bàn xếp tròn vây quanh một cái sàn nhảy. Phía bên này có một sân khấu với những tấm riđô đã kéo che kín, phía khác là một mái hiên dạo chơi có điểm những khóm cây xanh. Một chiếc bàn hẹp và dài phủ một tấm khăn bàn màu trắng.

Lol nhìn chăm chú. Đằng sau nàng, tôi cố dõi theo ánh mắt nàng sát đến nỗi tôi có thể nhớ lại kỷ niệm của nàng ở từng giây phút tăng lên. Tôi nhớ lại từng sự kiện cùng với những người đã thấy nàng, tôi nhớ lại những khuôn mặt ngây ngất như nhau ngay khi vừa nhìn thấy nhau trong đêm tối ở phòng nhảy. Tôi nghe thấy tiếng nhạc của điệu Jox-trot của một thời thanh xuân vô sự. Tiếng một cô gái tóc vàng cười vang. Một cặp tình nhân đến bên nàng; băng quay chậm, Lol - Lol một cô gái chưa từng trải trong Tình yêu, nàng vẫn không biết điều đó có nghĩa lý gì. Một biến cố tiếp theo, rồi những tiếng

kêu cứu của người mẹ vang lên. Ánh rạng đông u ám lan khắp kéo đến. Một sự im lặng ghê gớm bao trùm lên tất cả, nhận chìm tất cả. Chỉ còn lại một dấu vết được giữ nguyên, một dấu ấn không thể xóa nhòa mà người ta không biết bắt đầu từ đâu. Nhưng cái gì chứ? Người ta có thể biết điều đó hay không. Không có một dấu vết nào cả, tất cả đã được chôn vùi, Lol và tất cả.

Người đàn ông đi lại sau tấm rèm ngoài hành lang, anh ta ho và kiên nhẫn chờ đợi. Tôi tiến lại gần Lol, nàng không nhìn thấy tôi. Nàng nhìn mọi vật từng lúc, hình như khó mà nhìn thấy được, nàng nhắm mắt lại để nhìn rõ hơn rồi lại mở ra. Cảm xúc của nàng có ý thức và mục đích. Nàng có thể nhìn lại mãi mãi như vậy, nhìn lại một cách điên rồ những cái không thể thấy lại được. Chúng tôi nghe thấy tiếng lách cách bật đèn và mười ngọn đèn chùm cùng bật sáng khắp gian phòng. Lol bật kêu lên. Tôi nói với người đàn ông.

-Cảm ơn ông, không cần đâu ạ.

Anh ta tắt điện, gian phòng trở nên tối hơn nhiều, Lol bước ra ngoài. Người đàn ông mỉm cười chờ đợi đằng sau tấm rèm.

-Thưa bà, lần cuối cùng bà đến là bao nhiêu năm rồi ạ?

-Ồ, cách đây mười năm rồi.

Tôi cũng đã ở đây vào khoảng thời gian ấy.

Anh ta biến sắc, nhận ra đó là cô Lol.V.Stein , cô gái nhảy không biết mệt của Pointinière, lúc đó khoảng mười bảy mười tám tuổi.

-Xin lỗi cô.

Chắc hẳn anh ta cũng phải biết phần cuối của câu chuyện, tôi thấy rõ điều đó. Lol không hề để ý đến việc nhận biết đó. Chúng tôi ra đi bằng lối cửa trông ra bãi biển.

Chúng tôi đi đến đó mà không cần bàn bạc với nhau. Ánh mặt trời trên bên ngoài làm cho Lol vươn vai ngáp dài. Nàng mỉm cười và nói:

-Sáng nay em dậy quá sớm nên bây giờ buồn ngủ quá.

Mặt trời và biển, biển rút thấp dần, để lại đằng sau những vũng nước màu xanh da trời. Nàng nằm dài trên cát, nhìn những vũng nước.

-Chúng mình đi ăn thôi, em đói quá rồi.

Nàng thiu thiu ngủ.

Tay nàng đặt trên cát cũng ngủ theo nàng. Tôi nghịch chiếc nhẫn cưới của nàng. Da ở phía dưới chiếc

nhấn đỏ trắng hơn, mịn hơn như một vết sẹo. Nàng không hay biết gì cả. Tôi tháo chiếc nhẫn và đưa lên mũi ngửi. Nó chẳng có mùi vị gì hết, tôi đeo nhẫn trở lại cho nàng, nàng vẫn không biết. Tôi không cố gắng đấu tranh với sự tê nhạt chán ngắt của trí óc của Lol.V.Stein. Tôi ngủ thiếp đi.

*
* *

Nàng vẫn ngủ, ở trong tư thế ban đầu. Nàng đã ngủ chừng một giờ rồi. Ánh nắng chiều đã hơi chênh chếch. Lông mi của nàng tạo thành một cái bóng. Gió lặng. Tay nàng vẫn để ở nơi nàng để lúc bắt đầu ngủ, hơi chuôi trong cát, người ta không thể thấy những chiếc móng tay nữa.

Nàng thức dậy rất nhanh sau tôi. Từ phía bên kia, lẻ tẻ có vài người, cát trên bãi biển gợn sóng, mọi người tắm ngoài xa cách đó đến vài km. Biển rất thấp, trải dài. Phía trên, những con chim Mòng biển ngốc nghếch kêu riu rít. Chúng tôi nhìn nhau, chúng tôi vừa mới gặp nhau. Đầu tiên chúng tôi vẫn còn ngỡ ngàng, sau đó chúng tôi

cùng nhớ lại buổi sáng tuyệt diệu mát mẻ vừa rồi. Chúng tôi ôm lấy nhau, rồi xiết chặt nàng và chúng tôi ngồi như thể không nói gì, không một lời nào cho đến tận khi có tiếng ồn ào của mọi người từ phía bên kia nơi họ đang tắm, vây quanh một cái gì đó, có lẽ là một con chó chết. Lol đang áp mặt vào cổ tôi, chẳng nhìn thấy gì hết. Nàng đứng dậy, dẫn tôi vào trong một tiệm ăn nhỏ mà nàng quen thuộc. Nàng đói lắm đi.

*

* *

Vậy là chúng tôi đã đến T.Beach, Lol.V.Stein và tôi. Chúng tôi ăn trưa.

Lol ăn rất ngon lành, nàng ăn rất nhiều. Tôi phủ định cái kết cục sẽ đến ngăn cách giữa hai chúng tôi, tôi phủ định sự dễ dãi của nó, sự giản đơn đến khó chịu, bởi vì trong lúc tôi phủ định cái này thì tôi lại chấp nhận cái kia, cái được suy tưởng mà tôi không biết. Một sự kết thúc vô tận, một sự bắt đầu vô tận của Lol.V.Stein.

Thấy nàng ăn, tôi quên tất cả.

Chúng tôi không thể tránh nghỉ đêm tại T.Beach. Chúng tôi nghĩ ra sự việc hiển nhiên này trong bữa ăn. Ý

nghe đó gắn chặt trong chúng tôi, làm chúng tôi quên đi mất là có thể xử lý theo một cách khác. Chính Lol nói trước:

-Nếu anh muốn, chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đây.

Thực tình là chúng tôi thể nào trở về được.

-Chúng mình sẽ ở lại. Chẳng còn cách nào khác nữa cả.

-Em sẽ gọi điện cho chồng em. Dù sao thì cũng không phải chỉ riêng chuyện em ở T.Beach mà anh ấy...

Nàng nói thêm:

-Sau đó em sẽ rất biết điều. Như em đã nói với anh rằng chuyện của chúng mình như thế là đã kết thúc. Em có thể không thay đổi được, có phải không? Em có thể, anh thấy đấy.

Nàng vịn chặt vào niềm tin này.

-Hãy nhìn vào mắt em và anh có thể thấy điều đó. Anh hãy nói với em rằng chúng ta không thể trở về được đi anh.

-Anh thấy, chúng mình không thể về được.

Từng gợn sóng không ngừng lăn tăn trong mắt nàng, dâng đầy những giọt lệ, nàng cười qua làn nước mắt. Tôi không hiểu được cái nàng cười.

-Em muốn được ở gần bên anh, em muốn điều đó xiết bao.

Nàng bảo tôi đi thuê một căn phòng còn nàng đợi tôi ngoài bãi biển.

Tôi đi đến khách sạn và thuê một căn phòng. Tôi hỏi thuê, người ta trả lời tôi và tôi thanh toán tiền. Tôi trở lại chỗ nàng đợi tôi: cuối cùng thủy triều đã lên, biển lại nhận chìm những vũng nước màu xanh, lần lượt từ vũng này đến vũng khác và với một tốc độ chậm rãi, bằng nhau khiến cho chúng mất đi cái gì riêng của chúng và hòa lẫn với biển cả. Những vũng nước này đã xong và những vũng nước khác chờ đợi đến lượt mình. Cái chết của những vũng nước mang lại cho Lol một nỗi buồn ghê gớm. Nàng chờ đợi nó, nàng thấy nó trước, nàng thấy và nàng đã nhận ra nó.

*

* *

Lol mơ về một quãng thời gian khác khi những điều sắp xảy ra hoàn toàn khác. Khác hẳn. Một nghìn lần khác. Khắp nơi nơi. Rất xa. Giữa những người khác, hàng ngàn người như chúng tôi cũng mơ về quãng thời gian đó. Giấc mơ ấy cũng lan truyền sang tôi.

Tôi bắt buộc phải cởi quần áo nàng, nàng sẽ không tự làm chuyện đó. Nàng đó, khóa thân. Ai ở kia trong giường ai, nàng có biết không?

Nàng nằm yên trên giường. Nàng lo lắng. Nàng vẫn nằm yên một chỗ nơi tôi đặt nàng. Nàng dõi mắt nhìn theo tôi như một người không quen biết nhìn qua căn phòng khi đến lượt tôi cởi quần áo. Ai nhĩ. Căn bệnh của nàng vẫn còn đây. Tình trạng của chúng tôi lúc này đã gây lại cho nàng cơn khủng hoảng ấy.

-Cảnh sát cãi lại nàng.

Tôi không cãi lại nàng.

-Người ta đang đánh người dưới cầu thang.

Tôi không bác lời nàng.

Nàng không hề nhận ra tôi.

-Tôi không biết nữa. Ai đấy?

Rồi sau đó nàng nhận ra tôi một cách khó khăn.

- Chúng mình sẽ đi thôi.

Tôi nói rằng cảnh sát sẽ bắt chúng tôi. Tôi nằm xuống bên cạnh nàng, bên cạnh cơ thể co dúm lại. Tôi nhận ra hơi nàng, tôi vuốt ve mà không nhìn nàng.

-Ồ, anh làm em đau.

Tôi tiếp tục. Qua đụng chạm, tôi nhận ra những đường cong trên cơ thể nàng. Tôi vẽ những bông hoa lên trên đó. Nàng không rên rỉ nữa, nàng đã nhớ ra nàng đang ở đó với người tình của Tatiana Karl.

Nhưng rồi cuối cùng nàng lại bàn bản khoản về sự trùng lặp đó, sự trùng lặp duy chỉ có nàng nhận ra, sự trùng lặp duy nhất nàng luôn đòi hỏi từ khi tôi quen biết nàng. Nàng nói:

-Ai đấy nhỉ?

Nàng rên rỉ, yêu cầu tôi hãy nói với nàng.

Tôi nói:

Tatiana chẳng hạn.

*

* *

Mệt nhoài, kiệt sức, tôi bảo nàng giúp tôi. Nàng giúp tôi, nàng cũng thạo. Ai ở trước mặt tôi đấy nhỉ? Tôi cũng chẳng biết nữa. Mặc kệ.

Sau đó, trong những tiếng, chửi rủa, nàng năn nỉ, cầu xin người ta giữ nàng lại, thả nàng ra. Như thế bị vây

dồn, nàng tìm cách chạy trốn khỏi phòng, khỏi giường rồi lại trở lại nộp mình, sáng suốt hơn và chẳng có một chút gì là khác nhau giữa Tatiana và trừ sự khác nhau trong đôi mắt đầy sự ân hận của nàng trong tên gọi của chính nàng: Tatiana không được gọi tên và trong hai tên gọi mà nàng tự đặt ra: Tatiana Karl và Lol.V.Stein.

*

* *

Chính nàng đã đánh thức tôi dậy.

-Phải trở về thôi anh ạ.

Nàng mặc quần áo, khoác cho xong chiếc áo măng tô, nàng đứng dậy.

Nàng vẫn giống như đêm hôm qua, nhưng trong cách xử sự của nàng thì đã biết điều hơn, vì có thể nàng vẫn còn muốn ở lại và muốn mọi cái lại bắt đầu từ đầu song nàng nghĩ không nên như thế. Ánh mắt nàng nhìn xuống, giọng nói nàng chậm hơn không hề cao giọng lên chút nào nữa cả.

Nàng đến bên cửa sổ trong khi tôi mặc quần áo và tôi cũng vậy, tôi tránh lại gần nàng. Nàng nhắc tôi phải

trở về gặp Tatiana ở khách sạn "Những khu rừng" vào lúc sáu giờ. Nàng quên rất nhiều điều trừ cuộc hẹn gặp ấy.

Trên đường phố chúng tôi thỉnh thoảng lại nhìn nhau. Tôi gặp nàng bằng tên Lol, nàng cười.

Không phải chỉ có mình chúng tôi trên ngân tàu nên cần phải ăn nói nhẹ nhàng.

Nàng nói với tôi về Michael Richardson theo đề nghị của tôi. Nàng kể anh ta thích chơi quần vợt vô cùng, anh ta viết những bài thơ mà nàng thấy thật hay. Tôi cố nài để cho nàng kể. Nàng có thể nói với tôi hơn nữa được không? Được. Tôi cảm thấy vô cùng đau đớn. Nàng nói và tôi nài nỉ nàng. Nàng làm tôi đau khổ với sự độ lượng của nàng. Nàng kể lại những đêm trên bãi biển. Tôi muốn biết nhiều hơn nữa, nàng kể với tôi nhiều hơn nữa. Chúng tôi mỉm cười. Nàng nói như lần đầu tiên nàng ở nhà Tatiana Karl.

Nỗi đau khổ đã vơi đi, tôi nói với nàng và nàng thôi không nói nữa.

Quả thực tất cả đã hết rồi. Nàng có thể kể với tôi tất cả về Michael Richardson, về tất cả mọi điều nàng muốn.

Tôi hỏi nàng có nghĩ rằng Tatiana sẽ báo cho Jean Bedford về những điều xảy ra giữa chúng tôi hay không?

Nàng không hiểu câu hỏi. Nhưng khi nghe thấy tên Tatiana, đến mái tóc đen mỗi khi bắn khoăn về số phận của mình nàng lại mỉm cười.

Nàng thôi không nói về Tatiana Karl. Chúng tôi đợi cho những hành khách cuối cùng đi khỏi rồi mới xuống tàu.

Dẫu sao tôi cũng cảm thấy bịn rịn, khó khăn khi phải chia tay với Lol.V.Stein.

Nhưng tại sao vậy, hãy chậm lại một chút đã chứ. Tôi bảo nàng đừng trở về ngay, trời hãy còn sớm và Tatiana có thể chờ. Liệu nàng có hiểu tôi nói gì không? Tôi không tin như vậy và nàng đã nói:

-Tại sao tối nay chúng mình lại không gặp nhau được ?

*

* *

Trời đã bắt đầu tối khi tôi đến khách sạn "Những khu rừng" Lol đi đến sau chúng tôi. Nàng ngủ trên cánh đồng lúa mạch đen, mệt mỏi sau chuyến đi của chúng tôi.

HẾT

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Chịu trách nhiệm xuất bản :

Giám đốc : VÕ VĂN ĐÁNG

Tổng biên tập : NGUYỄN ĐỨC HÙNG

***Biên tập* : NGUYỄN HỒNG TÂM - HỒ BÍCH NGÀ**

***Trình bày* : NGUYỄN THỊ NGUYỆT**

***Bìa* : THÁI HUY**

***Sửa bản in* : PHƯƠNG HẰNG**

Tái bản lần thứ nhất số lượng 1.000 cuốn, khổ 13 x 19 cm. In tại Nhà In Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q. PN. Giấy TNKHXB số 71/XB - QLXB Cục xuất bản cấp ngày 15 tháng 01 năm 2001 ; QĐXB số : 90/QĐ - NXB, Nhà xuất bản Đà Nẵng cấp ngày 14 tháng 02 năm 2001. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2001.

Tổng phát hành tại:

Nhà sách CADASA

16 Võ Văn Tần, Q.3 Tp.HCM .ĐT: 9301906 - 9301907 * Email: cadasa@hcm.vnn.vn

Giá : 16.000đ